Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني:

ااااااااااااااااااااااااااااااااااا

د کتاب نوم :: ماته سيپۍ

ليکواله :: عارفه عمرلور

چاپکال :: 1383ل کال

چاپشمير :: (500) ټوکه

خپروونکې :: په خپله ليکواله

چاپځای :: دانش خپرندويه ټولنه، پيښور

کمپيوټرکار :: لطف الله جاهد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څــپرکـــی

په بخارۍ کې د ډېرو سکرو ځلور ګردې، ګردې لوټې په سرو سکروټو بدلې شوې وې، خو د کوټې هوا لا سړه وه. که څه هم دغو سکروټو هڅه کوله، چې د کوټې هوا توده کړي، خو د کړکۍ د زړو پلاستيکونو له شلېدلو درزونو نه رانوتونکي د سړو څپو د سکروټو هڅې ورشنډولې .

هغه د بخارۍ تر څنګ ناسته وه، په خپل غېږ کې پروت ښکلي ماشوم پر تورو او نرمو وېښتو يې خپلې نرمې او سپينې ګوتې راښکلې. که څه هم دوه سترګې يې د سکرو پر سکروټو نښتې وې، خو په ذهن يې د سلطان خبرو ورو، ورو چکونه لګول.

واوره ښه په خلاصو غوړو واوره، يا به له ځرکه تېرېږي او يا به له زمان سره...

دا غوندله يې له ذهنه، لکه د اور سيخ څو، څو ځله تېره شو، خو په هر ځل به نيمګړې پاتې شوه. برېښنا په ځان کې د دغې غونډلې د بشپړولو ځواک نه ليده، خو دغې نيمګړې غونډلې به هم د برېښنا په مغزو کې د اور لمبې بلې کړې. په دې منځ کې برېښنا هڅه کوله، چې د خپلې مور کيسې ته غوږ شي، هغې ته به يې د سترګو لاندې وکتل. دا دی يو کال او څو مياشتې اوښتې وې، خو د امنې په غوښين مخ او ښکلو غوښينو شونډو کې خندا سر لا نه ښکاره کاوه. د امنې وېرژلې بڼې به د برېښنا پر ذهن او زړه د غم لړمان ورخوشې کړل، دا ځکه خو يې ترې سترګې واړولې او خپلو زورونکو خيالونو ته يې له ډېرې نهيلۍ پنا يووړه، امنې په دې ورځو کې برېښنا ته زښتې ډېرې اوږدې او پخوانۍ کيسې راپيلې کړې وې؛ د کوټ د متين کيسه، د ننګرهار د شاغاسي کيسه، د کنړ د غلام محمد کيسه. ښايي هغې غوښتل چې په دغو کيسو کې خپلې لور برېښنا ته اروايي بوختيا پيدا کړي او يا يې غوښتل، په دې کيسو کې برېښنا ته يو څه ووايي. امنې د ارواپوهنې په څانګه کې خپلې زده کړې کړې وې، ښايي يوه وجه يې هم همدا د هغې زده کړې تجربه وه، خو امنې ګومان کاوه چې برېښنا يې کيسو ته غوږ ده، ځکه خو به يې سمدواره يوه بله کيسه ورراپيله کړه. مګر له دغو ټولو او ډېرو کيسو څخه برېښنا يوه غونډله هم بشپړه نه وه اورېدلې او ان کله، به يې لا دې ته هم پام نه و، چې مور يې ورته کيسه کوي .

امنې اوس هم ورته د کوټ د متين کيسه راخيستې وه، همدا چې مور يې په نرم غږ دا ناره ووېله :

د متين مورې، زما تروړې، نه به متين راشي، نه به ما کړې کور دننه .

برېښنا وواهه او پرته له دې چې خپلې مور ته لږ پام وکړي، په تراټ له کوټې ووته. خو همدا چې په انګړ کې د سړو سړې څپې يې پر مخ ګوزار وکړ، نو ايله يې په خپله غېږ کې ويده دوه کلن ماشوم ته پام شو، بېرته کوټې ته رادننه شوه. په خپلې خور ګلالۍ پسې يې سترګې وګرځولې. شپاړس کلنه ګلالۍ د کوټې په کونج کې راټوله ناسته وه، څه يې لوستل، دې د هغې غېږې ته ماشوم ورګوزار کړ، ګلالۍ ورته هيښ، هيښ وکتل، خو برېښنا ترې مخ واړاوه، په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه تُند حرکت ووته. یوه شېبه یې د خاورینې چوترې پړنې خاورې ته ورکتل، چې ورو، ورو یې د سلیمان خندانه بڼه، لکه برېښنا له ذهنه تېره شوه. د هغه د غني خان شعرونه زښت ډېر خوښېدل، چې چا به هر کار وکړ، نو ده به ورته د غني خان یو شعر ووایه او بیا خپله د برېښنا د ذهن پرده د غني د ابیت راونیوله

دا د پښولاندې خاورې چې ګورې

دې د چا شونډې سرې، سترګې تورې

دا یرې معشوقې وې چې تلې په خندا

ورته مه کړه ژړا ورته مه کړه ژړا

د دغه شعر په رایادولو، لکه څوربدلې وي، داسې په چټکو ګامونو د کوهي پر غاړه ولاړې د منې وچې ونې په لور وخوځېده او همدا چې د وچې منې پر وچې تنې یې منګوله ولګېده، نو سرنی پسرلی یې پر زړه راواورېده. سږ پسرلی دغې ونې، زښت ډېر بار ونیوه، ټولو ویل دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، د امنې سترګې به چې پر منې ولګېدې، نو سمدلاسه به یې وویل :

دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، خو هغه مهال برېښنا ته د ونې په بار کې هېڅ توپیر نه ښکارېده او ان دا ځل لاورته منې پیکه، رنګه ښکارېدې او بیا ورو، ورو هغه مهال یې پر زړه راواورېده، چې د سلیمان دوی کور ته د تګ لپاره یې یوه، یوه ورځ ګڼله. دا باید د لیندۍ په میاشت، د سلیمان دوی کورته تللې وای او هغه ورځ هم راورسېده، خو دا مهال د منې ونه مخ په وچېدو وه. ټولې مېوې یې رژېدلې وې. یوه، یوه دانه پاڼه یې، لکه غرغره سوې، داسې مړاوې، مړاوې راځړېده .

که څه هم ټولو ویل چې منه له نظره شوه، سږ کال یې زښت ډېر بار نیولی و، خو برېښنا ته دا خبرې بې ارزښته وې، هغې ځان منې ته په یوه هېښونکي ډول نژدې احساساوه، ځکه خو د سلیمان دوی کور ته له تګ دمخه یې پرټولو دا دین کېښود، چې د منې ونه به نه وهي او کله چې د سلیمان دوی کور ته روانېده، نود منې ونې ته دومره په ځنډ ودرېده، چې د ټولو پرې د لېونۍ ګومان راغی. دا ورځ د لیندۍ شلمه وه، ایله په دې ټول کال کې د لومړي ځل لپاره، د کابل پر ښار سپینه واوره په ګړا، ګړا اورېده. ایله، ایله د مارغانو له سترګو د افشارو، څلورمې کارتې، میوند واټ، زړو مکروریانو، رحمان مېنې او د ټول کابل کنډوالې واورو پټې کړې وې، ایله په دې تیرو څو کلونو کې کابل یو رنګ موندلی و، چې برېښنا د خپلې شتمنې خسرګنۍ په بدرګه کې، د خسر کور ته ولاړه .

د برېښنا پر ذهن هغه شېبه راواورېده، چې لا خو پر ځای به سمه نه وه ناسته، چې سلما ورته په ورغوي کې

کونجي کېښوده، دې زر زیړې کونجۍ ته وکتل، په دې کې سلما وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورينداري! دا ستا خپل امانت دی، داسې مې درته سلامت ساتلی، چې د چا هغه بد نظر هم پرې نه دی لګيدلی او بيا يې پر شونډو يوه شيطاني موسکا وځغليده. برېښنا يوه شېبه کونجۍ ته کتل، چې د تودو اوښو يې ورته اننګې ښکل کړه، کونجۍ يې په منګولو کې داسې راټينګه کړه، لکه ناستو کور بنوته د اور په ګوته کوي، چې دا کونجۍ په رښتيا هم يواځې د دې امانت دی. عقيدې مور ته يې د سترګو لاندې وکتل، هغه له بنې قهرژلې برېښېده، خو حاجي صيب سره په لوړ غږ خبرو باندې يې هڅه کوله، د نورو له سترګو قهرژلې حالت کړي.

برېښنا د هغې دا حالت ښه محسوس کړ، مګر په خوله يې څه ونه ويل، تر ځنګ پر نيولې پروت، خوبولې څرک ته يې وکتل. بيا ورو له ځايه جګه شوه، پرته له دې چې ناستو کور بنوته څه ووايي، د هغوی د هېښو نظرونو په بدرګه کې له کوټې ووته .

د غټ ګردې دهلېز په ها بل پلو کې هماغه کوټه وه، کومې چې همدا اوس يې کونجۍ د برېښنا په منګولو کې پټه وه. برېښنا په اوچتو ګامونو د دهلېز د لوکس فرنيچر له کړو وړو لارو نه تېره شوه، خوهمدا چې د ښکلي ګردي مېز له څنګه تېرېده، مېز سره د ټکر له وجې د مېز پرسر ايښې بلورينه ګلدانۍ پر ځمکه راپرېوته او زرې زرې شوه. د ګلدانۍ له ماتېدو سره جوخت، برېښنا پښه ونيوله او تر شا يې وکتل، د ګلدانۍ ګلان تيت پراته وو .

ورېنداري خير دی، د دوه روپيو ګلدانۍ وه، څه د سرې سر خو نه و !

د غږ په لور يې وکتل، سلما په موسو شونډو د ناستې کوټې په درشايي کې ولاړه وه، خو برېښنا ترې په چوپتيا مخ واړاوه .

د ګلدانۍ ماتېدو د برېښنا په ذهن کې يوعجيب شور ماشور جوړ کړی و، خو سره له دې هم د کوټې پر لور روانه شوه. کوټې ته چې ورسېده، د کوټې د وره پر کونډېې يې ګوته راوښکله. پرکونډېې دومره ګردونه پراته وو، چې د دې د ګوتو خاپ پرې اوچت پاتې شو. دا وپوهېده چې د دې له تګه وروسته چا دا دروازه نه ده پرانيستې، نو په ارامۍ يې کولپ ته کونجي ننه ايسته او په کې ويې څرخوله، له يوه نرم ټک سره کلپ پرانيستل شو. د دروازې په پرانيستلو کې زړه نا زړه وه، رښتيا دا ده، چې د دروازې له پرانيستلو ډارېده، ورو يې دروازه ټېله کړه، لکه دروازې هم هسې پلمه غوښته، د دې له ورې ډکې سره سم پرانيستل شوه. برېښنا هماغسې په درشايي کې ولاړه وه، پر دننه کوټه کې يې خپل سکين نظر وځغلاوه، بلورين قنديل هماغسې غلی او بې خوځښته ځوړند و. د کړکۍ په تاخ کې جريبن او ګلپاڼ ګلان وچ شوي وو، د سينګار مېز په سر ايښې د عاجو ناوکۍ، د لاس په پياله کې د خوب ښکلي څراغ داسې مړوو، لکه بيا چا نه وي روښانه کړی. خو پرهر څه د دوړو نرۍ پرده ښکاريده.

ځولوېشته ها خوا يې سترګې د واده پر پلاز ولګېدې، د پلاز پر سر خورې سرپلازۍ نه، داسې ښکارېدل، چې له هغې ورځې نه بيا تر دې دمه چا ګوتې نه دې وروړې او لا خو د سليمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پږۍ نقش پرې داسې اوچت ښکارېده، لکه همدا نن ګهيځ ترې سليمان پاڅېدلی وي .

ورمنده يې کړه، پر پلاز پرمخې پرېوته، په های های يې وژړل، ډېرې شېبې پر پلاز پرته وه، له دوو ښکلو شونډو يې ورې سلګۍ، لکه ورې مرغۍ الوتې. د شپېو په تېرېدو يې سلګۍ ورو او بيا کرارې شوې. له ځايه پاڅېده، د خپل ناوېتوب پلاز ته يې بيا وکتل، داسې لکه د دغه پلاز په ننداره، چې نه مړېده، هسې يې ترې د سترګو اړولو زړه نه کاوه .

بيا يې پر کوټې ځغلنده نظر واچاوه، هر څه د يو کال پخوا په شان وو، ان د غني خان کتاب لا پرهماغه ځای پروت و، چې کله سليمان له وتو څخه دمخه ترې يو ښکلی شعر بربښنا ته واوراوه. ورو يې د کاليو د الماری پر لور وکتل، وړاندې ورغله، په الماری کې د سليمان کالي لا هماغه شان خوندي ځړېدل، هماغه شان د سليمان توره کورتۍ له نورو کاليو جلا ځړېده. پر کورتۍ يې ورو، ورو ګوتې راوښکلې، بيا يې ورو، ورو د کورتۍ جېبونو ته منګولې ورښکته کړې، داسې لکه کله به يې چې ساړه وشوه، نو نژدې به ورغله. په همدغو جېبونو کې به يې لاسونه دننه کړل او سليمان به هم تر هغې ورته ولاړ و اود دې د ښکلو تورو سترګو ننداره به يې کوله، تر څوچې دې به په خپله خوښه، د هغه له جېبونو منګولې راوښکلې، خو بيا به نووار د سليمان و، چې د دې د ورې او نرۍ پږۍ په تودوښه د خپلو ځواکمنو رګونو ساړه وشړي.

هماغه کورتۍ، دا دی په کوټبند ځړېده او دې هم د تشې کورتۍ په جېبونو کې د تودېدو په هيله لاسونه ننه ايستې وو او ورو يې کورتۍ مخې ته ورنژدې کړه. دې کورتۍ د سليمان د بدن خوږ ورږم ښه خوندي ساتلی و. د دې لپاره چې دا ورږم ډېر بوی کړي، په کورتۍ کې يې خپل مخ ښه پټ کړه، له دې سره نو نن اوښکو ښه کلک ترون کړی و، ځکه خو يې د اوښکو نيز لا څپڅپانده کېده. کورتۍ يې له کوټبند سره په غېږ کې ونيوله، خدای زده، چې هغې به څومره موده پر کورتۍ د خپلو تبجنو اوښکو باران اوراوه، چې يو مهال نوره نو پر ځان ونه پوهېده .

ښځې سمه کيسه وکړه، له کيسې نه دې ژړا ډېره ده !

د پلار له غږ سره بربښنا شڼ وواهه، ايله پر ځان وپوهېده، چې د پلار په کور کې ناسته ده.

د کوټې په لور يې ترشا وکتل، د کوټې کړکۍ تړلې وې، خو د مور او پلار شور ماشور يې ښه اوچت اورېدل کېده او په دې منځ کې يې د مور د ژړا غږونه خورا اوچت وو، چې ويل يې:

سړيه زه يې له نورو نه ډارېږم، خو چې زلمی مو ځوان وای، نو د بربښنا د ګټلو به هم څوک و، د حاجې دې به هم رانه سترګه سوځېده. ما ته خو دا خلک سيالان نه ښکارې، نه چې بل پسات ونه کې.

د سراج قهر ژلی غږ پر انګړ چوپتيا لاسبرې کړه،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې د ډار پکښې راته مه خوشې کوه، زه نر وینم چې زمونږ برېښنا ته پاس کدرې هم وګوري، مګر دا سر په دې تنې نه وي نو او بل تاسې ښځې د وېرې غول یاستئ غول.......

له دې سره جوخت د کوټې د دروازې پرانیستل کېدو او بیا بندېدو غږ راغی، ورپسې په ټول کور کې چوپیتا خوره شوه او په دې وژونکې چوپتیا کې برېښنا د وچې منې ترڅنګ، لکه بت هسې غلې ولاړه وه، خپل لاس کې د سلیمان د لاس سرو زرو ګړی ته یې وکتل، د ګړی طلایي ستن، د مازدیګر پرڅلورو بجو ولاړه وه.

په زړه کې خوښه شوه، دا ځکه چې دا ده، دا څلورمه ورځ هم په خیر او بې له څه خبرو تېره شوه. دا چې سبا به څه کېدل، برېښنا یې له انګېرلو هم ډارېده. لوړ یې وکتل، ژمنی لمر پریوتو و، له ډېرې خوښۍ په یخنۍ نه پوهېده، د دې ورځې تېرېدل ورته داسې ښکاره شوه، لکه چا یې چې له اوږو او زړه نه کوم درونند او لوی پېټی ښکته کړی وي، داسې په خوښۍ د وچې منې له څنګه وخوځېده .

▯▯▯

د دو زړو پردو له منځه دسباني لمرسپینوورانګو یوه سپینه لیکه دکړکۍ نه دکوټې تر منځه داسې غزیدلې وه، چې د کوټې پرغولې د خور ټغر سورۍ ، سورۍ پړۍ یې د سترګو نندارې ته ایښې وه. بیا یې نرمه سپینه لیکه د برېښنا د شنو او پړسېدلو شونډو او اننګو له پاسه ښویېدله او بیا د څرک پر ګلابي شونډو راپرېوته. څرک د کمکیوالې رنګین خوب زنګاوه، برېښنا یې تر څنګه په ټوکلې، ټوکلې بدن او پړسېدلې مخ داسې ډوبه خوبولې پرته وه، لکه هغه مهال چې لا ناوې وه او سباني خوب به داسې کلکه په غېږ کې راونیوله، چې لمونځ او د سبا ناری به ترې پاتې شو ...

ګلالۍ ایله د انګړ له جارو کولو لاسونه مینځلې وو، چې لویه دړه په قهر څو، څو ځله وټکېده، د دروازې له ټکېدوسره برېښنا شټ وواهه، سمدلاسه له خوبه پاڅېده، زړه یې شدید ټکان وکړ، پر زړه یې لاس کېښود، خو په منډه یې د دروازې له سره قران شریف راواخیست، څو، څوځله یې ښکل کړ، بیا یې په غېږ کې کلک ونیو، چې ایله یې د زړه درزا کراره شوه، خو پر ژبه یې لا هماغه دعا ځرخېده.

_خدایه خیر کې، پاکه خدایه ته مې بېوسۍ ته وګورې، یا ربه خیر کې .

دې لا قران شریف په غېږ کې کلک نیولی و او لا له دعاګانو نه وه خلاصه، چې د سلطان غږ یې په غوږونو لکه تندر راپرېوت. سلطان په دهلېز کې ولاړ و او چیغې یې وهلې، څه یې ویل، د سراج غږ به هم کله، کله ورسره ټکر کاوه .

دې هڅه وکړه چې یو څه واوري، غوږونه یې د دهلېز پرخواوربوخ کړل، د سلطان غږ یې پر غوږو ولګېد، چې په چیغو یې ناري وهلې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېدي! یوه سترګه به یې ژاړي، یو به یې خاندي. هغه شینګړه مجبوره ده، چې کورته لاړه شي او لکه مرداره هلته واوسېږي .

ورپسې د سراج چې د برېښنا پلار و، قهر ژلي غږ برېښنا ولړزوله :

ما د حاجي په کور کې نر نه دی لیدلی، ته بیا کوم ګیدړ یې، چې برېښنا له ځانه سره وړې .

ای سراجیه! له ټغر سره دې سمې پښې غزوه، داسې به یې درنه یوسم، چې له حیرانۍ دې خوله تر پښوخیرې شي وهېدې!؟

د امنې له زاریو ډک غږ جګ شو :

زویه نور نو زما پر لور حق نه لرئ، د هغې کمبختې همدایو غم بس دی، تاسې زما د دې خوارې لور نه څه غواړئ؟

_مرګ غواړو مرګ، وپوهېدلې؟ تاسې زما د لور نه څه غواړئ؟ شینګړې لور ته دې لړه حیا ورزده کړه، چې پر ځای کېني او در نه شي .

د برېښنا نو نور زړه کرار ونه موند، ورپسې ووته. که ګوري چې پلار یې له سلطان سره لاس او ګرېوان دی، د سلطان په څوانو او څواکمنو متو کې کمزری اونیستۍ وهلی سراج داسې ښکارېده، لکه د دیو په متو کې چې کومه پرېښته بنده وي. برېښنا پر خپل ځای دربدلي پاتې شوه او په راوتلو هېښو سترګو یې د خپل پلار او سلطان د جګړې ننداري ته کتل، خو شېبه به لا نه وه تیره، چې له انګړه زلموټی زلمې او پیغلوټې ګلالۍ سوټې په لاس راپیداشول؛ دوۍ دواړو په ګډه مخ پرسلطان ورمنډې کړې، خلک خو هسې په تشه نه وایې، چې په یوه نفر چې دوه شي، رڼا ورځ پرې توره شپه شي. امنې هم په سلطان ګوزارونه پیل کړه، خو سلطان د دوی له ټولو ګوزارونوسره، سره ځان خلاص کړ او مخ په دروازې یې منډه کړه. سراج همدا چې د سلطان له متو خلاص شو، د خپل عدت سره سم یې یوې خوا ته لاړې تو کړې، بیا یې خپل وزرونه وشنډل، د برېښنا پر خوا یې تر سترګو لاندي وکتل، سمدلاسه یې لویې دروازې ته مخ کړ او په چیغو، چیغو یې وویل :

ولاکه پرې ښاد شې، مګر زه نه یم دوسانو.

خو په همدې شېبه کې بیا د انګړ دروازه پرانیستل شوه، سلطان بیا راښکاره شو، خو کور ته رادننه نه شو، همالته په ولاړه یې برېښنا ته په چیغو او قهرژلې ژبه وویل:

شینګړې زه به ستا او ستا د دې دیدو پلار مذهب په لاس درکړم .

سراج ورپسې وګرځېده .

_څه، څه لاس دې څلورو خواوو ته خلاص، د حاجي زو، زه وګورم چې نر څوک دی او ښځه څوک ده؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـډېر مه غرتېږه، داسې کانې به دربانديې وکړم، چې له لور دې د کوڅې سپيمه ډېره قدرداره وي.

ـدکوڅو سپيمه خو ستاسې په کور کې ده، هغه عقيده مور جانه دې ښيم، د کارمل ښځه .

ـوايم خوله دې پرځاى خوځوه، که نه زما د کړوخولو سمول ډېر ښه زده دي، د هجرا پرکټيه .

ـځنګه ميره دې يو وخت د کارمل او بريالې بې نکاح ښځه نه وه، د ښځو د سازمان مشره، د ښځو د حقوقو مدافع، پلار ته دې ښځه نه پيداکېده، نو ځکه د کوڅو په ټول کال سپيمې واوښت .

د سراج په دې خبرو سلطان يوه شېبه غلى شو.

خو سمه د واره يې په داسې حال کې چې غاښونه يې چيچل، وويل:

سراجيه قسم دى چې که مې د اسمان ستوري دربانديې شمار نه کړه، نو زه به رښتيا ښځه يم او ته به نر او بل اى شينګړى د تېښتې د وخت يار دې د مزو نه پس په لاره مرداره پرېښووې، مزداره شپه يې تېره کړه.

ـسلطانيه زما د لور نوم په مرداره خوله مه اخله، دا ستامېره نه ده، چې په هره ناولې خوله يې نوم وګرځې .

له دې سره يې په سلطان پسې ورمنډه کړه، خو سلطان سمدلاسه پښې سپکې کړې او د سترګو په رپ کې بيا نه و .

د سلطان له تلو سره د سراج په وړوکي ختين او خوار کور کې يو ځل بيا کراري او چوپتيا خوره شوه. په کوټه کې ټول غلي کېناستل، امنې به کله، کله سراج او بيا به يې برېښنا ته وکتل، برېښنا راټوله ناسته وه، سر يې ښکته نيولى و. سراج د تسبو دانې ژر، ژر اړولې، خو ګلالۍ او زلمى يو د بل تر ځنګ داسې په غرور ناست وو، لکه دوى ته چې ښيي :

که مونږ دواړه نه وو، له تاسې يې کوفتې جوړولې .

ـامنې په کرارۍ برېښناته مخ واړاوه لورې! شکر ځوانه يې، بې سياله ښايسته يې، که بل واده ته زړه ښه کې، خداى به درته کال داوخت غونډې مونډې ښايسته لکه ګل زوى درکړي، له دې زويه ورته تيره شه، نه چې بل پسات دربانديې وکړي، زه خو له همدې خبرې ډارېږم، دا رنګه خلک زويه ډېر عقيدې وي، ته په دې خبرو نه پوهېږې .

خوسمدلاسه سراج پرې له قهره راغږم وهل :

داچټيات دې بس کړه، ملامته نه يې ښځه يې د ډار ګوډې.

ـدا ته يې د غيرت او تورې بنګړى، ووايه څه کولى شې؟

ـاى بې عقلې ښځې! د دغو بې علمه ملايانو امير فرمان صادرکړى، چې څو په ...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــهو! بس، بس زه پوهېږم، په دې ټولو خبرو خبره یم، دا ټولې هسې د خولې دوړې دي، د بازي لور ګلمینې خسرګنو څنګه په زور یووړه، اوس يې یوه پټکي څوارلس کلن هلکي ته کېنولې ده .

ـــښځې ښه واوره هغه بازی و، زه سراج یم، ودې پېژندم؟

ـــد وخته مې پېژندلی یې، چې شپږ خط لپاره په جېب کې یوه انه هم نه لرې .

او! بیا دواړو وخندل، سراج په خندا کې وویل :

ـــڅه خیر، بیا به درمعلوم شم، د تش جېب پیغور مه راکوه، زما ژوند خو تا ته معلوم دی، اوس خو خدای داسې راوستې ده، ښايي ازمويي به مو .

بریښنا ته د مور او پلار خندا هېښوونکې وه، خو څه يې ونه ویل، د سترګو لاندې يې وچې منې ته وکتل، چې سهارني باد يې وچ ښاخونه یو بل سره غاړه غړې کول او د هډوکو د لګېدو غږ يې تر دې ځایه رسېده، خو نرۍ وچه ملا يې لا نېغه پاتې وه.

☒☒☒

له هغې ورځې چې سلطان په بریښنا پسې راغلی و، یوه اوونۍ تېره شوه، خو حاجي دوی سره او سپین نه ښکارېدل، سراج دوی هم ډېر خوښ وو، په تېره سراج ډېرخوښ ښکارېده، هغه ګومان کاوه، چې په خپل قهر يې سلطان دوی ډارولي دي، ځکه خو به يې په وار، وار وویل :

حمید بابا رښتیا وايي چې: چېرته ډب هلته ادب، کنه اوس به مو د حاجي دوی کارونه لیدلي وو. خو د امنې زړه ته داخبره نه لوېده، هغې سراج ته وویل: ګومان کوم چې مار دې مړ نه کړ، لنډی دې کړ.

بریښنا هم د خپل پلار په شان خوښه وه، هغې هم انګېرل چې حاجي دوی ډارېدلي دي، که نه هغوی د خوشې کولو خلک نه دي، د پلار او د سلطان تر منځ د جګړې اتم ګهیځ وو، بریښنا له پخوا نه په خوښۍ له خوبه راپاڅېده، زر، زر يې خپل لمونځ وکړ، هغې خو هسې هم د پلار په کور کې جارو نه کوله، داځکه چې په وار، وار يې ورته مورنۍ نیاویلې وه، چې خورلڼه (وادہ کړې نجلۍ) باید د پلار او پلرګنۍ کورونه جارو نه کړي، بیا يې پلرګنۍ نېستمنه کېږي، نو بې له جارو يې د کور نورې ټولې چارې ژر، ژر تر سره کړې، څرک يې ومینځه. هغه نو اوس نوی په خبرو راغلی و او لکه ښارو يې یوه، یوه نیمګړې خبره کوله، همداسې يې د هغه خبرو ته غوږ نیولی او ډوډۍ يې ورکوله. د څرک تورې اوږدې، اوږدې غټې سترګې، تکه سپینه بڼه، اوږده، اوږده باڼو ګان او تک تور زیږه وېښتان يې د مور په شان وو، خو ښایسته شونډې او نرۍ اوږده لاسونه يې د سلیمان په شان وو، خو ورې پښې يې د بریښنا غوندې وې، ټولو به همداویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرک نيم مور ده، نيم پلار .

دي خبرې ته يو نيم کال وړاندې برېښنا زښته ډېره خوښېده، دې غوښتل چې دا خبره له چا او هرې خولې نه واورې، مګر اوس پر برېښنا دا خبرې دومره بدې لګېدې، چې سمدلاسه به يې هغه ځای پرېښوده، هغې غوښتل چې ټول ووايي :

څرک ټول مور، مور دی .

برېښنا چې به کله څرک ته جامې وراغوستلې، نو دې خبرې ته به يې پام شو، چې رښتيا هم څرک نيم مور و، نيم پلار. په زړه کې به يې ويل:

د خدای څه لوی ذات دی .

دا ځل يې د ډوډۍ پر مهال بيا څرک سر تر پښو له سترګو تېرکړ، مګر د څه مجال يې په دهلېز کې د شور ماشور له وجې پيدانه کړ. سراج په منډه دهلېز ته ووت. ورپسې زلمی، بيا امنه ووتله. برېښنا په دهلېز کې خبرو ته غوږونه بوخ کړل، د خلکو په زوږ کې يې د خپل پلار غږ اوچت اورېده، چې په لوړ غږ يې ويل: ملا صيب! شکردی الحمدالله، مسلمانان ياستئ، يومسلمان د بل مسلمان کور ته داسې بې ستره نه ننوځي .

د يوه تن لوړ غږ ټول غږونه غلي کړه :

وايم چپ شه د کمونيست زويه! ته بيا له کومې مسلمان شوې، څه شوه هغه غله؟

او شېبه وروسته کوټې ته يو له ونې دنګ ځېنور ښکلی سړی له ماشينګنې سره يوځای راننوت، د هغه په ليدو برېښنا پر سر ټيکری زر، زر جوړکړ، سړي وخندل:

اوس پوړونی پرسروئ اه، پخوا دې خدای نه و په ياد، دا ښه دی چې موږ يو، که نه تاسې لاچکو به بازاراونه درلودل.

خو برېښنا څه ونه ويل، همداسې يې څرک نور هم په غېږ کې کلک کړ، هغه هېښنه وه، چې څه خبره ده؟

څو ځېنور طالبان په کوټه کې د کوم څه په لټولو بوخت شول، داسې ښکارېده چې په دوه نورو کوټو کې هم همداسې پلټنه روانه ده، بېرته يې ژر ځېنور سړي ته وکتل، دغه ټوپکوال سړي ورته په قهر ژلوسترګو داسې کتل، چې په سترګو کې يې کرکه له ورايه څرګندېده. د ځېنور سړي تر شا امنه په لوښ او ببر سر راننوته، سمدلاسه يې د برېښنا په لور ورمنډه کړه، هغه يې له څرک سره په غيږ کې راونيوله، په داسې حال کې چې د برېښنا له ورې او نرۍ ملا نه يې د خپلو لاسونو کړۍ نوره هم تنګوله، ځېنور طالب ته يې په ترهېدلو سترګو کتل، شونډې يې رپېدلې، لکه غوښتل يې چې څه ووايي، خو ژبه يې په خبرو نه ځرخېده،خوله يې وچه وه، د ځېنور وهم دومره ډېر و، چې امنې نه غوښتل، د هغې رېږدېدا ځېنور ووينې، نه چې يې لور، يا دې ته څه ووايي. امنې په داسې حال کې چې ځېنور دنګ ټوپکوال ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کتل، کله، کله به يې سترګرو لاندې دهلېز ته هم وروکتل. په دهلېز کې سراج او زلمی د ټوپکونو او خيرنو څنډو په کلابندۍ کې تښتېدلي رنګونه ولاړ وو. د سراج لاسونه دوو څېرورو طالبانو تر شا کلک نيولي وو. سراج مخامخ په کوټه کې دننه کتل، خو د کتلو ټکی يې نه ښکارېده، خو زلموټي زلمي چې لا ځوارلس کاله يې له تنکي ژونده تېرشوي وو، کنځلې کولې، ګواښونه يې کول، چې کله ځوان شي، نو دوی سره به ضرور ګوري. يوه طالب ورته ښه کلکه څپېړه ورکړه، خو دې څپېړې زلمی قهر ژلی کړ:

د سپي زويه، بې غيرته، ډارنه، که نر يې لاسونه راته خلاص کړه، چې درسره معلومه يې کړم، په تړلو لاسونو مېړی هم وارکولی شي .

د زلمی پر دې خبرو ناځاپه طالب، چې پر زلمي يې وارکړی و، تک سور واوښت، سترګې يې له قهره داسې راووتې، چې نژدې و له کاسو ولوېږي، نابېره يې خپل ټوپک خپل ملګري ته وروسپاره په لوړ غږ يې چيغه کړه:

ـ آه، مولوي صاحب! دی يې راسره معلوموي، ته دې کار پرېږده، راسه چې له ده سره يې معلومه کړم او بيا يې په قهر زلمي ته مخ کړ :

ـ چاړه دې چېرې ده؟

زلمي هېښ، هېښ وروکتل، خو طالب پرې چيغه کړه :

راسره معلوموې يې نه؟ نوولې دې د ښځو په شان رنګ ژېړ سو، وام چاړه دې چېرې ده؟

په دې منځ کې سراج نژدې و، چې کرېکه کړي، هغه په دې پوهېده، چې د کندهاريانو يو بل سره معلومول، د روسي دويل يوډول دی، چې يو د بل ورنونه تر هغو په چړو سره وهي، تر څو چې يو يې له پښو ولوېږي، بيا سهابل تن مجبوروي، چې بېهوښه تن تر روغتونه ورسوي. سراج دارنګه پېښې هغه وخت چې په هلمند کې يې دنده تر سره کوله، زښتې ډېرې ليدلې وې. ده زښت ډېر تنکي ګلالي ځوانان ليدلي وو، چې يو بل سره د معلومولو په ليونتوب کې سوري، سوري شوي وو، نو ځکه خو زلمي طالب ته په زاريو شو :

ـ ملا صيب دی خوار د معلومولو په سر بر نه پوهېږي، دی خو ماشوم دی کنه، هسې بد يې وکړه ته يې وبښه .

ـ چې سره معلومه يې نه کړو، نه يې پرېږدم، ده ما ته بې غيرته وويل، خپله شرمېږي نه خورې...

ـ ګوره زويه ده بد وکړه او ته يې هم توريالی، ما ومنلې چې ته توريالی يې، نور يې نو پرېږده .

په دې وخت کې له کوټې د دنګ مولوي غږ لوړ شو .

اه، نورکه څه له کو شنيانو سره مښتی يې، بس يې که نو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې غږ سره طالب غلی شو، ورو يې په خپل لاس کې رااېستلې چاړه په بډه ووهله او ايله ورته د سراج هم پام شو، چې طالب چاړه هم راوېستلې وه، نو له ډاره يې اندامونه زېړه شول، خو سمدلاسه يې په زړه کې شکر واېست، چې بلا وه، برکت يې نه و. بيا يې ورو شانې کوټې ته وکتل؛ په کوټه کې دنګ څښور طالب هڅه کوله نورو ته داسې وښيي، ګوا کې نه غواړي، چې ښځو ته وګوري، نو ځکه يې په يوه دروند نظر برېښنا ته وکتل، يوه شېبه يې د برېښنا پر مخ نظر تم شو، خو سمدلاسه يې ترې سترګې واړولې. که څه هم سر يې په ږيرې، برېتونو او وېښتو پټ و، خو بيا هم د نظر څرنګوالی يې محسوسېده، پر شونډو يې يوه ناځرګنده موسکا راڅرګنده شوه، د برېښنا پر خوا يې يو قدم وړاندې واخيست، بيا يې په نرمۍ ترې سترګې د امنې پر لور واړولې او په ټيټ غږ يې وويل :

ــ ښه اجانۍ، نو هغه غله برېښنا همدا ده، کواره خو يې هماغه رنګ ده .

بيا يې برېښنا ته په داسې قهر ژلي نظر، چې امنه او برېښنا دواړې يې ولړزولې، وروکتل، سمدواره يې چيغه کړه :

ــ اه غني! اه طلامامده! وايم الکو دلې راسئ.

بيا يې امنې ته په قهر ژلې ژبه وويل .

ـ اجانۍ ايله يې که نو .

خو امنه په برېښنا پسې نوره هم ونښته، دوه زلمکي طالبان، په دې وخت کې کوټې ته راننوتل، له ښځو نه لرې په درناوي ودرېدل، دنګ څښور ښکلی طالب چې ټولو ورته مولوي ساب، ناري وهلې، د دغې څښورې او ځواني ډلې قومندان ښکارېده. دنګ مولوي دوه زلمکيو طالبانو ته په نرمه ژبه وويل :

ــ الوکانو دېخوا سئ او بيا يې خپله د برېښنا په لور يو بل ګام هم واخيست، په داسې حال کې برېښنا ته نژدې کېده، په امنې يې سترګې ګنډلې وې، خو کله، کله به يې برېښنا ته يو غلچکی نظر هم اچاوه .

مولوي د امنې مخامخ ودرېده، په ترخه ژبه يې وويل :

وام اجانۍ! په خبره سر خلاص کړه او دورې سه که نه راڅه خوابدې کېږې .

لکه امنې چې څه نه وي اورېدلي، داسې يې برېښنا نوره هم غېږې ته نژدې کړه، چې دنګ مولوي پرې چيغه کړه:

اجانۍ نور مو نوپه عذابوې او له دې سره يې امنې ته لاس واچاوه؛ له متې يې ونيوله او په ځواک يې خپلې خوا ته راکش کړه، په داسې حال کې چې په هماغه ځواک يې پر دېواله وويشتله، په چيغه يې وويل:

تاسې لاچکې بازارۍ په يوه خبره نه پوېږئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه له دېواله سره لګېدو نه وروسته پر ځمکه راولوېده، د هغې له رالوېدو سره جوخت په کور کې شور ماشور جوړشو، سراج څه ویل زلمي په کنځلو، کنځلو د ځان د خلاصون هڅه کوله، ګلالۍ کړیکې وهلې، خو برېښنا په دې منځ کې په داسې حال کې چې له څرکه یې خپلې دواړې متې کړې، کړې وې، غلې ولاړه وه او په یوه ناڅرګند نظر یې خپلې مور ته کتل، چې مورئې له لوېدوسره جوخت په څلور شوه او د څنګور مولوي په لور یې په خاړپوسو منډې کړې.

امنه همدا چې د طالب پښو ته ورسېده، د هغه له پښو یې خپل لاسونه کړې کړه، هغې په چیغو،چغیو د خپلې لور د ګناه سپیناوی وغوښت. دا ځل دنګ طالب په نرمه ژبه وویل :

اجانۍ زما څه په وسه دي، اخر لور دې د خسر له کوره غلا کړې ده، هغه ده غلا یې هم معلومه سوه .

ـزما لور غله نه ده، هغه ما په پاکو شیدو لویه کړې ده، هغه ما غله نه ده لویه کړې، ما داسې شیدې نه دي ورکړي …

طالب یوه شېبه غلی شو، داسې غلی شو، چې د ټولو ګومان پرې راغی، چې ګنې د امنې زاریو نرم کړ، خو طالب په نرمۍ د خپلو پښو خلاصولو په هڅه پیل وکه او لږ په ډېرې نرمۍ، چې د هغه د بڼې او څڼو سره نه ښایېدله وویل :

ګوره موره کې! ما ته امر سوی دی او بیا موږ په هغه څه پسې چې راغلي وو، پیداکړه، تا خپله ولیدل، زه نوڅه کولای سم؟

ـزویه داچا کسداً دلته ایښې وه، کنه زمونږ په کور کې خو یوه ټنګه هم نه پیداکېږي، دا اخر کوم چال دی، ما خو دا نه وې لیدلې .

ـ اوس مې پرېږده او له دې سره مولوي په یوه شدید ټکان سره خپلې پښې خلاصې کړې، سمدلاسه یې برېښنا ته مخ کړ :

ـ ژر کوه تیاره سه، چې بېخې دې ناوخته کړ!

له دې سره امنه په کړیکو له ځایه جګه شوه او لا یې ملا کړوپه نیولې وه، چې مخ په برېښنا یې منډه کړه، یو ځل بیا یې برېښنا په غېږ کې ونیوله .

ـ د خدای لپاره بس دی، چې لور مې له نصیبه خواره ده، بس دی چې ښه ورځ یې نشته، هغه د خدای په دې دونه لویه خدایي کې څه لري، چې تاسې به یې ترې واخلئ، هېڅ به ترې وانه خلئ، لور مې هېڅ نه لري، هېڅ به ترې وانه خلئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا يې په داسې حال کې چې مورنيو تبجنو اوښکو ورته اننګي لانده کول، په قهر يې د برېښنا له غېږې نه ځرک راکش کړ، ورسره يې برېښنا د طالب په لور تېل وهله، په تنده ژبه يې وويل :

ــ درسره يو يې سئ، يو يې سئ، هسې هم زما دې خوارې لور ته خدای څه نه دي ورکړي، بس دغه يو په کې نه وو .

د امنې دا خبرې نه وې، لکه په کور کې چې د ژړا او کړيکو چاودنه وي، داسې ژړاوې او کړيکې وچاودېدې. امنې ملالۍ او زلمي په کړيکو او ژړا خولې پرانيستلې، د دوی له ژړا اوکړيکو سره د ځرك، ژړا او د خپلې ولچک شوې مور خوا ته لاسونواو پښو وراولو هم ملګرتيا کوله، په دې منځ کې سراج سر ښکته او غلی ولاړ و. مګر پر مخ يې يوې، يوې اوښکې په سستۍ ځان راښکاره کاوه او برېښنا نو نور هېڅا ته نه کتل، د مور په غېږ کې يې دځرک پر مخ، لاسونو، پښو، ګيډې، سر او سترګو د ښکلولو باران واوراوه، داسې يې غېږې ته نژدې نيولې و، چې نژدې و، د هلک سا وباسي. امنې ترې هلک واخيست، ګلالۍ ته يې وسپاره، چې چېرې يې پټ کړي. برېښنا د تلو پر مهال تر شا د منې وچې ونې ته وکتل، چې د کوهي پر غاړه، لکه د دې په شان غلې او بې غږ و غوړه ولاړه وه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

شا و خوا یې وکتل، دغې ورې کوټې کړکی نه درلوده، چت یې ډېر لوړ و، د چت له ځیګره یو تک تور نری تار راځړېده، په تار پورې داسې څراغ ځړېده، چې د مچانو په ډېرو ګندګیو یې تک تور رنګ غوره کړی و، لکه د چا مخ یې چې په کومه ګناه تور کړی وي. بیا یې په دار ځړولی وي او د دې لپاره چې خلک ترې د عبرت درس واخلي، دا دی د ډېرې مودې لپاره یې نو په دار ننداري ته ایښی دی. د دغې دوه متره کوټې که څومره دېوالونه لوړ وو، هماغومره یې دره وره د کړکۍ په شانې وه. دا چې برېښنا یې څرنګه او پر کومه لاره دلته راوستله، هغه هېڅ نه پوهېده، ان په دې هم نه پوهېده، چې دا کومه سیمه ده، دا ځکه چې په تورې ښیښې وال په پردو پټ موټر کې یې یوازې ډرېور، چې کله، کله به یې د موټر په هینداره کې پر دې د زړه سوي یو لنډ نظر واچاوه او ډرېور تر څنګ یو تورکی ډنګروکی زلمی هلک نه پرته نور څه نه لیدل. د ډنګروکي زلمي څېره چې دنګ مولوي ورته غني، غني نارې وهلې د دې په دوه سترګو کې یې ولاړ و، د هغه متفکر حالت د هغه پټه خوله، د هغه درانه کړه وړه عجیبه وو، که دې طالبان نه وای لیدلي، خو ها خوا دېخوا یې ورته کیسې ډېرې اوریدلې وې، ګڼې قهرجن خلک دي، بېرحمه دي، د ښځو درناوی نه ساتي، له تورنو خلکو سره د سپوچلند کوي او داسې نور چې وحشیان دي، د درناوي نوم یې هم نه دی اوریدلی، دا ځکه چې ډېره کې یې پښتانه دي، خو په دغه طالب کې چې لا به یې یوځو پسرلي لیدلي وه او لا به یې څلور ځلې روژې نیولې وې، دا هر څه نه وو. غني په موټر کې داسې غلی ناست و، چې له تیرې سونې خاته، خو له دغه په بنه تک تور نه سونې نه خته، د برېښنا په یاد شو، چې یو ځل پرې ډرېور غږ وکړ :

_جانانه داسې نو نه کېږي، ته لا اوس راغلی یې، پر دې شیانوخوا مه بدوه، پرې اموخته به سې! د غني له خپل عمره غټ غږ لا د دې په غوږونو کې ازانګې کولې، چې د ډېور په ځواب کې یې ویلي وو:

زه نو سپی نه یم، چې پر د امردارو کارونو اموخته سم او بیا یې ورو په هینداره کې د برېښنا په لور یو دروند نظر واچاوه. یو مهال برېښنا یې یوه غټ انګړ کې ښکته کړه او بیاد هماغه دنګ مولوي په لارښونه غني برېښنا تر دې کوټې راوستله او دلته یې کلپه کړه .

په کوټه کې پرته له غنو چې پر دېوالونو او چت هره خوا خپل جالونه غوړولي وو، د غني که څه هم واره ښکارېدل، خو د جالونو په نویو تارونو پسې یې مچان ځای، ځای داسې نښتي وو، لکه غنو چې دغه مچان په کومه کبیره ګناه نیولي او سمدواره یې غر غره کړي وي. برېښنا لاندې د کوټو غولي ته وکتل، د سګروټو فلترونو، د سګرېټو کوټیانو او د اورلګیت سوځېدلي خلیو ټوله کوټه نیولې وه، لکه چا چې کسداً دا وړه او تشه کوټه په دغو څیزونو ډکه کړې وي. د خلو فلترونو او کوټیانو په منځ کې یوه یو نیم متره کمپله هم غوړېدلې وه، د کمپلې له پاسه یوه ناولې او خیرنه نیولۍ او یوه ډېره ناولې سرویرده هم پرته وه، خو پر نیولۍ سرویردې او کمپلې ځای، ځای شنه وچ شوي نسوارو د دې ګواهي ورکوله، چې همدا نن له دې کوټې نه ځوک وتلی دی. سمدلاسه برېښنا په خپلې غلطۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېده، اخر جمعه خو پرون وه او نناداري خو د جمعې په ورځ کېدې. د غازي سټېډيوم خو يوازې د جمعو په ورځو کې د خلکو او مجرمانو پر مخ پرانيستل کېده، نو ضرور د دې کوټې بندي يې پرون له دې کوټې نه ايستلی و. دا چې اوس به يې ترې سرغوڅ کړی وي، که مری له دې نه نو خدای خبر دي، پر کوټې يو زېرخن بوی خور و، لومړی خو دغه زېرخن بوی بربېښنا زوروله، خو ورو، ورو ورسره روږدې شوه، ان تر دې چې نور يې نو د بوی احساس نه کاوه، لمړی به دزېرخن بوی له وجې په پړوني به يې خپل پوز پټ کړ، مګراوس نوهغه بوی نه و. که څه هم وخت ورو، ورو تېرېده، مګر دې ورې کوټې چې يوه وړه بنديخانه وه، خپله ډارونکې څېره لا خوندې ساتله، په کوټه کې يوه ډارونکې چوپتيا هر خوا خپل وزرونه خواره کړي وو، خو په دې چوپتيا کې يوازې غنې وه، چې په خپلو منډو يې يو محسوس شور زېږاوه، پوره يوه ورځ هېڅا د دې ورې کوټې وړه کړکۍ ډوله دړه ونه ټکوله او نه يې پرانيستله. که څه هم بربېښنا ټوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې، خو بيا هم وږې نه وه، مګر غوښتل يې چې څوک ورته راشي، څوک ترې څه وپوښتي، تر څو دا هم د خبرې په سر او بر وپوهېږي. که څه هم په کوټه کې د کړکيو د نشوالي او ټوله ورځ دځراغ د روښاوالي له وجې ورته ورځ او شپه نه ښکارېده، خو د لاس په ګړۍ کې وپوهېده، چې شپه لا د وخته بره شوې ده، په همدې ترڅ کې يې غوږونو ته د پښو ښکالو راغله او بيا ورو، ورو په لرې کېدو شوه، په داسې حال کې چې غوږونه يې دوره تر شا د بوټونو لرې کېدونکې ښکالو ته بوخ کړي، ورو يې خپل ټيکری پرځان راهوار کړ، غوښتل يې چې وغزېږي، نوسرويېردی ته يې وکتل، پر سرويېردې دوه خرامانو سپږو چې په ناز، ناز راروانې وې، له ځايه وارغوڅوله، يوه وړه کړيکه يې له خولې ووته، خو سمدواره پر ځان وقهرېده، زړه يې راډک شو، غوښتل يې چې په چيغو، چيغو وژاړي، مګر د دې پر ځای چې چيغې او کړيکې وکړي، څو مرې سرې اوښکې يې پر اننګو راوښويېدې، چې همدا شيبه دروازه هم چا پرانيستله، په دې ورې کوټې کې يې اوس نو دا دی درې څلور ورځې تېرېږي. اوس نو ورته دا سپړنه سرويېرده ناولې نه ښکارېده، اوس يې نو ټولې سپږې پېژندې، په هرې يوې يې جلا، جلا نوم ايښی و، ان کله به چې يوه يې له شمېرې لړه راووته، نو دا به اندېښمنه شوه، د سرويېږې ګوټ، ګوټ به يې لټاوه، نور نو ورته د سګرېټو فلترونه او کوتيان د اورلګيتو سوځېدلي ډکي او ځای، ځای وچ شوي نسوارو زړه بدوونکې نه وه، همدا څيزونه وه چې دا يې دا څو شپې او څو ورځې بوخته ساتلې وه. دې سره يې غم شريکي کړې وه، له دې سره ښه ډېر ګړېدلې وه، اوس نو غنې مچان سپږې غوماشې دا ټول يې ښه ملګرې شوي وو، خو په دې منځ کې زلمي غنې به هم کله، کله په خپلې يوې نيمې پوښتنې له دې سره خپله خواخوږې ښوده .

د ډوډۍ راوړلو او وړلو پرمهال به يې نيمه پوښتنه له دې وکړه، ورسره به يې ډاډينه هم ورکړه، خو هغه به په تلو کې ضرور ويل :

ــ وارخطا کېږه مه، طالبان بنديان ډېر په بند کې نه ساتي، ستا به هم هر څه ژر معلوم سي، نه ګورې چې ته يې له کوماندانۍ دباندې نه يې ايستلی. که څه هم بربېښنا غنې تش په نوم پېژانده، خو له ګړېدو يې پوهېده، چې غنې هلمندوال دی، د هغه په تورو سترګو کې به يې کله، کله خپلوي او کله هم پرديواله احساسوله. که څه هم غنې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب و او برېښنا تورنه وه، خو له دې تږولو سره به غني ورسره په نرمه او خوږه ژبه غږېده، په داسې خوږه ژبه، چې برېښنا به يې د خپلو پښو د ښکالو اورېدو لپاره لېواله ساتله .

اوس يې هم شا و خوا وکتل، بيا يې د پښو رانژدې کېدونکې ورو ښکالو ته غوږونه بوخ کړل، خو داځل د پښو ښکالو د يوه تن نه وه، د دو تنو وه او دا ښکالو داسې رانژدې کېده، چې په کوټه کې دننه د مچانو، مياشو او غنو شور په کې ورو، ورو سکين کېده. ژر پر ځای کېناسته، ځان يې په خپل پړوني کې ښه راونغاړه او له ډاره يې په راوتلو سترگو دروازې ته کتل، چې ور په نرمۍ پرانيستل شو، لومړی ترې هماغه تورکی غني رادننه شو، ورپسې دنگ او ښکلی مولوي ملا ټيټه کړه او کوټې ته راننوت. د مولوي په ښکلې بڼه کې د ملنډو موسکا اوچته ښکارېده، خو سترگو يې په يوه خواږه او ترېي انداز برېښنا ته کتل. د هغه د دې بڼې په ليدو د غني تندی له قهره راوځړېده، په داسې حال کې چې خپله لاندېنۍ شونډه يې د غاښو په پنجو کې نيولې وه، غلی او بې خوځښته داسې چې په مولوي يې سترگې ونه لگېږي، په ډډه ودرېده، خو دنگ ځېور مولوي په ورې کوټې کې ها خوا دېخوا شو، د متيازو د بوی له وجې يې پوزه مونجه کړه، يوې خوا ته يې لاړې تو کړې، بيا يې په خندانه ژبه وويل :

ــ ياني چې ښځه هم غلا کولې سي، اه، توبه، توبه دې وي، زماخدايه استغفرالله .

غني ناکراره شان شا و خوا وکتل، عجيبه وه، په دې سره ژمي کې دا کوټه د دومره حيواناتو ډکه وه، لکه سور اوړی چې وي. پر دېوالونو غنيې، په هوا کې مچان او پر ځمکه مياشې نسوار او د نويو پيدا شويو مېږيانو دوې تورې ليکې ښکارېدې، برېښنا ته يې وکتل، هغه پرېنولې راټوله او غلې ناسته وه، چې په دې ترڅ کې دنگ مولوي د هغې پر لور يو بل قدم واخيست. مولوي نن د سپينې پاچ لونگۍ او سپينوجامو پر ځای د کندهاريانو ښکلې توره لونگۍ او تورې جامې اغوستې وې. که څه هم مولوي کندهاری نه و، خو ټولو گومان کاوه، چې هغه به کندهاری وي، دا ځکه چې د هغه بڼه د کندهاريانو په شان وه، هېچا هم نه ويل، چې له کومې سيمې دی. ده هڅه کوله چې د کندهاريانو پېښې وکړي. د مولوي په ليدو د هر چا په زړه کې دا خبره ضرور راگرځېده، چې هسې خو کندهاريانو خپلو کندهاريو پښتنو، ښکلو بڼو لپاره تورې چاچې او تورې لونگۍ نه دي غوره کړې. هغه جامې، دغه رنگ جامې په لومړي ځل غوره کړې وې، لکه په دې چې ښه پوهېده، چې پښتنه نارينې څېره څرنگه د ښکلا عرج ته رسېدلی شي او نن دنگ مولوي همدا شان راغلی و، خو نن يې د نظر خواږه او د ژبې ترخه ډېر وو، نن يې تندی رڼ و، خوځېدنه يې نرم وه، خو خندا يې له ملنډو ډکه وه، په نرمه د برېښنا مخې ته کېناست، په داسې حال کې چې له ښکلو لاجوردي تسبو سره په تورو وېښتو، پټوسپينو لاسونو يې لوبې کولې، په نرمۍ يې وويل :

ــ قاضي صاحبان تا ته منتظر دي، الله دې وکړي چې رښتيا ووايې .

بيايې په ډېر غرور له ځايه پاڅېد، په وتوکې يې وويل :

ــ که رښتيا ونه وايې، نو زما د خولو خلاصول ډېر ښه زده دي، بيا به پښېمانه يې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه يې برېښنا ته کتل، بیا يې په نرمۍ وویل :

ــ زه به تا ته ډېر وخت درکړم، وګورم چې ته څونې اوښیاره يې، کواره خو دي د اوښارو خلکو ده.

له دې خبرو سره د وره په لور وخوځېد، د وتو پر مهال يې پر غني غږ وکړ:

ــ الکه غني درسره بو يې څه زما دفتر ته.

غني په هېښتیا د مولوي پر لور وکتل او له ځانه سره يې وويل:

ــ دده دفتر ته نو د چیش لپاره؟

برېښنا ته يې سترګې واړولې، د هغې پر مخ اوښکو دوې نرۍ او لمدې لیکې جوړولې، د ښي لاس څټ يې په غاښونو کې کلک نیولی و، د هغې د اوښکو په لیدو غني ورسره د زړه سوي او ډېر نژدېوالي احساس وکړ؛ په زړه سوي يې ورته وویل :

ــ پر الله پاک باور ولره، هغه ذات حقیقي دی، درځه چې ځو، مولوي ساب منتظر دی.

خو بر ېښنا هماغه شان پر خپل ځای ناسته وه، سترګې يې ښکته نیولې وې او اوښکو يې ورته خوار اننګي لمدول، چې غني بیا ورته وویل :

ــ زما یوه خور ده، د ایغې نوم ام برېښنا ده، رښتیا درته وایم، د ایغې نو ام برېښنا ده، مورکه خو مې داسې وایي .

له دې سره برېښنا د غني تورو سترګو ته چې تل به په کې سرو لیکو د ده سترګو ته د نشو رنګ ورکړی و، خپلې سترګې ورجګې کړې، په دغو تکو توروسترګو کې یو زړه راښکونکی شان نژدېوالي او خوږوالي څرک واهه. غني په بڼه ښه ډېر تک تور و، ببخي تور لونګ و، مګر د خلکو خبره پوله او پټې يې دومره ښکلی و، چې دغه توروالله لا ورسره ښه ایسېده، هسې یو ناڅاپه د برېښنا په زړه کې سلیمان راوګرځېد، هغه هم له رنګه تور و، مګر د برېښنا مور به تل ویل :

هلک چې تور شي شاهزاده شي نجلۍ چې توره شي بنګړي دې خرڅوینه.

بیا يې د سلیمان خبرې پر زړه راواورېدې، چې یوه ورځ يې دې ته په ټوکو کې ویلي وو :

ــ برېښنا! کله چې يې ته راکړې، نو ستاسې خپلوانو به په زړونو کې ویل چې .

دا هلک تور دی نجلۍ سپینه لکه کارغه چې جلغوزی په خوله کې وړینه

ــخور درځه چې ځو !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غني په دې خبره برېښنا شېټ وواهه، لکه چا چې ناڅاپه له خوبه راپاڅولې وي، په ترهېدلي نظر يې شا و خوا وکتل. غني بياوويل:

ـ درځه چې ځو، باره به ناوخته سي خور!

عجيبه وه، يوه طالب ورته خور وويل، هغه هم په يوه بنديخانه کې. دا ورته ډېره هېښېده، اخر خلکو داسې نه ويل، چې طالب به دومره نرمه ژبه ولري، دا خبره ډېره هېښنده وه، دومره هېښنده، چې برېښنا يې پر خپل ځای د څو شېبو لپاره مېخ کړه. په داسې حال کې چې هڅه يې کوله، تر څو غني د دې په ناکرارۍ ونه پوهېږي، ذهن يې له دې غونډلې ډک و :

(درځه چې ځو، باره ناوخته سي خورا، باره په ناوخته سي خورا). همدې خبرې يې ذهن داسې راډک کړ، چې هر څه ترې هېر شول، هغه په ځان نه پوهېده، چې څنگه راپاڅېده، څنگه له کوټې راووته او اوس چېرې روانه ده، خو د طالب له خولې د خور کليمه پرې دومره خوږه او درنه پرېوتې وه، چې له غني سره په ښه زړه وخوځېده، چې کله به ورته غني وويل: خور داسې ځو .

خدای پوهېږي چې برېښنا به ولې سمدلاسه هماغه خوا ته وخوځېده. له څو دهلېزونو تېره شوه، د يوه دهلېز په وروستۍ برخه کې يې يوې کوټې ته راوبلله، د کوټې د دروازې پر سر لوحې ته يې وکتل؛ پر لوحې په تورو کرښوغټ ليکل شوي وو :

(د مولوي عتيق الله طالب اطاق). دواړه لوڅې پښې د مولوي عتيق الله طالب دفتر ته ننوتل، خو دفتر ته په ننوتو يې سمدواره سترگې پر دنگ مولوي ولگيدې، چې کران شريف يې طلاوت کاوه، د دوی په ننوتو مولوي هېڅ له ځايه ونه خوځېد، هماغه شان د پاک کلام په طلاوت بوخت و. غني د دروازې تر څنگ برېښنا ته، چې په بورقه کې سر تر پښو پټه وه، د کېناستو وويل. برېښنا د غني په لارښوونه د دروازې په خوله کې کېناسته، بيا يې د نظر نيلی د مولوي عتيق الله طالب پر دفتر وځغلاوه، دفتر د کور د ناستې د کوټې په شان و؛ څلورو دېوالونو ته نرۍ، نرۍ نيولۍ غوړېدلې وې، د کوټې پر غولي څلور، پنځه د نسوارو اير نکونه ايښې وو، د کوټې په يوه کونج کې دنگ مولوي ته مخامخ دوه ماشينگنې ولاړې وې. پر دې دفتر خو د برېښنا د کوټې گومان راغی، هغه هم د يوې کورنۍ د ناستې کوټې گومان. دفتر خو ورته هېڅ نه ښکارېده، خو همداچې د نظر نيلی يې پر دنگ مولوي پرېوت، سمدلاسه يې د کوټې لوحه د ذهن له پردې تېره شوه، چې پرې ليکل شوي وو:

(د مولوي عتيق الله طالب اطاق). ايله اوس وپوهېده، چې دنگ مولوي عتيق الله نومېږي، همدا چې مولوي عيتق الله د قران کريم له تلاوته وزگار شو، دوی ته يې مخ راواړاوه او غني ته يې د لاس په اشاره د وتووويل. غني هم سمدلاسه له کوټې ووت، خو دباندې د وره ترڅنگ جوخت ودرېد، تر څو د مولوي عتيق الله خبرې واوري. مگر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي په دومره ټيټ غږ غږېده، چې د غني غوږونو ته لا ايله د هغه د خبرو يو، يوتوری رارسېده. دا ځل يې غوږونه د دروازې د کونجي پر سوري ورسريښ کړل، چې ايله يې دومره واورېدل :

ــ ګوره لېونۍ کېږه مه، ستاپه پايدي يې وايم !

برېښنا څه وويل خو غني وانه ورېدل، چې بيا د مولوي غږ جګ شو :

ــ اوس لا سرې وخت دی، پام دې اوسه چې زه بيا هر څه کولای سم .

د برېښنا بنګی راغی، مګر غني يې په خبرو ونه پوهېده، په دې وخت کې مولوي په لړ لوړ غږ وويل :

ــ ته نو په هېڅ نه پوهېږې، سمه خره يې .

بيا يې په ښه لوړ غږ نارې کړې :

ــ اه غني، وام څه سوې راسه دا فاحشه درسره بوځه، څه چې په کېږې، کيږي به نو .

له دې خبرې سره سم غني کوټې ته ننوت، دنګ مولوي د قران کريم پر لور روان و او برېښنا داسې په دېواله پسې په پټ مخ نښتې ولاړه وه، لکه چا چې پر دېواله سريښ کړې وي، د هغې د بدن رېږدېدا له بورقې هم اوچته ښکارېده، داسې ښکارېده چې برېښنا ځان نه شي نيولای او هسې يې د دېواله په تکيه يې ځان ولاړ ساتلی دی، که نه لوېږي. غني په هېښتيا ورکتل، چې مولوي عتيق الله پرې غږ وکړ :

ــ چيش ته ولاړ يې، دا غله درسره بوځه د دې سر…

دواړه وخوځېدل، غني د سترګو لاندې برېښنا ته وکتل، هغه داسې روانه وه، لکه څوک چې يې ټېل وهي. غني غوښتل هغه وازمايي، ځکه يې ورته وويل :

ــ درځه خور چې داسې ځو !

برېښنا په پټه خوله هماغه لور ته وخوځېده، غني بيا ترې وپوښتل :

ــ مولوي ساب څه درته وويل؟

دا چې د برېښنا ستونی ژړا نيولی و، نو د غني د ځواب پر ځای يې دوه رڼې اوښکې پر مخ راوښويېدې، مګر اوښکې غني ځکه ونه ليدلې، چې د برېښنا پر مخ بورقه خوره وه. نور نو غني هم ترې څه ونه پوښتل، همداسې په پټه خوله ورسره روان شو، داسې يې سر ټيټ نيولې و، لکه تر شا روانې برېښنا نه شرمېږي، د ګناهګارو په شان يې سترګې شکته نيولې وې، بنه يې ورو، ورو انديښمنه کېده، غني په رښتيا طالب و، لړه موده کېده، چې د کوټې له يوې ديني مدرسې نه کابل ته د جهاد لپاره راغلی و، د هغه له اوږدو پراخو بارځکدارو جامو اوچت ښکارېده، چې لويديځوال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون دی، په زغرده خبرې يې کندهاريانو ته پاتېدې، خو د خوی نرمي او خوږ والی يې د هلمنديانو و. د غني خواره او ډنګروکې پڼۍ د لويديځوالو پښتنو په پراخو جامو کې ښخې ورکېده، انجړه توره لنګۍ يې نيمه پر سر او نيمه پر اوږو خوره وره پرته وه. بېوهلی پرتوګ او چوټو يې د برېښنا په ذهن کې د وړوکي غازي انځور راژوندی کاوه. تور کی غني نن له پخوا نه اندېښمن ښکارېده، نن يې تنکی ذهن د برېښنا له نومه ډک و، خپله برېښنا خور يې پر زړه اورېده، له هغه مهاله چې زکوم خان برېښنا له تور ټانکه مختار ته په واده يووړه، بيا نوده ونه ليده، ان د هغې ځېره يې هم هېره شوې وه، خو يوازې به يې کله، کله مور ورته ويل :

ــ زويکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښايسته ده، داسې نازکه ده، لکه ګل. د زکوم دې خونه خرابه سي، نه يې راپرېږدي، زما او ستا به څه وس وي .

کله چې د برېښنا دوۍ په کورکې د غني ځواني سترګې پر برېښنا ولګېدې، خدازده چې ولې يې خپله برېښنا خور پر زړه لکه باران راواورېده او بيا يې د مور خبرې له ذهنه تېرې شوې :

ــ زويکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښايسته ده، داسې نازکه ده لکه ګل.

له دې سره يې ناڅاپه په زړه کې دا خبره تېره شوه:

ــ ټولې برېښناوې ښايستې دي، خورا ښايستې دي .

له هماغې اولې شېبې يې د برېښنا پر ګرمتيا شک درلود. که څه هم هر څه يې په خپلو سترګو ليدلي او مونډلي وو او د شک هېڅ خبره نه وه پاتې، خو بيا هم غني په دوو لارو کې پاتې و، هغه به له ځانه سره په کلکه ويل :

ــ هېڅ يوه برېښنا هم ګناهګاره نه ده، هېڅ يوه يې ګناهګاره نه ده. له دې غونډلې سره به يې خپله مور راپه زړه شوه، چې کله به د برېښنا دوۍ له کوره په سرو سترګو راغله او کله چې به ده د ژړاسپيناوی وغوښت، هغې به بس دومره وويل :

ــ زويکه نن يې بيا وهلې وه .

بيا به يې د برېښنا د ګناه کيسه وکړه، د برېښنا ګناه به تل له خوبه ناوخت پاڅېدل وو، ځکه خو به ده يوځل بيا په کلکه له ځان سره وويل :

ــ هېڅ يوه برېښنا ګناهګاره نه ده. غني به تل د برېښنا په ليدلو د خپل خور خيالونو راچاپېراوه .

هغه د دواړو برېښناوو تر منځ يو عجيب ورته والی ليده، هغه به چې هر وخت له ځانه سره دا حکم صادرکړ، چې نه، هېڅ برېښنا ګناهګاره نه ده، نو شېټ به يې وواهه او د خيالونو له نړۍ نه به رابهر شو او دا ځل يې هم شېټ واه، ژر يې تر شا وکتل، برېښنايې تر شا ولاړه وه، هېښ شو، په هېښتيا يې ځان او شا و خوا وکتل، که ګوري چې د دهلېز

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې دواړه ولاړ دي او د مولوي خانو له دفتره ډېر، ډېر لرې تللي دي، ځانته په غوسه شو، بېرته وګرځېد. برېښنا هم په هېښتيا ورپسې وګرځېده، د برېښنا په نظر دا پراخ دهلېز ډېر تنګ او ډېر اوږد راغی. برېښنا داسې په تيندکو روانه وه، لکه څوک چې يې په زوره ټېلوهي او يا لکه د بل چا په پښو چې روانه وي، همدا چې د دهلېز په منځ کې خيرنې دروازې ته ورسېدل، غني پرځای ودرېد، برېښنا ته يې د درېدو وويل او خپله کوټې ته ننوت، شېبه به لا نه وه تېره، چې غني له کوټې نه راووت برېښنا يې کوټې ته وروبلله، برېښنا په لړزنده قدمونو کوټې ته ننوته،خو همدا چې کوټې ته ننوته، د يوه تن امرانه غږ ولړزوله :

له مخه چادرې لرې کړه، له مونږ دې ستر نه کېږي !

برېښنا په ناباورۍ د غږ پر لور وکتل، مګر د غږ ويونکی يې ونه پيژانده. بيا يې ورو خپل مخ لوڅ کړ، په کوټه کې يې د ډېرې روښنايۍ له وجې لومړی پر سترګو تياره خوره شوه، خو ورو، ورو يې د سترګو توره پرده لرې شوه، چې ايله يې په کوټه کې ناست خلک وليدل؛ درې د سپينو جامو وال مخامخ ناست وو، درې سپين کالي وال ښي لاس ته او پنځه سپينو جامو وال کيڼ لاس ته ناست وو. د دوی ټولو جامې، لونګۍ او پټوان، دا هر څه سپين وو، دوی د جامو د رنګ څه عجيب کلک ترون درلود، د ټولو ږيرې اوږدې، اوږدې نژدې ټولو يوه بڼه غوره کړې وه، د دوی يو ډول بڼو کوټې ته ډارونکې فضا ورکړې وه. برېښنا بيا د غږ پر لور، چې دې ته يې د چادرې پورته کولو ويلي وو، بيا وکتل، هغه تن ولاړ و، خو په ليدو يې له ډېرې وېرې د برېښنا اندامونه زيږه شول، په تېره د هغه د لاس په ليدو خو سمه لړزه پرې راغله، د هغه په لاس کې پړی شوی کېبل، لکه برېښنده توره داسې غوڅوونکی ښکارېده. برېښنا بيا د درېيو مخامخ ناستوکسانو پر لور وکتل، هغوی نو له نورو ډېر درانه ناست وو. په دوی کې برېښنا يوازې مولوي خانو وپېژانده، چې مخامخ په درېيو تنوکې منځنی و. مولوي خانو يوځل د دې ليدو ته د دې وړې بنديخانې ته ورغلی و، له دې ځخه يې د دې د ژوند په اړه ډېر څه پوښتلي وو. هغه په رنګ سپين و، خو د وېښتانو او ږيرې له پلنوالي څخه اوچت ښکارېده، چې يا به اورزګانی وي او يا به کندهاری. د مولوي خانو ښي اړخ ته يو پرېړ تن ناست و، چې له غټ تندي، تنګو سترګو وړې پوزې او سرو شونډو څخه پښتون نه ښکارېده، ښايي بدخشی، يا تخاری به و. د خانو کيڼ اړخ ته يو بل ډنګر سړی چې ډېره نری او تېره پوزه يې وه، لکه د مار په شان تنګې، تنګې او اوږدې، اوږدې سترګې يې وې او نرې لکه تار برېتونه يې وو، ناست و او اوږې جګې نيولې وې. برېښنا داسې ګومان وکړ چې دی به نورستانی وي او که نه پشه يي خو ضروردی. اخر د هغه ناسته، د هغه اوږې پورته نيول او د هغه په ټيټ سر لوړ کتل بېخي د پشيانو لوښو ته پاتېدل. د دغو درېيو تنوپه ليدو، لکه چا چې د برېښنا په ستوني کې سا بنده کړې وي، داسې يې د سا بندۍ احساس وکړ، يوعجيب ډار پسې واخيسته، يو قدم تر شا راغله، لکه غوښتل يې چې وتښتي، چې چا پرې غږ وکړ :

ــ د ټولوخدای يودی، پر هغه باور ولره !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا ترشا وکتل، غني يې شا ته لږ نژدې ولاړ و، غني داسې چې خپله خبره د برېښنا غوږ ته ايله ورسوي، وويل :

ــ رښتيا وايه، په رښتيا کښې تاوان نسته .

لکه د غني خبرو چې برېښنا ته نامريي يې ارواييي ځواک ورکړی وي، داسې يې له زړه ډار په تښتېدو شو او په برندو سترګو يې بيا پر ناستو ملايانو او مولويانو سترګې وګرځولې. ډېرو يې داسې د زړه له زوره سرونه ښکته نيولي وو، لکه چې نورو ته وايې: وينې ما څنګه خپل شيطان قابو کړی دی؟

په دې منځ کې يوازې مولوي خانو برېښنا ته په نرم انداز کتل او له ټولو نه لومړی هم مولوي خانو په خبرو پيل وکړ، له څه لنډو خبرو نه وروسته يې څه ورو او په پام وويل :

ــ ښه اوس نو دا ووايه چې چيش ته دې غلا کوله؟

برېښنا د دې پوښتنې په اورېدو سمدلاسه غني ته تر شا په داسې حال کې چې ستونی يې ورته ګروم بندکړی و، په هېښتيا وويل:

ــ دوی ... دوی څه وايي ما غلا... ما غلا کړې؟ غني دوی ته ووايه ما د چا غلا نه ده کړې! مولوي صيب ما خو تا ته کيسه کړې نه؟

کېبل وال ډېرور طالب، چې له ژبې اوچت ښکارېده، پښتون نه دی، پر برېښنا رابرچ وهل :

ــ غلې ... دېخوا ګوره... هغه دې شوهر دی، چې په هره خبره ورته مخ الوې .

خو برېښنا د کېبل والا خبرې وانه ورېدې، بيا يې ناست مولوي ته په زاريو وويل :

ــ مولوي صيب! ما د چا... ما د چا غلا نه ده کړې... چا... چا... چا به پر ما تور لګولی وي، زه اقرار کوم چې د خسر له کوره تښتېدلې يم، د پلار کور ته راغلې يم، په دې کې ګناه نه ده، خو په خدای قسم، زما د ځرک په سر قسم، که ما د چا غلا کړې وي، که تاسې ما مړه هم کړئ، زه به همدا وايم چې ما د چا غلا نه ده کړې، اخر د څه لپاره بايد زه غلاوکړم، څه ضرورت دی...

او نور نو برېښنا د خبرو نه وه، په لوړ غږ يې ژړا پيل کړه، ټولو مولويانو او ملايانو سرونه ښکته اچولي وو، خو خانو هماغه شان ناست و او په کراری يې د برېښنا د اوښلنو سترګو ننداره کوله. بدخشي مولوي چې ټولو ورته مولوي حسين، مولوي حيسن نارې وهلې، حق په جانبه بڼه يې ونيوه، په داسې حال کې چې هڅه يې کوله، ځان سوله ييز وښيي، په نرمۍ يې خپلې مخې ته له بخملي صندوقچې څخه يوه د سرو زرو وړه غاړکۍ وښکله، غاړکۍ يې د برېښنا مخې ته ونيوه او په ارامه يې مولوي عتيق الله ته وويل:

ــ مولوي صيب! دا دې چېرې پيداکړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ددوی په کور کښې، ټولو ولیدله .

بیا یې برېښنا ته مخ کړ او په روانه پښتو یې وویل :

ـ اوس هم وایې چې غلا دې نه ده کړې؟

دغاړکی په لیدو برېښنا یو ناڅاپه غلې شوه، داسې غلې شوه، چې ناستو ملایانو او مولویانو گومان وکړ، چې خبره یې ورباندې زبات کړه، ډېرو یې چوپتیا په پټه خوله اقرار وگاڼه، خو مولوي خانو دا خبره ونه منله او په کلکه یې وویل چې: د حدود جاري کېدو لپاره اقرار بلسان یو اهمه اړتیا ده، خو د بدخشي مولوي حسین خبرې، که څه هم نرمې وې، مگر داسې په زهرو لړلې وې، چې نور یې نو د برېښنا زغم پای ته ورساوه، په لوړ قهر ژلي غږ یې چیغه کړه: مولوي صیب ته وایې زه اقرار وکړم، د څه شي اقرار؟ د دې چې د خپل مېړه د لاس امانت مې ساتلی او کور ته مې راوړی؟

مولوی حسین په نرمۍ وویل :

ـ خو که دا داسې وي، نو هغه پیسې څنگه؟

ــکومې پیسې ؟

ــدغه پیسې چې مو ستاسې په کور کې پیدا کړې .

بیا یې د کلدارو د زرگیزو یو بنډل پیسې د برېښنا مخې ته ونیوې، په بریمنه ژبه یې وویل :

ـ دا پیسې خو دې وپېژندې؟ دا مو ستاسې په کور کې پیداکړې دي .

برېښنا د پیسو په لیدو هېښه پېښه شوه، اوس یې نو تر شا غنې ته هم نه شوکتلای، یوه شېبه یې په هېښتیا پیسو ته کتل، دوی په رښتیا هم همدا پیسې د دوی په کور کې پیدا کړې وې. د سترگو لاندې یې مولوي عتیق الله، چې د دې کینې خوا ته ناست و، وکتل. مولوي عتیق الله سر ټیټ نیولی و، یو عجیبې هېښتیا او نهیلۍ په مخه کړې وه، په داسې حال کې چې د ژبې لاندې یې اوښکو ورته هره کلیمه مالگینه کوله، وویل :

ـ زه نه پوهیږم، نوره په هېڅ نه یمه خبره، خو ما د چا غلا نه ده کړې، بس یوازې همدومره پوهېږم .

ـ په دې خو ښه خبره یې چې دا دېرش زره کلدارې مو ستاسې په کور کې پیدا کړې؟

برېښنا د سر په خوځولو وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ هو! په دې ښه خبره يم، مګر ما دا پيسې له چا نه دي غلا کړي او نه مې کله هم د پلار په کور کې دونه پيسې ليدلې دي، دا ما نه دي غلا کړي. پر خپل ځای ناکراره شان وښورېده، لکه د ترورو په شان يې په کوټه کې ناستو يو، يو تن ته وکتل چې يو ناڅاپه يې چيغه کړه :

ــ ما دا پيسې نه دي غلا کړي او نه مې پلار دونه پيسې لري .

ــنو څه خبره ده؟

برېښنا لږ په کرارۍ وويل :

ــ دا راته ضرور چا چل جوړکړی دی، زه دونه پوهېږم، چې ما غلا نه ده کړې، نور چې څه، څه خبره ده، په دې نه پوهيږم .

په دې منځ کې د تېرې پوزې وال مولوي غږ ايله پورته شو :

ــ اګه تا دا پيسې نه دي غلا کړي، نو د په لار کور ته بيا ولې وتښتېدې، اګه هغه کار دې نه دی کړی، اګه دا کار دې ولې وکو.

برېښنا مولوي خانو ته چې تر دې دمه يې سونګ هم نه و ختلی او لکه سا ختلی داسې يې د برېښنا او مولوي حسين خبرو ته غوږ نيولی و، مخ کړ :

ــ مولوي صيب! زما کيسه اورئ؟

مولوي خانو چې نژدې له نيولۍ نه ښوېدلی و، پر نيولۍ نيم کېناست، په خپله ارامه ژبه يې وويل :

ـــ هو! ووايه .

مولوي حسين خپلې تنګې سترګې لا پسې تنګې کړې، د مولوي خانو غوږونو ته يې خوله ورنژدې کړه، مګر په لوړ غږ يې وويل :

ــ په دې شرط چې رښتيا ووايې .

مولوي شېرولي هماغه د تېرې پوزې وال مولوي په خندانه ژبه وويل:

ــ اګه ما چې ثونه بازاري ښځ ليدلې، رښتيا نه وايي .

خو مولوي خانو ځان له دواړو نه، چې د ده خوا ته راکاږه شوي وو، راټول کړل، په کرارۍ يې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه که رښتیا وایي، که درواغ، موږ مجبور یو چې کیسه یې واورو. بیا یې برېښنا ته د کیسې ویلو وویل. برېښنا هم خپله کیسه له سره پیل کړه، چې څنګه یې یو نیم کال وړاندې خاوند (سیلمان) د موټر په ټکر کې ووژل شو او چې یو کال وروسته د خسرکور ته ولاړه، غوښتل یې یوازېنی زوی یې (څرک) په خپل ابو نمک لوی شي، خو لا به اوونۍ نه وه تیره، چې مشر لېوره سلطان ورسره ستونزه پیل کړه .

دایې د سکه ورور کونډه ده او د سکه ورور میراث سکه ورور ته رسېږي، نو دا مجبوره ده، چې له هغه سره واده وکړي، مولوي خانو د دې لپاره چې خبره نوره هم روښانه شي،

وپوښتل :

ـ ولې دې له سلطان سره واده ونه کړ؟

ـ هغه ښځه لرله، بل پوډري او شرابي دی، پر ها بلې ښځې یې ورځ و شپه نه ده معلومه، سبا او بېګا یې ډبوي، ما ویل چې زما خو به له هغې نه هم حال بدتره وي، هغه خوار کۍ خو ورته حوصله کوي، خو زما بیا دونه حوصله نه ده زده .

ـښه بیا څه وسوه؟

ـبیا نو له دې بلا نه لا خلاصه نه وم، چې میرنۍ خواښې مې راته پایڅې بډوهلې، هغې ویل چې ما خپل لېوني زوی زماني ته کېنوی. زه خو تیاره مرۍ وم او د هغې زوی ته خو چا ښځه څه چې سپۍ هم نه ورکوله، هغه خو بېړا دی، لاړې یې پرواښکیو راروانې وي، زه یې هغه ته کېنولم، یوې خوا ته راته پړانګ و، بلې خوا ته پاڼ و، حیرانه وم چې څه وکم. یوه شپه مې راته لېوره لاس واچاوه، ښه وچې زما یو د بلې میرنۍ خواښې لور ده، سلما نومېږي، هغه وه، که نه څه نه وو راپاتې.

د دې شپې په سبا ما دا کیسه ټولو ته وکړه، ما ویل ګنې خسر به مې خبره سپینه کړي، د دغه یوه له شره خو به خلاصه شم، خو زه خبره نه وم، چې دا خبره به راته بلا جوړېږي. اغې نه پس مې خواښې لېوره او یور سره لاسونه یو کړل، یور ته مې یې څه بد نه وو رسیدلي، هسې یې راپسې رااخسیتي وو، بس درې واړو راپسې پایڅې بډوهلې، چې ما به ضرور لېوني زماني ته کینوي او یا به ورته له څرکه تېرېږم، نور نو خدای سلطان ته ورکړه، سبا او بېګا یې په یوه او بله پلمه وهلم. مولوي خانو بیا وپوښتل:

ـ ولې یې نو وهلې؟

ـما ورسره دا یوه خبره هم نه منله، چې اخر یې سر دې ته ووت، چې په ما به په زوره له زماني سره نکاح وتړي. هغه شپه یې زما نکاح تړله چې زه ترې وتښتېدم، ما یوه روپۍ هم له ځان سره نه ده وړې، دا غاړه کۍ مې د مېړه په څلوېښتې کې له ځان سره د پلار کور ته وړې وه، دا هغه راته د لاس نښه پرې ایښې، دا مې خپله ګاڼه ده، ما یوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ هم نه ده ورکړې، زه قسم خورم، ما یوه روپۍ هم نه ده ورکړې، بس یوه روپۍ مې هم نه ده ورکړې. ما... او نور یې نو د ژړا له توسنه څه ونه شو ویلای او نه یې هم نوره نو د ژړا مخه نیولی شوه .

ناست کسان له یو بل سره بونګېدل او بیا به یې خپله خبره مولوي خانو ته وکړه. دوی به برېښنا ته په ګوته اشارې کولې او څه به یې ویل. مولوي شېرولي ډېر ګرېده، چې د هغه له نیمګړې پښتو سره هېڅ نه شایېدل. مولوي عتیق الله به هم کله، کله د وار او ګوزار خبره د اقرار لپاره وریادوله. ټولو ناستو مولویانو له برېښنا بیا پوښتنې پیل کړې، خو د دوی ټولې پوښتنې پر دې ټکي څرخېدې، چې ولې دې غلا وکړه. برېښنا به کله په زاریو او کله په چیغو او کرېکو ځواب ورکاوه، چې غلا مې نه ده کړې، خو هغوی به بیا ترې وپوښتل :

نو ولې دې غلا کوله؟

اصلاً دوی د تحقیق او پوښتنو په راز نه پوهېدل، لکه له اره چې له تحقیق سره روږدي نه وي او کله یې هم د څېړنې او ارزونې په اړه څه نه وي لیدلي، یا اوریدلي. د دوی تر منځ د نظرونواختلاف موجود و. مولوي حسین پر قران شریف د قسم یادونه کوله، مولوي شېرولي بیا اقرار البلسان غوره ګاڼه، ولوکه د زور او جبر له لارې هم وي. د مولوي شېرولي له دغه وړاندیز سره مولوي عتیق الله هم سر خوځاوه، خو مولوي خانو بیا درې شاهدان د شریعت غوره لار ګڼله. اخر مولوي خانو باور درلود، چې هېڅوک د درواغو لپاره پر سپین او پاک قران لاس نه ږدي.

نژدې وو د دغو درېیو تنو تر منځ په دې سکالو جګړه راشي، د دوی خبرې اترې ډېرې اوږدې شوې، خو پایله یې څرګنده نه شوه. برېښنا یې تر سبانۍ غونډې رخصته کړه. کله چې برېښنا له کوټې نه ووته او د خپلې ورې بندیخانې پر لور روانه شوه، یو ډول د خوښۍ احساس په غېږ کې نیولې وه، غوښتل یې خپله خوښي له غني سره، چې له دې دمخه روان و، شریکه کړې. هغه ته په چیغو، چیغو ووایې چې مولویانو ته یې قناعت ورکړ اخر هغوی هم انسانان دي او دا درکولای شي، داسې پېښې به یې هم څکه ډېرې لیدلې وي، چې هغوی هم افغانان دي، په همدې ټولنه کې یې ژوندکړی دی او بله دا چې دې ورته رښتیا وویل، رښتیا هرڅوک درکولای شي. د رښتیاوو رنګ سپین وي او دا خو سپینه، سپینه غړېده. برېښنا ته دغه ناست مولویان څه عجیب ډول ګران شوي وو، د هغې هغه ټولې انګېرنې له منځه تللې وې، چې دې ګومان کاوه، طالبان د ځناورو چلندلري، په تېره ښځې او هغه هم مجرمې او تورنې ښځې خو څه چې سیورې یې هم په ټوپک ولې. هغوی ته ښځې له سره انسانانې نه ښکارې، نا، داسې نه وه، مولوي خانو هم طالب و او غني هم طالب دی، دوی خو داسې خویونه لري، لکه د دې پلار، لکه سلیمان او لکه ظریف هوا! لکه ظریف.

د برېښنا په بڼه کې ایله خوښي راڅرګندېده، خو غني اندېښمن ښکارېده، هغه په ټوله لار کې برېښنا ته یوه خبره هم ونه کړه، تندی یې تریو نیولی و، کله، کله به لکه د سودایانو په شان له ځانه سره وبونګېده او کله، کله به یې تندی په پنجه کې ونیو، یوازې کله چې په برېښنا پسې یې دروازه کلپوله، نو یوه شېبه د دروازې په خوله کې ولاړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شو، برېښنا ته يې نبغ وکتل، دا ځل برېښنا نه يوازې دا چې د غني په سترګو کې يو ډول خوږوالی و، يو ډول اندېښنه، يو ډول باور وليد. اوس يې د ده په ځوانو سترګو کې يو ډول نژدېوالی او خپلوي هم احساس کړه، خو غني تر ډېره ونه درېده، په کرارۍ يې وويل:

ـ پرخدای (ج) باور وکړه، رب العزت ته حق او ناحق دواړه معلوم دي، هېڅوک ترې نه پټېږي، هغه خورا ډېر مهربانه دی او بيا يې له يوې ماښجنې موسکا سره په برېښنا پسې دروازه کلپ کړه.

غني دې خبرې ته اندېښمن و چې څه به کېږي او دوی ولې د مولوي صيب خانو، چې تر دوی ټولو ډېر پوهېږي، خبره نه مني او شاهدان نه راغواړي. که څه هم غني هغه پيسې او هغه غاړګۍ ليدلې وه، چې د برېښنا دوی له کوره يې پيدا کړې، خو بيا هم د برېښنا پر اوښکو يې يو عجيب شان باور درلود، هغه ګومان کاوه چې هر څوک دروغ ويلی شي، خو اوښکې ځکه دروغ نه شي ويلی، خو تل به يې د خپلې مور اوښکې سترګو ته نبغې ولاړې وې، چې کله به د برېښنا دوی کور نه راغله، نو پرته له دې چې څه ووايې، رڼو او تبجنو اوښکو به يې هر څه سپين، سپين وويل، نور نو د مور کيسې ته به يې اړتيا نه وه پاتې او د تحقيق پر مهال برېښنا ښه ډېرې اوښکې تويې کړې وې، ځکه يې د غني په زړه کې يو ډول باور او يو ډول احساس پيدا کړی و. سره له دې هم غني هغې غاړکۍ، هغو پيسو ته هېښ پېښ پاتې و، له يوې خوا د برېښنا معصومه څېره، د هغې بې وسي، د هغې ساده ګی، د هغې له زاريو او نتواتو ډکې په ژړه غوني اواز خبرې او بيا د هغې اوښکې او له بلې خوا غني هر څه په خپلو سترګو ليدلي او په خپلو لاسونو يې موندلي وو، هېښ و چې څرنګه فيصله وکړي، دې ته هم هېښ و، چې مولويان ولې د برېښنا موضوع اوږدوي، اخر هېڅکله هم دلته دومره يو قضايي سکالونه ده اوږده شوې. دې کار دلته ساری نه درلود، نن به يې مجرم راووړ، دوه ورځې وروسته به ترې تحقيق پيل شو، د تحقيق په پای کې به يوه ورځ پټه محمکه دايره شوه او په راټلونکې جمعې کې به ترې يا لاس، او يا پښې غوځې شوې، يا به ترې سر غوځ شو، يا به تر يوه دېواله لاندې شو، يا به يې دُرو ملا ورماته کړه او يا به د دارکړۍ ورته ستونې راووړ کړ او څوک به د تيږو تر ډېرۍ لاندې ورک شو.

غني داسې ډېرې پېښې ليدلې، ځکه خو برېښنا او د هغې برخليک ته اندېښنې وړی و، په دې ورځو کې يو عجيبه ناڅرګنده احساس د برېښنا خوا ته ورکشاوه، ځان يې په ناغوښتې ډول هغې ته نژدې، ان خپل ګاڼه. په نه زړه يې جامې بدلې کړې، دا ځل يې د خورې ورې انجرې لونګۍ پر ځای سپينه ننګرهارۍ ټوپۍ پر سر کېښوده، له لمانځه وروسته يې قران شريف پرانيست، درې ځله يې ياسين شريف تلاوت کړ، بيا يې د رحمن سوره درې ځله تلاوت کړه، ورپسې يې قران کريم څو، څو ځله ښکل کړ، بيا يې يوه اوږده ډېره اوږده دعا وويله، عجيبه وه، د دې لپاره چې ځانته دعا وکړي، ټوله دعا يې برېښنا ته وکړه .

بيا له ځايه جګ شو، وړوکی جيبي ياسين شريف يې له تاخه راواخيست، په ښي جيب کې يې کېښود، پرته له دې چې په کوټه کې نورو ناستو انډيوالانو ته، چې ټولو ورته په هېښو نظرونو کتل، څه ووايي، له کوټې ووت. پر لاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښمن روان و، د مولوي عتيق الله تر دفتر يې له چا سره، ان تش سلام عليک هم ونه کړ. عتيق الله ورته ټاکلي ځای ته د برېښنا د رسولو وويل، خو ده په قهر ترې وپوښتل:

ــ ولې مو د برېښنا ټول کارونه زما پر اوږو اچولي؟

پکت دلې بې له ما بل څوک نسته.

غني دا خبره په ناخبری کې په ناغوښتې توګه وکړه،ان د ويلو پر مهال هېڅ په دې نه پوهېده، چې څه وايي، خو خبره يې وکړه، مولوي عتيق الله ورته يوه شېبه غلی، غلی او هېښ، هېښ وکتل، بيا يې ورو، ورو پر شونډو يوه د ملنډو ډکه موسکا راڅرګنده شوه :

ــ الکه غني ته ښه هلک يې، پر دا نورو مې باور نسته، ته داسې يې لکه ملايکه .

غني ورته په هېښونکي نظر کتل، چې مولوي بيا وويل:

ــ څه په نورو خبرو پسې سر مه ګرځوه، ته مې دې کار ته خوښ يې، نور يې نو څه غواړې؟

غني پرته له دې چې مولوي ته څه ووايي، له مولوي نه يې د برېښنا د بنديخانې د کلپ کونجی راواخيسته او په هغه لور وخوځېد. برېښنا په کوټه کې غلې او بې خوځښته ناسته وه، هغه داسې خيالونو راګيره کړې وه، چې ان د غني په راتلو يې ځان هم راټول نه کړ، هماغه شان يې ټيکری پر ينبو خور او ځنګل او خيرن وېښتان يې پر اوږو او ملا خواره واره پراته وو. د ها بلې ورځې د خوښی څرک يې په بڼه کې نه ښکارېده، يوازې داسې ښکارېده، لکه ټوله شپه يې چې خوب نه وي کړی. سترګې يې داسې پړسېدلې وې، لکه ډېرې ژړلې وي ، دا ځکه د ښکلو سترګو سپين ګاټي يې په سرو رګونو ښکلي ښکارېدل، غني وروکتل. که څه هم هغه هڅه کوله، چې برېښنا ته د خپلې مشرې خور برېښنا په سترګه وګوري، خو دلته يې د برېښنا له جادوګرې ښکلا څخه سترګې پټې نه شوی کړې. برېښنا په دې خورو ورو ځنګلو وېښتو او ناولو جامو کې د رښتيا هم ډېره ښکلې ښکارېده، خورا ډېره ښکلې ښکارېده. غني يو ځل بيا په زړه کې وويل:

ــ ټولې برېښناوې ښکلې دي، خورا ښکلې دي. په يوه متفکر انداز يې لکه بت تراش چې خپل تراشلي بت ته ګوري، داسې برېښنا ته بيا وکتل. اوښکو يې د هغې خورا ښکلي اننګي لانده کړي وو او تر ګرېوانه يې لاړې کولې، په کراری يې ترې وپوښتل :

ــځه خبره ده خور، بيا څه پيښ شوي دي؟

ــ زه... زه ډارېږم، زه دا ګناه منم .

ــ دچيشي ګناه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ دغه چې ټول وايې ما غلا کړې ده .

ــ ولې د چیش لپاره؟

ــ ما ته قران شريف راکړئ، زه دا ګناه منم، قران نه خورم. غني زه له قرانه ډېره ډارېږم، زه څنګه ...

او بيا يې ژړا ستونی په خپلو منګلوکې ونيوه، غني ورته په نرمۍ وويل چې: له دې څخه ښکاري چې دا غلا تاکړې ده .

ــ دا څه وايې، ما ولې غلا کوله، څه ضرورت مې درلوده؟

ــنو څه خبره ده، مسلمان کله، کله د دې لپاره چې نورو ته رښتيا وروښيي، بايد پر سپين کران لاس کښېږدي، دا خو د مسلمان مجبوري ده.

ــ خو زه له دې مجبوريته تېره يم، زه قران نه کوم.

ــ ولې ته داسې کوې، پوهېږې، له کرانه ډار ښه نه دی، پر کران بايد سړی ايمان ولري، پر هغه بايد عمل وکړي، اسلام د بېرې دين نه دی .

ــ خو زه د رښتيا ډارېږم، ما کله هم تش په خوله داسې قسم نه دی ياد کړی، زه به پرې څنګه لاس کېږدم، زه دا دغلا تور منم، څه به وشي، يو لاس به مې لاړ شي ايمان خو به مې نه ځي؟

ــ ته لېونۍ يې، لیونۍ پر کران قسم کولو سره د هېڅا ايمان نه ځي، په دې کې د ايمان تاوان نسته، ته هسې بېرېږې، په خدای باور ولره .

برېښنا په داسې حال کې چې لکه شوې پاڼه رېږدېده او په منګولو د خپلو متو په نيولو يې هڅه کوله، چې د غني له سترګو رېږدېدا پټه کړي، وويل:

ــ نه، زه وېرېږم، زه قسم نه کوم، زه مې تر لاس تېره يم، زه قسم نه کوم .

ــ ته ولې بېرېږې؟

ــ نيا مې ويل چې حق و ناحقه قسم دواړه ګناه لري، تر هغې ونې لاندې چې قسم شوی وي، هغه وچېږي. هغې ما ته ويلي چې له قسمه په مرګ ځان وساتم، زه دا قسم نه خورم .

ــسمه ده ورسه او په لوړ ږغ ناري کړه چې: زه غله يم، زه غله يم، سمه ده دا کار خو دې په وسه دی نه؟

ــما چې غلا نه ده کړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنو بیا ورسه هغه پاکه مالګه وښېه او پر خدای (ج) او پاک کران کسم یادکړه.

غني دا وويل او سمدلاسه یې له جېبه یاسین شریف راوایست، په ډېر درناوي برېښنا ته په دواړو منګلو ونیو .

ــ دا درسره واخله، دا د کران شریف زړه دی، پرخدای باور ولره، هېڅ هم نه کیږي .

خو برېښنا یوې عجیبې عقیدوي وېرې په مخه کړې وه؛ ځان یې ډېره لویه ګناهګاره احساسوله، داسې یې ګڼله چې شپېه وروسته یې ټول ګټلي ثوابونه په اوبو لاهو کېږي. پر دې خبرې یې کلک باور درلود چې حق و ناحقه قسم دواړه یو شان ګناه لري. په خپلو پښوکې یې قران شریف ته د نژدې کېدو سېک نه لیده، لکه شوې پاڼه داسې یې ټوله پڼۍ رېږدېده، د خپل زړه درزا یې اوچته احساسوله، د نیا له خبرو یې ذهن ډک و، لکه زندۍ چې یې په غاړه کې وي، داسې یې سا تنګه، تنګه کېده او لکه غني چې د برېښنا ناکراره حالت احساس کړی وي، داسې په لوړ غږ چې برېښنا یې واوري، ویل:

ــ بې شکه چې رب العزت د حق پر خوا دی .

برېښنا غني ته تر شا وکتل، غني هم داسې ورته وکتل، لکه دې ته چې وایي :

ــ ورځه رب العزت پوهېږي، هغه په هر څه خبر دی، پر هغه باور ولره !

همدا چې برېښنا د قران شریف پر سر پاشلې مالګه وڅټله او په قران شریف یې قسم یاد کړ، مولوي خانو اوږده سا واخیسته، په نرمۍ یې برېښنا ته وکتل، بیا یې نورو ته مخ کړ:

ــایله یې کئ نور نو حك نه پر لرئ!

مولوي حسین ژر مخ ورته راواړاوه:

ــ مولوي صیب! څوک چې غلا کوي، قران شریف هم خوري .

ــ نو بیا مو ولې شاهدان نه غوښتل، چې کران مو ورکړ؟

ــ موږ ویل، که ووېرېږي،

ــ که مو پام و، اوس ام له ډېرې بېرې مرګ پر تیرسو.

ــمنګر کسم یې وکړ .

ــملا صیب! طالبانو یې په کور کې غاړه ګۍ او پیسې پیدا کړې، د دواړو پیسې له دیارلسو دینارو ډېرېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــزه په نورو نه پوهېږم، ما د اوله د شاهدانو خبره کړې وه، نه پوهېږم، تاسي ته ولې پر کران کسم دونې اسانه ښکاري، چې بس هر څوک مو ګیرکړ او کران ورکوي، دا ښه کارنه دی، د شریعت لاره درې شاهدان دي، بس هماغه یې سمه او د عدالت لاره ده .

په دې منځ کې مولوي عتیق الله د دوی خبرو ته راولوېده:

مولوي ساب! ته پکر مه کوه، د دې ژبه زه درخلاصوم.

ــ مولوي خانو پر مولوي عتیق الله سمدلاسه راغږم وهل:

ــ عتیکه! ته لا د ځوانۍ په جوش کې یې، پر لاس دي پکر ساته، اسلام د عدالت دین دی، نه د وهلو، بس هماغه درې شاهدان یې شرعي لاره ده.

ــصیب! بله لار نه ده پاته .

ــ که بیا ام ستا په ولو (وهلو) کار ونه سو؟

ــبیا نو هغه وخت شاهدان راغواړو .

ــیا، یا، دا نو بېخي نه درسره منم، دا دخدای لا ر نه ده .

مولوي خانو دا وویل او له ځایه په دې پورته شو، چې ټولو ته د رخصتېدو ووایي .

مولوي عتیق الله همدا چې له کوټې راووت، نو مولوي حسین ته یې په غوږ کې وویل :

ــ نه پوهېږم څرنګه دا مولوي ساب خانو د دې غلې پر مخ سوی دی؟

بیایې برېښنا ته وکتل :

ــ لکه چې دا غله غېږې هم ګرموي؟

سره له دې چې په دې مهال کې برېښنا د مولوي عتیق الله تر څنګ ولاړه وه، خو د هغه دا خبره یې هېڅ وانه ورېده، دا مهال د هغې زړه او ذهن یواځې له یوې غونډلې ډک وو: قران کول ګناه ده، خدازده که ژوندۍ پاتې شم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېیم څپرکی

برېښنا ته نو نور په کوټه کې د سپرو، خلو، غنو او مېږیانو د ګڼلو ځواک نه و پاتې، ټول وجود یې ټوک، ټوک و، داسې یې پړۍ خوږ په غبږ کې نیولې وه، چې ان د وېښتو بېخونو یې یو نه زغمونکی سوی کاوه، همدا چې پر نیولۍ کیناسته، نو ایله وپوهېده چې د بدن هېڅ برخه یې د کېبلونو له ګوزارونو په امان کې نه ده پاتې شوې .

دا چې مولوي شېرولي پر دې خبره ټینګار کاوه، چې برېښنا دې اقرار بلسان وکړي او مولوي عتیق الله هم پر دې خبره ټینګ ولاړ و، ځکه خو یې د مولوي خانو له خبرتیا پرته درې ورځې بې خوبه ساتلې وه او بیا یې په دریمه ورځ دومره ووهله، چې نور نو کېبل وال پرې سترې شول، خو بیا هم برېښنا تر هغې اقرار ونه کړ، چې د کېبلونو د ګوزارونو په منځ کې له هوښه ولاړه او بیا یې په هماغه بې هوښۍ کې دلته راوایسته. دا چې څومره موده پرې تېره شوې وه، هېڅ پوه نه شوه، یوازې دومره پوهېده چې نه کېناستی او نه هم څملاستی شي. د بې وسۍ او بې کسۍ احساس له نهیلۍ سره یوځای راګیره کړه، په دا څو ورځو کې چې دلته بنده وه، له کوره هېڅوک یې پوښتنې ته نه وو راغلي، اصلاً هغوی خبر نه وو چې داچېرې بندي ده، له هرې بلې ورځې نه یې څرک ډېر پر زړه اورېده. د کمیکانو په شان یې په ژړا لاس پورې کړ، تر ډېره وخته ناسته وه او ژړل یې. په ژړا یې ایله زړه سپک شو، خو د وجود خوږ یې هماغه شان و، درې ته یې وکتل، د دې ورې دروازې په وړاندې یې عجیب احساس درلود، بې سارې کرکه او ډېره هم ورته ګرانه وه.

غوښتل یې د کوټې په هغه کونج کې چې تشو او ډکو ته یې ټاکلې وه، تشې وکړي. له ځایه پاڅېده، لومړی خو د دغه ځای زړخن بد بوی ځوروله، خو اوس یې دا بوی دومره نه احساساوه، ان په دې لا خوښه وه چې په خپل زړه خو تشې او ډکې کولای شي. که څه هم غني او مولوي عتیق الله ډېر ځله پرې د تشو او یا ډکو پر مهال راغلي وو، خو بیا هم له خپلې دې ازادۍ نه یې یو ډول خوند اخیسته. له ځایه پاڅېده، خو همدا چې تشو ته کېناسته، د دروازې له شا نه د پښو ښکالو راغله، سمدلاسه له ځایه جګه شوه، په قهر له ځان سره وبونګېده: پر داسې ژوند دې د خدای (ج) لعنت وي ، د سپي زامن. ژر، ژر یې پرتوګاښ وتاړه، په منډه یې ټیکری پرسر کړ، چې غني په ماڼېجنه بڼه کوټې ته راننوت. له هغه سره د پټاټو تالۍ او یوه ډوډۍ وه، رایې وړه او د برېښنا تر مخې یې کېښوده، پرته له دې چې برېښنا ته وګوري، ویې ویل:

ـــ راځه یوه ګوله ډوډۍ وخوره!

خو برېښنا له ځایه ونه خوځېده، غني بیا وویل:

ـــ مولوي ساب خانو کندهار ته ولاړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا بیا هم څه ونه ویل. غني خپلې خبرې له سره ونیوې:

مولوي ساب خانو چې خبر سو تا ته یې ول درکړي، خپله وزیپه یې پرېښوه، ولاړ خپل کلي ته. ما ته یې وویل، چې تا ته ووایم دا د اسلام لاره نه ده، اسلام داسې حکم نه ورکوي، چې ته خپه نه سې .

برېښنا بیا هم څه ونه ویل، خدازده ولې د غني رنګ بدلون وموند، لکه پر څه چې خړ شوی وي، سر یې ښکته ونیو، په خړې ژبې یې وویل :

ــ زما یوه خور ده، هغه ام برېښنا نومېږي. زما نه یادېږي، خو مور که مې د اېغې ډېرې کیسې کوي.

سره له دې چې غني دا خبره هره ورځ برېښنا ته کوله، بیا هم برېښنا ترې وپوښتل:

ــ دا څنګه خور ده، چې لیدلې دې هم نه ده؟

د برېښنا غږ پر غني باندې داسې خوږ ولګېده، لکه د هغې په خبرو راوستلو سره یې ټوله نړۍ فتح کړې وي، پر شونډو یې یوه نرمه موسکا راڅرګنده شوه، خو سمدلاسه یې بڼې بدلون وموند. بڼه یې ناڅاپه ماڼېجنه شوه. په شمېرلو کلیمو یې وویل:

ــ هغه یې په کوچنیوالي زکوم خان ته ورواده کړه، بالا یې نه ده راپرې ایښې، ما ته هم د ایغې رنګ ښکارې. بیا یې له ځانه سره ورو، ورو وویل :

ــ اه، وکې بالا اوس به نو لو ښځه سوې وي، اوس به نو کوچنیان ام لري .

برېښنا ورته په دې هېښ، هېښ وکتل، چې غني د خپلې خور په هکله یوازې انګېرلی شو،چې غني بیا وویل:

پر هغې یې بله ښځه وکړه.

ــولې نو په اغې څه شوي وو؟

ــنیخه، نارینه خو څلور ماینې هم کولای سي. پرېږده وایي چې سبا به پر تا شاهدان تېرېږي، پر خدای پاک باور ولره، د هغه هر څه په وس دي .

ــخو زه یې نه خوښېږم .

برېښنا له دې خبرې سره یو اوږده سا واخیسته، خو د غني تندی تریو شو،څو، څو ځله یې په زړه کې توبه وایسته، بیا یې برېښنا ته په قهر ژلې ژبه وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیا، یا داسې مه وایه، گناهگاریږې، پر خدای خپل بنده گان د ونې خواږه دي، لکه پر مور او پلار چې اولاد خوږ وي. توبه وکاږه، ښه خبره دې ونه کړه، ستا له عذابه ښکاري چې ته پر خدای ډېره گرانه یې. خدای خپل خواږه بنده گان ازمايي، پر دا حال دې شکر وکاږه !

غني دا وویل او سمدلاسه له کوټې ووت، بریښنا یوه شېبه د غني په خبرو غلې پاتې شوه، د غني د هرې خبرې کلیمه، کلیمه یې له ذهنه څو، څو واره تېره شوه: (خدای خپل خواږه بنده گان ازمايي). بیا یې د پټاټو تالۍ ته وکتل، ورسره یې پر کوټې یو ځلغند لنډ نظر واچاوه، خپل لستوڼی یې رابډواهه، پر متې او مرونده یې د کبېل د گوزارونو خاپونه اوچت ښکارېدل، لکه د دغوخاپونو په لیدو لېونۍ شوې وي، داسې له ځایه جگه شوه، په ناولې کوټه کې لکه د ډېران د منځ خلې داسې نېغه ودرېده، ناڅاپه یې د لېونو په شان وخندل، د خندا په ترڅ کې یې وویل :

ــ پر حال شکر وکاږم، دا هم د شکر ځای دی، چې لا ژوندۍ یم. بیا یې په یوه شېبه کې د سلیمان له مړینې وروسته ټولې هغه ناخوالې له ذهنه تېرې شوې، چې هره شېبه او هره گړۍ پرې راغلې وې. دذهن په پرده کې پرته له کړمو نورڅه نه ښکارېدل، لکه د لېونو په شان یې د خپلو لیدلو او تېرو کړاوونو په گڼلو پیل وکړ، په دغه ورځ سلطان وهلې وه، په دې ورځ عقیدې مور په کوټه کې کلپه کړې وه، په دې ورځ یې مور ورته ویلي وو، چې له زویه تېره شه، په دغه ورځ سلیمان ومړ او په دغه ورځ حاجي صیب د سلیمان پلار ورته گواښېدلی و، چې که د زماني نکاح ته غاړه کښېنږدي، نو وژني یې او په دغه ورځ ورته سلطان لاس اچولی و، تر څو دا له ځان سره نکاح تړلو ته اړه کړي او داسې ډېرې ورځې راغلې وې، زښتې ډېرې ورځې. د دغو خبرو په رایادولو لکه لیونۍ چیغه یې کړه :

ــ لویه خدایه! ما ته دې څه راکړي، چې شکرو پرې وکاږم، په څه دې شکر وکاږم، ولې شکر وکاږم؟ له دې به بل کوم عذاب وي، چې پر ما به یې پېرزو کړې؟. له دې سره یې مخ پر دېواله ورمنډه کړه، په لوړ غږ ژړا یې له دېواله سره د تندي وهلوغږ تر سیورې لاندې راوسته. هماغسې ورو، ورو کېناسته او همداسې کرار، کرار یې ژړا او سلگۍ ورو شوې، داسې چې یو مهال خوب په خپله مهربانه غېږ کې راپټه کړه. داچې به څومره موده ویده وه، دا ورته هېڅ نه جوتېده، دا ځکه چې کوټه یې سبا او بېگا تیاره وه ، یوازې د چت تک تور څراغ له دې همېشنۍ تیارې سره پنجې نرمولې. همدا چې له خوبه پاڅېده، سترگې یې د پټاټو پر تالۍ ولگېدې. که څه هم په تالۍ کې دوه درې مچان او څو میاشې راپرېوتې وې، خو دې سره له دې هم ژر، ژر له تالۍ نه مچان او غوماشې لرې کړې، بیا یې په هېښنده اشتها د پټاټو په خوړلو لاس پورې کړ، له ډوډۍ خوړلو وروسته یې لاس د لمنې په پیڅکه پاک کړ، له ځایه پاڅېده، د کوټې په بر گوټ کې یې پرتوگ وښویاوه، خو همداچې تشو ته کښناسته، د درې په کلپ کې د کونجۍ چق و چوق له ځایه وارغوچوله، خو له دې سره یې تشې پر لینگیو وښویېدې، پر ځای ودرېده. یوه شېبه یې پرته له دې چې څه وکړي، داسې بې خوځښته خپلو لندو پښو ته کتل، چې سترگو یې دوه څاڅکې پر لندو پښو ورزیات کړل، دروازې ته یې په بې وسۍ له ډېرې نهیلۍ وکتل، بیا یې پر کوټې یو ډارن نظر واچاوه، کوټه که څه هم د ډکو او تشو متیازو، غوماشو او غښو نه ډکه وه، خو دې ته د بیدیا په شان تشه ښکاره شوه، د سگرېټو فلترونه او کوتیان پر خپلو ځایونو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي پراته وو، غښو منډې رامنډې نه وهلې، ځراغ هماغه شان په دار ځړېدلی ښکارېده. په همدې شېبه کې وره دره په ورو غړ پرانیستل شوه، په دهلېز کې روښانه ځراغونو دا وپو هوله، چې اوس نو ښه پخه شپه ده، چې په دې وخت کې دهلېز د روښنايی له غېږې تور سيوری دې ورې بنديخانې ته راننوت، د د دغه دنګ سيوري په ليدو په تراټ يو دوه قدمه تر شا لاړه او چې ځنګه سيوري دروازه کلپ کړه، نو دې هم ايله سيوری وال وپېژانده. د هغه پر شونډو يوې شيطاني موسکا سترګکونه وهل. سپينو سوچه جامو او تورې سپينې ليکې والې لونګۍ يې بنې ته عجيبه شان ښکلاوربخښلې وه. په تورو ځلېدونکو وېښتو، سپينو منګولو کې يې د تسبو لړ ښکته پورته کېده، چې د دواړو لاسونو په ګوتو کې يې ورته يوه، يوه دانه اړوله. د هغه په ليدو له برېښنا نه د وجود خوږ هېر شو، يوه هېښنده ډار او يوه ناځرګنده ګواښ په مخه کړې وه، داسې ورته ښکاره شوه، لکه نړۍ چې په وره کېدولو روانه وي، دومره چې د دې ځای په کې نور نه وي پاته. سا يې بنده، بنده شوه، ناڅاپه يې په تېرو اوښکو پسې لا نورې او لا تودې اوښکې په منډه راښکته شوې، داسې يې احساس کړه، لکه نور چې نو په نړۍ کې ورته څوک خواخوږی نه دی پاته. په داسې حال کې چې په راتلونکو ډارېدلو سترګو يې هغه ځاره، ورو، ورو تر شا شوه، تر شا لاړه په دېواله پسې يې داسې ځان سرېښ کړ، داسې لکه غوښتل يې چې په دېواله کې ننوځي، خو هغه لا پر خپل ځای ولاړ و او په نرم نظر يې دا ځارله او د تل په شان يې شونډې په موسکا موسکې وې، په کرارۍ يې وويل:

ــ ته يې ډېره وولې؟

ــتاسو خو وليدل مولوي صيب !

ــما خو دمخه لا سر درخلاص کړ، خو ته سرزورې يې، د چا نه منې، ته ولې داسې کوې؟

خو له دې سره د برېښنا له ذهنه د هغه پخوانۍ خبرې تيرې شوې: (دا د بازۍ لا سر دی، منګر ستا يوه وودا بازي تا ته په جشن بدلوي). اندامونه يې زيږه شول، پر وجود يې د لړزې يوه تنده څپه خوره شو، ناڅاپه پر ځای کېناسته، خپل ټيکري ته يې لاس واچاوه، ژر، ژر يې ځان داسې په ټيکري کې راونغاړه، لکه ټيکري چې يې ښه خوندي ځای موندلی وي. مولوي ته يې وکتل، په هماغه شان موسکو سترګو يې دا ځارله، هغه په نرمۍ وويل :

ــ سبا شاهدان تېرېږي، بس دا يې اخري کدم ، ښه پکر پر وکه !

خو برېښنا له ډاره نور هم ځان په ټيکري کې راونغاړه. غوښتل يې چې څه ووايي، چې هغه بيا وويل :

ــ غلا دې کوله، ځان دې نه و په ياد؟

ــخو ما... مولوي صيب! ما د چا غلا نه ده کړې، څونه درته ووايم؟

زه په هر څه پوهېږم. د مولوي په دې خبرې برېښنا پر ځای مېخ شوه. مولوي بيا وويل: د پوهېدو حاجت نه دی پاته .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا په هېښتيا شا و خوا وکتل، هغې ته هېښنده وه، دومره هېښنده چې هېڅ باور يې پرې نه راته، هغه هېښه وه، چې همدغه مولوي په خپل لاس د دوی په کور کې هغه دېرش زره کلدارې ومونديې، نو بيا څرنګه داورته بې ګناه ښکارې او بيا يې ولې دا نيولې ده او دا دی سبا پرې شاهدان تېروي، برېښنا همداسې له ګډو وډو انګېرنو او خيالونو سره لاس او ګرېوان وه، چې د مولوي غږ اوچت شو:

ــ ولې دې د سلطان په خوله ونه کړه؟

ــ هغه مې نه خوښېده. برېښنا په ډار او لړزېدلو کليماتو ځواب ورکړ، خو هغه بيا وويل:

ــ نو څه کېدل؟

ــ خو هغه بله ښځه هم لرله که نه!

ــ نر ځلورم کولای سي، زما خپله دوې دي .

ــ خو ما هغوی ته وويل چې زه مې زوی ته سر سپينوم.

مولوي وخندل او ويې ويل :

ــ نو څه دې کوله؟

ــ هېڅ زوی ته کېناستم .

ــ ته ځونې لېونۍ يې، سمه دمه لېونۍ. بيا مولوي يو قدم د دې پر لور وړاندې واخيست، شا و خوا يې وکتل، پر کوټې يې د ملنډو يو نظر واچاوه، بېرته يې برېښنا ته، چې راټوله اوګونځې ناسته وه، وکتل.

دا خونه دې ښه د خوند خونه ده، منګر په تا يې څه پرک .

برېښنا په وارخطايي وويل :

ــ ولې څه خبره ده؟

ــ سبا يکشنبه ده، سبا که خير د الله وي، شاهدان تيريږي. بالا نو تر جمعې هر څه تمامېږي .

د جمعې د نوم په اورېدو د برېښنا غونې زېږه شوه، نژدې و چې له ډېره وحشته کړيکه کړي، خو مولوي په هماغه خندانه ژبه وويل :

ــ دلې ځونې ډېر شيان دي، مچان، غوماشې او... سات به دې ښه تېر وي نه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

منگر یوې خبرې ته دې پکر اوسه، چې په تا څه کېږي، ستا به د خپله لاسه وي، ما خو لادمخه سر درخلاص کړ، چې لا سرې وخت دی، داسې وخت به راسي چې بالا به زما هم خه په وسه نه وي. بیا برېښنا ته نژدې شو، داسې نژدې چې د تودو ساګانو تپ یې ورته مخ سوځاوه .

بیا یې په یوه ټیټ غږ وویل :

زما هرڅه په وس دي، داسې چې سبا زه هغوی غلۀ کولای سم او تا پاکولای سم، خو که ته اوس...

برېښنا ترې په چټکۍ لرې شوه، په قهر ژلې ژبه یې وویل:

مولوي صیب! ما ته پښتون نه ښکارې، خدا زده چې د کوم ځای جټ یې، کندهاری خو بېخي نه یې. هغوی غیرتي خلک دي، لکه چې د هغوی ارمونی یې، که نه کندهاریان داسې نه دي .

د مولوي پر شونډو د ملنډو یوه خندا راښکاره شوه .

ـچا ویل چې زه پښتون یم، په اسلام کې پښتون و کندهاری نسته، اوس به مې دواړو ته یو څه ویلي وي. په داسې حال کې چې په خوله کې راتولې لاړې یې تېرولې، ویې ویل:

ـښه پکر پر وکه، زه ستا پر پایدې وایم، بس نن دې په ښایسته او نازکې غېږ کې دا غېږه راګرمه که، بیا به نو سبا زما تاکت هم درمعلوم سي، چې زه څه کولای سم او څه نه سم کولای .

برېښنا په قهر ژلې غږ وویل :

ـاو کنه؟

ـاو کنه بیا نو زور دی، چې چلېږي، منګر ستا په خپله خوښه به ښه وي، داسې نه ده؟

د برېښنا پر شونډو د نهیلۍ یوه ترخه موسکا راځرګنده شوه :

ـمولوي صیب چې پښتون نه یې، کندهاری هم نه یې، نو په مسلمانې کې خو داسې نه دې راغلې .

ـته په اسلام څه خبره یې؟

ـهغه څه چې ما اورېدلي، داسې نه دي، خو که ستا اسلام فرق ولري، له هغه نه د رښتیا زه خبره نه یم .

ـته لیونۍ یې، خدای (ج) او رسول دواړه وایي چې: له مسلمانو سره شیطان حتماً سته او بیا خو ستا دا ښایسته مخ پر ملایکو ام شیطان راحضوروي...

ـپام...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي به نور څه ویل، چې برېښنا په دواړو منګولو ټېلواهه او خپله یې د دروازې پر لور ورمنډې کړې. خو مولوي عتیق الله له لاسه ونیوله، په ټول ځواک یې د ځان پر خوا راکش کړه، داسې چې د برېښنا ورې کړیکې هم همدلته په دې ورې کوټې کې زندۍ شوې او څلور پنځه ګامه هم اخوا د غني په کوټه کې یې ورږوکی شور هم ونه زېږاوه او نه یې د سپېځلي عزت پټ غږونه، چې د مولوي عتیق الله د هوس په اور کې لوټېدل، هلته ورسېدل. غني په خپله کوټه کې د ځوانۍ خواږه خوب زنګاوه، هغه ایله همدا شپېبه ویده شوی و، هغه تر دې دمه د برېښناسباني برخلیک ته چرتونو وړی و، داسې اندېښمن او داسې لېواله و، لکه سبا چې د ده برخلیک ټاکل کېږي.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلورم څپرکی

برېښنا د شاهدانو د شاهدۍ په ورځ یوه خبره هم ونه کړه، لاسونه یې قوپۍ کړي غلي او په مړاوي نظر ناسته وه، داسې سا ختلې او دم ختلې ناسته وه، چې ان د شاهدانو بڼه یې هم په ذهن کې پاتې نه شوه. د دې ورځې په شپه کله چې غني دې ته په ډوډۍ ورلو کې لږ ناوخته کړه، شايي نهه بجې به وې، چې سره پيټي یې د یوې مړۍ وچې ډوډۍ سره واخیسته او د برېښنا د کوټې پر لور وخوځېد، خو د کوټې دروازه له دننه نه تړلې وه، غني له وارخطايۍ ټولو ته خبر ورکړ، دوی دروازه ماته کړه، چې ورننوتل، ګوري چې برېښنا خپل ستونی په خپل خيرن او ناولي پړوني کلک تړلی دی. مولوي عتيق الله څو لغتې ووهله او بيا يې ورته لاسونه له شا نه وتړل او غني ته يې وويل چې: تر سبا يې په کوټه کې کينې او خپله هم ګړی وروسته د برېښنا پوښتنې ته راته. غني تر سبا د برېښنا له سرو په ډکې کوټې کې په دوو پښو تېرې کړې، برېښنا غزېدلې وه، خو له رڼو سترګو يې ښکارېدل، چې خوب يې سترګو ته لار نه پيداکوي، غني که هر څومره وويل، چې ولې يې ځان وژنه کوله، د برېښنا له خولې يوه کليمه ونه وتله، بس لکه يوې کليمې چې هم هغه ټولې نړۍ ته رسوا کوله او بيا به ټول په دې خبر وو، چې برېښنا په بنديخانه کې... نا، له دې ډاره يې چوپتيا غوره ګڼلې وه او د غني د هرې خبرې په ځواب کې يې ان نا کدرې هم نه ويله، په پای کې غني هم غلی کېناست، تر سبا يې يوه خبره هم ونه کړه، درې ورځې وروسته د دربيو ګونو محکمو حکم اعلان شو، دې په بې ساري ارامۍ د دربيو ګونو محکمو حکم واورېده او پرته له څه شور او زوږه يې وزغمه. د هغې بڼې نو اوس يو ناڅرګندحالت غوره کړی و، له هيچا، ان له غني سره يې هم خبرې نه کولې او نه يې سمه ډوډۍ خوړله، يوه مړۍ به يې لانه وه خوړلې، چې تالۍ به يې ټېله کړه او په ژړا به يې پيل وکړ، تر سبا به ويښه وه او په کوټه به يې خپل ګامونه ګڼل، پاسو او ارامې برېښنا يو عجيب ناشونی بدلون موندلی و، غني ورته هېښ پېښ پاتې و؛ ده ګومان کاوه چې برېښنا نوره لېونۍ شوې ده، غني ګرم نه و، په رښتيا هم د برېښنا ټول کړه وړه د لېونو وو، بېخي د لېونو له هغې شېبې وروسته يوازېنۍ خبره چې غني ته برېښنا وکړه، هغه دا وه چې ورته ويل يې :

ــ په تاسې کې مسلمان نشته، پښتانه خو له اصله نه ياستئ .

خو د جمعې په سهار کله چې غني برېښنا ته د خدای په امانۍ لپاره راغی، په هغې کې يې هېښنده بدلون تر سترګو شو، هېڅ باور يې نه راته، داسې ګومان يې وکړ، چې يا يې خو سترګې نه ويني او يا خو دا برېښنا نه ده. د برېښنا ويرژلې کمزورې او بې ډاډه نظر چيرې تښتېدلی و، له دې ښکلو سترګو ډاډ او ويلاړ څڅېده، لکه د يوه توريالي تور باس له سترګو چې ځاځي. پر شونډو يې يوه ناڅرګنده، خو ځواکمنه موسکا خوره وه. د پخوا په شان يې د خپل ګڅ لاس منګوله په ښې منګوله کې نه وه نېولې، لکه د برېښنا غلی نظر، ويرژلې بڼه او وچې شونډې يې غني ته ورلېږېدلې وي. د غني له سترګو او بڼې نه د هغه ويرژلی حالت او د زړه ماڼېچن انځور اوچت ښکارېده، بريښنا يې مخامخ له

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې هوډمنې بنې سره ناسته وه، خو لکه چې برېښنا په څه خبره وي، داسې ئې پر زیږو اننګو تودو اوښکو مخ په ښکته منډې کړې، خو له شونډو یې ډاډ او موسکا ونه تښتېده، پر برېښنا غني د رښتیا ګران و، داسې ګومان یې کاوه چې په دې بندیخانه کې یوازې نه ده، ان د هغه په شتون کې یې ځان یوازې او بې خپلوانو نه ګاڼه، لکه تل چې زلمی ورسره ګرځي؛ ډوډۍ ورته راوړي، پوښتنو ګروېږنو ته یې ورولي او پر خدای یې باور ته رابولي او د زړه ډاډ ورکوي. غني ورته د خپل تلو وویل، دې ترې د نن پاتېدو غوښتنه وکړه، خو غني پښې په یوه موزه کې ننه ایستې او ویې ویل :

ـ دنن په خاطرخو ځم، نور نو زما د پاتېدو ورځ نه ده، د دوی د جهاد...

ــنن که ته...

ــګوره ښه یې واوره، هغوی زمونږ د ټولو لاسونه راوتړل، شپږ تنه شاهدان یې تېر کړل، شپږ تنه، د هېچا هېڅ ورسره په وس نه وه، ملا صاب خانو په دې فیصله کې نه و، شپږ تنه شاهدان! لا یې نور هم راوستي، هېچا هېڅ هم ونه سوه کړای، هېڅ یوه یې ونه سوکړای .

بیا یې ناڅاپه سر لوړ کړ، برېښنا ته یې نېغ، نېغ وکتل :

ـ برېښنا رښتیا ووایه، داڅه کیسه ده، زه خو یې هېڅ په سر و بر پوه نه سوم، دا ستا خسرګنۍ ولې پر خپل عزت نه ده، ته خو د هغوعزت یې نه؟ داځرنګې خلک دي، دا پښتانه دي؟ دا خو پښتونواله نه ده، دا ځرنګې پښتانه دي، دوی به نو ځانو ته مسلمانان هم وایي؟

ــخو زه ورته له زویه نه تېرېږم، هېڅ به تېره نه شم، یوه کلیمه به تېره نه شم .

غني هېښ پېښ وروکتل، د برېښنا له سترګو د خپلو خبرو تصدیق له ورایه ښکارېده. برېښنا بیا وویل:

ـ زه به مې زوی هېڅکله ورنه کم، هېڅکله، هېچا ته یې نه ورکوم، بس همدا یې زور دی .

ـ زه ستاسې په کیسه هېڅ نه پوهېږم، داڅرنګه خلک دي، نو دا ښاریان ټول د سره همداسې دي؟

برېښنا په هېښتیا وروکتل، خو غني خپلو خبرو ته نوې کړۍ واچولې :

ــ زه رښتیا درته وایم، موږ خو ساراپان یو، نه مو ښځې په الیپ او بې خبرې دي، نه نران، منګر تاسې خو ځانونه ښه هوښیاران بولئ، پوهېږې زما نو نوره کرکه کېږي، زه یو څه له کیسې خبر یم

ـ څه کیسې نه ؟.

ــله دې ځخه چې ستا لېور تا ته سترګه دراړوله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغني دا څه وایې، زه یې د ورور کونډه یم، که نه پخوا داسې نه و .

ـزه هم همدا وایم، زما یې پر بنیادمانو باور لړ کړ، پوهېږې زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې پر تا، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې، نه پوهېږم، نود رښیتا قیامت نژدې سوی او وینې سپینې سوی دي، زما یې کرکه راوسته .

غني خپلې وروستۍ خبرې په داسې حال کې وکړې، چې نور نو له کوټې نه په وتو و، همدا چې له کوټې ووت. بیا لکه میاشه داسې الونیاشوه، لکه هېڅ دې کوټه کې چې نه و، د سترګو په رپ کې یې په برېښنا پسې دروازه کلپ کړه، خو د هغه وروستیو خبرو د برېښنا په ذهن کې یو نه رامېدونکی شور جوړ کړ، له ذهنه یې د هغه وروستۍ خبرې په وار سره په تېرېدو شوې: (زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې). له سترګو یې د اوښکو رانه څاڅکي راوښویېدل. دغه تور کي ډنګروکی هلمندوال غني څه عجیب انسان و. د هغه خور خور ویلو به د دې په زړه کې د خورولۍ احساس راژوندی کاوه، خوړ و، خو سوچه کتلو به ئې دا د ځان خوا ته راښکله، خوږو کیسو به یې له ځان سره هلمنداو د هلمندیانو ساده، کلیوال او پښتني ژوند ته وربېوله. د خپلې برېښنا خور د کیسو په کولو به یې دې ته دا ډاډ ورکاوه، چې دا غم یوازې پر دې نه دی او د عالم غم، نه غم دی. په یوه شېبه کې یې هغه ټولې شېبې له سترګو تېرې شوې، کومې چې غني کله کوټې ته د کوم کار لپاره راغلی و، دا یې تحقیق، یا بل کوم قضایي کار لپاره چېرې بېوله او د دې لپاره چې دې ته اروایي ځواکنمتیا ورکړې وي، نولومړی او وروستۍ خبره به یې همداوه چې:

پر رب العزت باور ولره، د هغه هر څه په وس وي، خو نن ورته غني د تلو پر مهال داخبره ونه کړه، دغه تور کي هلک په خپلو تلو، تلو کې ټول هغه څه وویل، چې په دې څو ورځو کې یې د خور تر نامه لاندې په جبر پټول، هېښنده وه. غني ترې نیم عمر کشر و، دې ته لکه زلمی داسې ښکارېده، د دې هېڅ په زړه کې دا نه ګرځېدل، چې ګوا کې غني دی... دغه غني هم توپان کاوه؛ هغه به هېڅکله برېښنا ته نیغ نه کتل، هېڅکله یې ورسره ټوکو ته زړه نه ښه کاوه، ډېر به ورسره نه کېناسته، بس یوه، دوې خبرې به یې په ولاړه وکړې او په منډه به له کوټې ووت. د برېښنا پر پڅۍ د سرو نرمه لړبکه راخوره شوه، خپلې متې یې په دوارو منګولو کې کلکې ونیوې او همداسې د طالبانو د راتګ په هیله یې دېواله ته تکیه وکړه، پر کوټه یې نظر وځغلاوه، د کوټې څمکه، چت او دېوالونه دا هر څه دغني له انځورونو ډک وو، د دغو انځورونو په لیدو وځورېده او سمدلاسه یې سترګې پټې کړې .

لا به د ګړی ستن پر اته نیمو بجو ولاړه وه، اوس خو د وخت په تېرېدو او بدلیدو ځکه نه پوهېده، چې د سیلمان د لاس د سرو زرو ګړۍ ترې مولوي عتیق الله واخسیته او په دې نوم چې دا هم د غلا مال دی، هغه یې سلطان ته وسپارله، ځکه یې نو له ځان سره داسې وانګېرله، چې ګنې اوس به نو د ګهیځ اته نیمې بجې وي، همدا مهال به و چې مولوي عتیق الله د دو نورو زلمکیو طالبانو سره کوټې ته راننوت، همدا چې سترګې یې پر برېښنا ولګېدې، نو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه یې په څېره کې یوه شیطاني موسکا راڅرګنده شوه، ورسره یې پر شونډو ژبه تېره کړه، د هغه پر دې کړنې ، لکه پر برېښنا چې چا اور ورلی وي، داسې سره او شنه شوه، په کرکه یې ترې مخ واړواه، دا ځکه چې د هغې پېښې یوه، یوه شېبه یې اوس هم له ذهنه په وار، وار تېرېده، اوس یې هم د عتیق الله د پنجو خاپونه پر ټولې پڅې پاتې وو، د هغه د شونډو ټپ یې پر خپلو شونډو اوس هم لکه مرداره احساساوه. د هغه د مټو کلکې کړۍ اوس هم ورته سا په مرۍ کې بندوله او له نازکو او نرمو هډوکو یې اوس د ماتېدو ټکونه ختل او د هغه د اوږدې ږیرې او اوږدو وېښتانو له وجې اوس هم اننګو سوی کاوه، دا نو دې ته نه هېرېدونکې وه، خو مولوي هماغه شان خندان ولاړ و. برېښنا نو د هغه د خنداني بڼې د لیدو ځواک نه درلود، ناڅاپه یې پرې لاړې تو کړې، په ژړاند او قهر ژلي غږ وویل:

ــ ستا دې پر استاد لعنت وي، لولی زویه !

مولوي په ارامۍ پر خپل مخ توکړې لاړې پاکې کړې، بیا یې دوو زلمکیو طالبانو ته غږ کړ :

ــدرویې نیسئ، نن خو بې اغی له بلا خلاصېږو او له دې خبرې سره له کوټې ووت.

دوو زلمو په ولکه کې برېښنا له کوټې راوایستله شوه، خو د تلو پر مهال یې کوټې ته داسې وکتل، لکه دې کوټې نه د وتو زړه نه لري، رښتیا هم برېښنا ته په وروستۍ شېبه دا څرګنده شوه، چې دا کوټه ورته ګرانه ده، کوټه ورته یو ځل بیا د غني له تنکیو انځورونو ډکه ښکاره شوه، ژر یې سترګې پټې کړې او مخ یې ترې واړاوه او همداسې په پټو سترګو توري شینبې والې ډاټسني ته وخته .

د غازي سټېډیوم لوی انګړ له خلکو ډک و، واړه، ځوانان او زاړه ټول په ګډه راټول شوې وو، خو راټول شوي نندارچیان ټول نارینه وو، ایله یوه، یوه ښځه په چادري کې تر سترګو کېده، چې ښايي کوم خپل به یې دلته سزا لیده. دلته خو هره جمعه همدا حال و، اوس نو په خلکوکې دا ګروهه ورو، ورویه سیکندو وه، چې ګنې څوک د جمعې په ورځ مړ شي، نو جنتي دی، دا ځکه چې دلته خو اکثره د جمعې په ورځ پر قاتلینو او زانیانو، حدود جاري کېدل، دلته به هره جمعه داسې ننداري کېدې. نور نو دلته په غازي سټېډیوم کي د فټبال او والیبال لوبې نه لیدل کېدې او نه یې په خپله غېږ کې د هېواد د خپلواکۍ جشن ته ځای ورکاوه. دلته به هره جمعه نور شان جشنونه او ننداري وې، نن هم همداسې یوې ننداري ته زښت ډېر خلک راټول شوي وو او همدا چې دوې توري شینبې والې ډاټسني د سټېډیوم انګړ ته وردننه شوې. په سټېډیوم کې ولاړو ټولو نندارچیانو ورته په یو وار مخ راوګرځاوه. که څه هم د برېښنا پر مخ څادري خوره وه، خو بیا یې هم ګڼه ګوڼه لیدای شوه، ځکه خو یې نو د خلکو په لیدو شڼ وواهه او خپل ګڅ لاس ته یې وکتل. پر وجود یې نرمه لړزه راپرېوته، په تورو سترګو کې یې بې وسۍ او نهیلۍ نور هم ځان راجوت کړ، هغې خپلې بې وسه او وېرژلې سترګې هره خوا اړولې رااړولې، خو هره خوا تور سرونه وو، چې د دې د ننداري لیوالتیا د ټولو سرونو په سترګو کې اوچته ښکارېده، ناڅاپه یې مولوي عتیق الله ته چې تر مخې یې په لومړني سیټ کې ناست و، وکتل. خو هغه ورته د ملنډو ډکه خندا وکړه :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ځوک چې غلا کوي، همدا به يې حال وي .

دې هم بې ځوابه پرېښود او په لوړ غږ يې وويل:

ــ او چې زنا کوي؟

ـښځه به سنګساريږي، پر نارينه به دېوال چپه کېږي، اوس نو دې خوله نوره دربنده کړه !

خو د عتيق الله په څېره کې د ډار هېڅ نښه هم راڅرګنده نه شوه، ان په ډاډ او غرور يې ډرېور ته وکتل، چې غلی شان يې په انګړ کې ولاړو په سلګونو زړو ځوانو او وړو ننداړ چيانو ته په يوه متفکر او ماڼېجن انداز کتل. له دې سره مولوي تر ژبې لاندې ورو وويل :

ــ لکه چې زنا يې ام کړې، پر دغو بازاری ښځو هېڅ باور نسته، دوی له ګناه څخه يو عجيبه لذت اخلي. په دې ترڅ کې ډريور ده ته سترګې راواړولې، وړه سا يې واخيسته او بيا يې په هينداره کې د برېښنا ليدو لپاره سترګې جګې کړې، ويې ويل:

ــ مولوي ساب! داسې ام نه ده، خدای پوهېږي، چې په موږ کې ځوک ښه خلک دي او ځونې زانيان دي؟

ـته نو پر...

ـيه، زه دا خلک ښيم چې ځان ښاري نه بولي .

مولوي عتيق الله ډرېور ته نور څه ونه ويل، همداسې يې وړاندې وکتل. څو شيبې وروسته په داسې حال کې چې پر موټرو د ټولو ننداړچيانو سترګې نښتې وې، ډاټسنې ودريدې او له ډاټسنو وروستی تن برېښنا وه، چې راښکته شوه .

په سکينو قدمونو وخوځېده، که څه هم لړزېده، خو هڅه يې کوله چې خپله لړزېدا قابو کړي، تر څو ونه لوېږي. تر څنګ يې دوه زلمکي طالبان لکه دوه بې روحه پژی داسې بې غږ و بې غوږه روان وو، همدا چې برېښنا د خلکو تر مخې ودرېده، نو يوه تن يې ژوند ليک او ګناه ليک په ګډه ولوست. له هغه وروسته يو بل تن له اوږودو خبرو وروسته د دريېو ګونو محکمو فيصلې په وارسره وويلې. ډېرو به ډېرې خبرې کړې وې، خو برېښنا هېڅ هم نه اورېدل، هغې يوازې هلته وړاندې ولاړ سپينې چينې وال ډاکټر ته کتل، چې د جراحۍ سامانونه يې تر مخې پراته وو، ان برېښنا په دې هم ونه پوهېده، چې دې له يې کومه جزا او څرنګه جزا واوروله. د هغې يوازې دومره په ياد وو، چې پر هغې يې د غلا تور لګولی و او شاهدان يې پرې تېرکړي او پر غله باندې ګڅ لاس پرېکېږي، خو نا، طالبانو به کله، کله ښې لاس او ښې پښه هم پرېکوله، ځکه خو برېښنا هېښه وه، چې نن به له دې څخه کوم غړی پرېکېږي، کله به يې خپل ښي او کله به يې هم ګڅ لاس ته وکتل. کله، کله خو به يې خپلو پښو ته هم کتل او لا به يې په زړه کې راوګرځېدل، هسې نه چې سر ترې پرېکړي. له ډاره به يې اندامونه زيږه شول اولکه چا چې سړې اوبه پرې پاشلې وي، داسې يې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شڼ وواهه او د خیالونو له نړۍ څخه رابهره شوه. خلکو ته یې وکتل، خلک لړ سره ښوربېدلې وو. خپله جوړه کړې لیندۍ یې نوره هم راتنګه کړې وه، خو دا یې په لامل ونه پوهېده، همدا چې زلمکیو طالبانو په ګېړه ورته د خوځېدو وویل، ایله وپوهېده، په نهیلۍ یې خلکو او بیا زلمکیو طالبانو ته وکتل. سپینکی او غوښن طالب سترګې ښکته نیولې وې، د هغه له خنډۍ ونې سره د هغه دا رنګه پاسوالي څه عجیب خوند کاوه، خو تر څنګه یې غنمرنګي طالب غاړه ځکه نیولې وه او داسې غلی او بې خوځښته ولاړ وو، لکه بې نومه شهید ته چې درناوی کوي. په همدې ترڅ کې سپینکي طالب په نرمۍ وویل :

ــ درخوځېږه!

برېښنا له خوځېدو دمخه تر شا مولوي عتیق الله ته وکتل، مولوي په خپلو ځلاندو موسو سترګو دې ته په ملنډو وکتل، د هغه په لیدو، لکه چا چې اور ورته اچولی وي، داسې یې رګ، رګ او ماغزه وسوځېدل، په کرکه یې ترې مخ واړاوه. دا ځل نو داسې په اوچتو ګامونو د ډاکټر پر لور وخوځېده، لکه مولوي ته چې دا وربه ګوته کوي:

وینې دار ته هم داسې په نره روانه یم. خو داسې نه وه، څومره چې روغتیا پال ته نژدې کېده، په هماغه کچه یې له ښوسېک تښتېده، اوس نو په کراو روانه وه، همداچې ډاکټر ته نژدې شوه، سترګې یې د جراحۍ پر سامانونو ولګېدې، سمدواره ولړزېده، ډاکټر ته یې وکتل، هغه سر ښکته نیولی و. که څه هم پرته له سترګو یې نور ټول مخ او سر څه په ماسک او څه په خولۍ پټ و، خو بیا هم د هغه په ښکته سترګو کې د هغه احساس برېښنا اوچت احساساوه .

همداچې ډاکټر د دې لاس ته په دسکشو پټ لاسونه وروړاندې کړل، د خلکو له منځه د تکبیر نارې اوچتې شوې، لکه دې چې همدا نارو ته لار څارله، سمدواره یې ورسره داسې جوخته کړه:

لااله الا الله محمدرسول الله، بیا یې د ګڼو خلکو پر خوا وکتل، هغوی ټول داسې ښکارېدل، لکه یوې په زړه پورې ننداړې ته چې راټول شوې وي، د هغوی له سترګو دې دا احساس کړه، چې همدا نارې وهي:

ــ ژر کوئ، ژر کوئ !

سمدلاسه یې دروم نرون له ذهنه تېر شو، چې هره ورځ یې د عیسویانو په وژلو خلک داسې رووړدي کړي وو، چې نور نو خلکو ته د عیسویانو وژل او زورول یوه ننداره وه، یوه ډېره په زړه پورې ننداره. ډاکټر ته یې وکتل، هغه اوس هم سر ښکته نیولی و. دغه له ونې لوړ او ډنګروکی ډاکټر د نرون جلادانو ته نه پاتېده، دی داسې و، لکه څوک چې پر پرښتې په جبر ګناه کوي .

په همدې شېبه کې چې برېښنا ډاکټر ته کتل، ډاکټر سر لوړ کړ، د هغه د سترګو په لیدو برېښنا یو ګام تر شا لاړه، د هغه لوړه ونه، د هغه زر زې سترګې څه اشنا وې، ډېرې اشنا وې، د سترګو اشناورګې کسې یې د ماسک او خولۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منځ کې لا شنه ښکارېدل. د ماسک او خولۍ منځ راښکېلې سترګې يې خورا غټې ښکارېدې، خو يو ډول اشنا خوږوالی په کې احساسېده، د ډاکټر سترګې اوښلنې وې، برېښنا پرته له دې چې د ډاکټر تر مخې پرتو د جراحۍ سامانو ته وګوري، د ډاکټر لاسونو ته يې وکتل، چې د دې ګڼه منګوله په کې ښکېله وه او ډاکټر پرې د انستيزي عمل اجرا کاوه. برېښنا بيا په ليوالتيا د هغه سترګو ته، چې د دې پر سپينې او خوارې منګولې کلکې نښتې وې، وکتل. هېښنده وه، د هغه له سترګو اوښکو مخ پر ماسک لارې کولې او بيا به سپين ماسک کې ورکېدې. هغې همداسې ډاکټر ته يو کرار کتل، چې د ګڼ لاس په مړونده کې يې يو وړوکی شان سوی احساس کړ، ډاکټر د انستيزي عمل اجراکړی و او د برېښنا هم ايله خپل ګڼ لاس ته پام شو، چې د سيلمان د لاس کړۍ په کې ځلېده، ژر يې پر لاس ښي لاس تېر کړ، خو څه يې احساس نه کړه، لکه پر لاس چې يې هوا تيره شوې وي، ناڅاپه يې کينه منګوله په ښې منګوله کې کلکه کړه او همداسې يې د خلکو پر لور منډه کړه، زلمکيو طالبانو ورپسې په ځغاسته شول، خو برېښنا په پښو کې ځالاکه وه، هغې غوښتل چې په ګڼوخلکو کې ځان ورک کړي او يا خو به يې غوښتل، چې څوک ورته د پناه غېږه پرانيزي، خو هغه په همدې شېبه کې جزاميانو ته ورته وه، چې هر چا ته نږدې کېده، هغه به ترې په ډار تښتېده، خو دې همدا نارې وهلې :

ـ ما د چا غلا نه ده کړې، پر ما يې تورلګولی دی، هغه مولوي هم په دې خبره خبر دی، ټول خبر دي. لکه د دې خبرې چې هوا غلا کولې، داسې هېچا وانه ورېدې. برېښنا د خلکو په منځ کې په پيدا شوو لارو کې ځغلېده، چې د امربلمعروف سړي له تورو کېبلونو سره راپيداشول، هغوی ډېر ژر برېښنا ونيوله، يوه کېبل والا پرې د کېبل ګوزارونه پيل کړل، بل کېبل وال لاس ورواچاوه، له متې يې ټينګه کړه او همداسې يې پسې راکشه کړه. دا يې په کشولو، کشولو تر ډاکټره يووړه او لکه څوک چې مرداره ګوزاروي، داسې يې د ډاکټر پر لور ګوزاره کړه. دې لا ځان سماوه، چې چا يې لاس ته لاس ورواچاوه او په پوره ځواک يې د دې لاس ډاکټر ته په لاس ورکړ، دې هغه تن ته وکتل، يو بل کېبل وال و، چې له بنې تک تور او ټول په وېښتو پټ و، انجره لنګۍ يې پر اوږو د ډېرو منډو له لاسه ګډه وډه پرته وه، دې ته يې په قهر ژلې ژبه وويل:

ـ دغلې لورې چې غلا دې کړه، هغه وخت به دې پکر کاوه، اوس نوسزا ته کښه .

له دې خبرې سره کېبل وال تر شا لاړ او يو دوه ګامه تر شا له خپل بل کېبل وال ملګري سره خوا پر خوا ودرېده. ډاکټر تر دې دمه غلی او بې خوځښته ولاړ و، په متفکر انداز يې دغو پېښو ته کتل. هغه به يو، يو تن له سترګو تېراوه، بيا به يې برېښنا ته وکتل او سمدواره به يې سا واخيسته. د برېښنا مخ په ځادرۍ پټ و او چا نه ليده، مګر ژوندليک يې ټولو واورېده او ډاکټر هم په ښه غور اورېدلی و، ځکه خو داسې ورته ښکارېده، لکه هغه چې تر ځادرۍ لاندې هم ويني. ډاکټر طالبانو په چپه په نرمۍ خپل کار کاوه، په نرمۍ يې د برېښنا له ګوتې نه د واده کړۍ راوايسته. هغه يې برېښنا ته ونيوه، برېښنا هم واخيسته او ژر يې په ګوته کړه. ډاکټر بيا هم په هماغه متفکر انداز هغې ته کتل، په تېره بيا د واده کړۍ ته يې په يوه عجيبه کرکجن انداز وکتل، خو سمدلاسه يې له سترګو کرکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه شوه او بیا یې سترګو هماغه متفکر حالت ونیوه. بربښنا ډاکټر ته په هېښتیا کتل، ډاکټر لکه زړه نازړه وي، داسې یې زړه نازړه د جراحۍ پر سامانونو لاس کېښود، د ډاکټر ورو او زړه نازړه چلند، نوره بربښنا پوزې ته رسولې وه، هغې غوښتل چې هر څه زر خلاص شي، خو ډاکټر بیا دا غوښتل چې بربښنا لږ نورې شېبې هم خپل لاس ژوندی ووینې، ځکه یې کرار، کرار کارکاوه. یو مهال یې په کرارۍ وویل:

بربښنا ما وبخښه !

دغه غږ نه و، لکه چا چې یې په غوږونوکې د ډېرو پخوا زمانو یو هېر زنګ کړنګولی وي، دا غږ داسې د دې په غوږونوکې وکړنګېد، لکه کلونه چې غلي و، اوس یې نو زنګ وهلی وي. له دې غږ سره د بربښنا په رګونوکې یوه سړه څپه وځغلېده، خو ډاکټر د دې د ګڅ لاس پر مړوند یوه نرۍ لیکه وښکله، بیا یې د جراحۍ پل ته خپل لړزنده لاس اوږد کړ، همدا چې د جراحۍ پر پل یې بیا لاس ولګېده، نو یوه شېبه تم شو، کیبل وال چې د ډاکټر د کرار کار له وجې له قهره کله سور او کله شین اوښته، وړاندې راغی او په قهر یې ډاکټر ته وویل:

ــ ډاکټره ژرکوه، ته ورسره څه زړه سوی لرې!

له دې سره ډاکټر خپلې په جراحۍ دسکشو پټې ګوتې پر جراحۍ پل راوګرځولې، په چټکۍ یې راجګ کړ، همدا چې ډاکټر د بربښنا د مړوند پر نښانه شوي ځای د جراحۍ پل کېښود، یو ځل بیا د خلکو له منځه د تکبیر نارې اوچتې شوې. په همدې شېبه کې بربښنا سترګې پټې کړې او ورو یې د تکبیر له نارو سره جوخته کړه:

ــ بې شکه چې خدای (ج) لوی دی. دا هغه مهال و چې ډاکټر د بربښنا د مړونده سپین هډوکي سره بېلول، بربښنا ژر کلیمه شریفه پر ژبه کړه، بیا یې په کرارۍ او پام سره سترګې پرانیستې، لا خو ډاکټر ورته لاس پانسمان کړی نه و او لا یې د منګولې او مړوند هډوکي سپین ښکارېدل، د خپلو هډوکو په لیدو یوه شېبه داسې بې خوځښته او بې انده پاتې شوه، لکه چا چې تر روح او ټول حواس لوټ کړي وي. ډاکټر ورته غوڅ مړوند ژر، ژر پانسمان کړ او همدا چې له خپله کاره خلاص شو، نو د لېونو په شان یې د خپلو جراحۍ سامانونو په ټولولو پیل وکړ او په یوه شېبه کې یې ځان چمتوکړ او وخوځېده، خو بربښنا پر خپل ځای ولاړه وه او په اوښلنو سترګو یې خپلې غوڅې شوې منګولې ته کتل، چې مړاوې پر سپین مېز پرته وه، بیا یې ډاکټر ته وکتل، که ګوري چې ډاکټر نه دی تللی او لا پر خپل ځای ولاړدی او د دې پرې شوې منګولې ته ګوري. له سترګو یې نارینه یې اوښکې په کتاني ماسک کې ورکېږې. ډاکټر همداسې په کتو، کتو کې وخوځېد، هماغه واړه لاسونه، هماغه ګامونه او هماغه ونه. دې لا ډاکټر ته کتل چې په لوډسپیکر کې د دې د ازادېدو اعلان خپورشو، خو له دې ازادۍ یې کرکه وشوه، داسې یې دغه د ازادۍ اعلان واورېده، لکه څوک چې د چا پښې او لاسونه ورغوڅ کړي او بیا ورته د ازادېدو خبر ورکړي. د ازادېدو له اعلان سره، سره بربښنا له ځایه ونه خوځېده. ډاکټر نو تللی و، اوس یې یوازې د ګامونو خاپونه ښکارېدل، چې یوسپینکي طالب

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په یوه پلاستیکي کڅوړه کې د دې غوټه منګوله ورکړه. د تلو پر مهال طالب مالګینه موسکا وکړه، خو د موسکا تر شا یې د ویر خړه په توروسترګو کې اوچته ښکارېده. طالب سمدلاسه په خلکو کې له سترګو الونیا شو .

د هغه په تلو ایله بر ېښنا ته پلار او ورور وربه یاد شول، په خلکو کې یې سترګې وګرځولې، خو څوک نه وو راغلي. د هغوی په نه راتلو لا خوښه شوه. تر شا یې وکتل، د یوه زاني ژوند لیک او ګناه لیک لوستل کېده، مخامخ لا خلک ولاړ وو، چې د دغې زاني د مرګ او د دوو قاتلیونو د قصاص ننداره وکړي، سا یې تنګه، تنګه شوه، نور نو د دې ځای هوا زړه تنګوونکې وه. خپله غوټه منګوله یې په ښې لاس کې ټینګه کړه او همداسې وخوځېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

له هغه مهاله یې یوه میاشت تېره وه، اوس یې نو د لاس زخم ښېخي جوړ شوی و، د دغه زخم جوړېدل داسې وو، لکه د برېښنا د اندېښنو زخمونه چې هم جوړ شوي وي، له پخوا ډېره خوښه وه، هغې انګېرل چې که یولاس یې غوڅ شو ، څرک خو ورته ټول پاتې شو، ان بندیخانه او مولوی عتیق الله یې هم هېرشوي وو، لکه هغه څه چې یې هېڅ په یاد نه وي، نور نو ذهن یې له دغو نومونو او هلته ورسره شوي چلندونو نه تش شوي وو، ښېخي تش شوي وو. که څه هم له خپل عدت سره سم اوس هم د وچې منې تر څنګ درېدله، خو د پخوا په شان په اوښلنو سترګو نه درېده، اوس یې نو پر شونډو کله، کله موسکا هم راڅرګندېده، خو له یوه څه چې ډېره ځورېده، هغه هغه راز و چې له خپلې مور او کورنۍ نه یې پټ کړی و او نه یې غوښتل، چې کورنۍ یې په دې خبرې وپوهېږي، چې د بند پر مهال مولوي ورته لاس اچولی و، که نه بیا خو دا د مرګ وړ وه او څرک به چا ساته. برېښنا که څه هم داسې احساسوله، چې نور نو تر کړې لاړې دي، چې هېڅا ته په درد نه خوري، خو داسې یې احساسوله، چې څرک ورته اړتیا لري، لږ تر لږه باید د څرک لپاره ژوندۍ واوسي. همدا وجه وه چې هڅه یې کوله، تېر پر هېر کړي او همداسې یې هم کول .

پوره یوه میاشت یې بې غږ و غوږه تېره کړې وه، چې په دا تېریو کال کې یې هېڅکله هم داسې ارامې او کرارې ورځې نه وې لیدلې، داسې لکه چې دا نړۍ بدله شوې وي، پرته له کومې شخړې بېګا ویده شوې وه او ګهیځ وخته راوینښه شوې وه. سراج کورنۍ هم هڅه کوله، چې څه ورپه یاد نه کړي، امنې ټول منع کړي وو، چې ان یوه پوښتنه هم ترې ونه کړي، هغه پوهېده چې دا رنګه چلند برېښنا ته سکون ورکوي او له اروایي زور څخه یې ژغوري، خو د لاس له غوڅېدو به یې ایله یوه میاشت تېره وه، چې یو ګهیځ یې وختي د مور غږ تر غوږ شو. مور یې په انګړکې ولاړه وه او چا ته یې ورو ویل :

ـــنسیمې وویل چې د برېښنا لاس ظریف ورغوڅ کړ.

له دې خبرې سره برېښنا ژر پر ځای کېناسته، خو نور یې نو څه وانه ورېدل، له ځایه جګه شوه انګړ ته یې له کړکۍ نه وکتل، خپل پلار یې ولید، چې په یو چا پسې دهلېز ته راننوت، لومړی تن یې ضرور مور وه. یوه شېبه په هېښتیا په کوټه کې وګرځېده، ناڅاپه یې د منې د وچې ونې پر لور ورمنډه کړه، د دې دا رنګه منډې رامنډې د کورنۍ غړو ته هېڅ هېښنده نه وې، هغوی نو اوس ښېخي روږدي شوي وو، ځکه نو په دغه سپېده چاود کې هېڅوک د دې دا رنګه ناڅاپي منډې ته هېڅ هېښ نه شول. همدا چې ونې ته ورسېده، له ونې یې غېږ تاو کړه، یوه شېبه یې د خیالونو نړۍ ته ورمنډه کړه، د پېغلتوب مهال او خپل تروزی ظریف یې پر زړه راواورېدل، هغه ترې پنځه شپږ کاله مشر و، له دې سره به یې په لوستونو کې کله، کله مرسته کوله، دا ځکه چې د دې مور او پلار دواړو دولتې دندې درلودې، ځکه خو نو ظریف د دې د لوست چارې پر غاړه اخیستې وې. لومړی خو دواړې کورنۍ په یوه انګړ کې سره اوسیدې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې سره بېل شول، خو بیا به هم ظریف د دې لوستونو ته ځان اوزګاراوه. هغه د طب د پوهنځي محصل و او دا لا په لسم ټولګي کې وه، ظریف او د دوی ټولې کورنۍ غوښتل چې برېښنا ډاکټره شي، خو دې په زړه کې دا نیولې وه، چې په خدای که څوک ورباندې د طب پوهنځي ولولي. ټوله ورځ به یې له مور سره جګړه وه، چې ظریف ولې ورته لوست وایي. د دې ورته نوره اړتیا نشته ، هڅه به یې کوله چې په یو ډول نه یو ډول ظریف له ځانه خوابدی کړي. له لوستلو نه به یې ځان شکه او له ظریف سره به یې تل شخړه وه، خو دا هر څه ظریف په یوې خوږې موسکا تېرول، برېښنا د حقوقو پوهنځی وټاکله، ظریف په دې کار خوابدی شو، خو بیا یې هم پر مخ رانه وړه، له برېښنا سره یې خپل چلندبدل نه کړ او لا به ورته وروسته د دې پوهنځی ته له خپلې دندې نه راته. د دې پوښتنه به یې کوله او لا یې دا وستایله، چې ښه ټاکنه یې کړې ده، مګر خوارکۍ به پرېکړې ونه شي کړای. برېښنا پر دې خبره هم له ظریف سره شخړه وکړه، مګر ظریف بیا هم په خوږې موسکا له هغې سره پخلا شو، خو کله چې برېښنا له سلیمان سره کوژده شوه، نو بیا نه ظریف د دوی کور ته راغی او نه خو برېښنا د هغه بد ووېل. دې پېښې ته ټول هېښ وو. برېښنا د خپلې خوږې په ورځ یوازې د ظریف راتلو او نه راتلو پوښتنې کولې او ظریف په دې ورځ ناڅاپه کندز ته وخوځېد او بیا یې هېڅکله هم د برېښنا پوښتنه ونه کړه او نه یې هم له چا سره کوژدې ته زړه ښه کړ او نن چې یې د مور له خولې د ظریف نوم واورېد، نوایله یې پام شو چې ظریف اوس هم ورته یو نوم دی. که څه هم دې هغه مهال انګېرل، چې د شخړو او بې ادبیو تر شا به دغه راز، ان د ظریف له سترګو پټ کړي، خو د لاس غوځېدو پر مهال ورته د ظریف له کتو نه دا څرګنده شوه، چې هغه پرې کلونه پخوا هماغه مهال پوهېدلی و، چې برېښنا ته د ده نوم له نورو نومونو یوجلا نوم دی. د پېغلوتوب د مهال په یادولو یې پر شونډو یوه ترخه موسکا راڅرګنده شوه، خپل غوځ لاس ته یې وکتل، دا ځل د لاس له غوځېدو څخه ونه ځورېده، همداسې ورو د کوټې پر لور وخوځېده. په کوټه کې یې مور او پلار د کړکۍ تر څنګ داسې غلي ناست وو، لکه تراوسه چې یې د دې د لېونیو خوځېدنو ننداره کړې وي. د دې په لیدو دواړو یو بل ته وکتل، برېښنا د دروازې په خوله کې کېناسته، مور یې پرې سمدلاسه غږ وکړ:

ــ زویه ولې د مساپرو غوندې د دروازې په خوله کې کېناستې؟ دننه راشه !

خو برېښنا له ځایه ونه خوځېده، پلار یې ترې په ناکرارۍ وپوښتل:

ــ زویه ناکراره غوندې یې، بیا دې څه په زړه کې راګرځېدلي دي؟

ــ ابا رښتیا زما د لاس دا منګوله مې ښیم، دا رښتیا ظریف...

ــ ولې ظریف ستا په لاس څه کړي دي؟

ــ هېڅ یې نه دي کړې، هغه هېڅ نه دي کړې، ما ویل چې ما هماغلته وېېژانده، تر ماسک لاندې مې ښه وپېژانده، هماغه و، هغه زما لاس پرې کړی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه د دوی په خبروکې راوغورځېده:

_ما نه درته ویل، ګوره دې هم پېژندلی دی .

_ښځې ساده کېږه مه، ته خو څه بېسواده ښځه نه یې چې داسې غږېږې، بې عقلې ظریف نو غوښتل د دې لاس پرې کړي .

_ته ما مه پوهوه، زه ښه پوهېږم، د هغه زمونږ برېښنا خوښه وه او مونږ له سلیمان سره د دې کوژده وکړه .

_بې عقلې، بې عقلې خبرې مه کوه، درته یاده کړې یې وه، جرګه یې درته رالېږلې وه، څه یې کړي وو؟

_ولې نه ګورې چې تر اوسه یې ښځه نه ده کړې او بیا یې د برېښنا تر کوژدې وروسته زمونږ له کوره پښه ونیوله. زه وایم بس هماغه کسات یې واخیست، ولاکه نه د زور خبره وي او نه د زر.

_نجلۍ زه چې وایم ته ساده یې، خو ساده یې دا ستا لور غلا کړې وه، چې لاس یې ترې غوڅ کړ؟ د غسې به یې هغه خوار کی هم مجبوره کړی وي .

_ ددې دا کار خو خسرګنۍ وکړ، خدای دې حاجي په اور کباب، کباب کړي، لکه زه چې یې کبابه، کبابه کړم، خدای دې یې د بل زوی سر ته کېنوي، زما د لور څه بدي وه.

_نا،هېڅ بدي نه یې وه، یوازې له کوره په نیمه شپه کې راتښتېدلې وه، نور خو یې ورته هېڅ هم نه وو ویلي؟

برېښنا خپل پلار ته هېښ، هېښ وکتل، په کراری یې وویل :

ابا ما څه کړي وو، هغوی خو راته یوخوا پاڼ، بل خوا پړانګ درولی وکه نه .

_له زویه به ورته تېره شوې وې، دا مور دې څونه درته وویل، رښتیا هم چې د ښځو عقل په پښو کې وي .

برېښنا همداسې بې ځوابه پلار ته کتل، چې پلار یې په قهر ژلي غږ پرې راغږم وهل:

ـــ رښتیا وایم ولې حیرانه شوې، لکه چې دا خبرې درته نوې ښکاري، زه حیران یم، تا په دې یوه ګوته زوی کې څه لیدلي دي، چې داسې کلکه پې ولاړه یې، زه خو داسې ګومان کوم چې دا زوی به دې یو ورځ دا سر درته وخوري. زویه د دې لانجې نه تېره شه، زوی نه زوی .

_ابا بس دی، د خدای لپاره...

_څنګه بس دی، خبره خو اوس شروع ده...

امنه په ننواتو د سراج په خبرو کې ولوېده :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس خو هېڅ هم نه دي معلوم، خو بیام زویه که هغوی بیا دا خبره جګه کي، له دې زویه ورته تېره شه، څه وژنې یې خو نه. خپل هډوکی یې دی، زویه د څرک ور نه شلېدنه نشته، اخر څرک د هغه کور دی .

ــ ادې اوس ته هم دا خبرې کوې؟

ــ خود به یې کوم، خود به یې کوم، چې څرک ستا زوی دی، ولې ته زما لور نه یې، په تا نه څورېږم، لورې ما دې لېره ځانته ودروه... نه ته نه پوهېږې .

له دې سره امنه په سلګو شوه، له دې ورځې وروسته به سراج یو ډول نه ډول برېښنا ته دا یادونه کوله، چې که هغوی دا خبره رایاده کړي، دا دې ورته له څرکه تېره شي. لور او پلار به له یو بل سره پر دې خبرې برګ شول، په منځ کې به یې امنه، یا ګلالۍ راولوېده، خبره به یې سړه کړه، سراج به بیا هم برېښنا ته ویل، که له څرکه تېره شي، نو ټول به کلي ته ولاړ شي او هلته به یو کلیوال ژوند جوړ کړي، دا ځکه چې اوس مهال د سراج په اته لکه افغانیو معاش ګوزاره ګرانه وه او امنه هم پر کور ناسته وه، خو برېښنا به له هر څه او هرې خبرې سره سرزوري ښکاره کوله، په غوسه به شوه، له پلار سره به یې قهرجنه ژبه کوله، چې هغوی غلي ناست دي او دی ورته د ډار پیشکې خوشې کوي او ان کله، کله به یې په خبرو کې ادب پرېښود، ان تر دې چې یوه ورځ یې خپل پنډکی وتاړه، تر څوکوم بل ځای واوسېږي، خو سراج دې کار ته پرې نه ښوده او لوړه یې ورسره وکړه، چې بیا به ورته څه نه وایي .

دسراج ایله پام شو چې برېښنا هغه یو کال مخکې پاسوا او نرمه برېښنا نه ده، اوس نو له هر څه سره ذیل کوي، قهر ښیي او ټول د ځان دښمنان ګڼي، ان برېښنا به کله، کله له خوړو او ځان سره هم ذیل کاوه، په دې وروستیوکې خو ورته دا اندېښنه پیداشوې وه، چې ګنې مور او پلار ورباندې په تنګ شوي او نور یې نو بار نه شي وړی، دا ځکه چې مور او پلار به یې هره ورځ پرتله کومې خبرې دې ته ویل چې: حاجي دوی به دا پر کراره پرې نه ږدي. که څه هم اوس یې نو مور او پلار څه نه ویل، خو بیا به هم کله، کله داسې په تنګه شوه، چې په زړه کې به یې راوګرځېده، چې راځه د حاجي کور ته ولاړه شه، مګر د حاجي په کور کې به یې څه کړې وای، پرته له سلما هلته څوک و، سلما یې ناسکه ایندرور وه، هغه د عقیدې بنزۍ هم وه، حاجي د سلیمان له مور وروسته د سلما له مور سره واده وکړ، خو د سلما مور ورته شنډه وبرېښېده، ځکه خو همدا عقیده، چې د پېغلتوب عمر یې خوړلی و او د عمر پښه یې په ځلوښتو کې وه، په مخه ورغله، حاجي ورسره د واده تړون وکړ او په ډېرو شاندارو مراسمو یې واده وکړ. د عقیدې له راتګه به لا پوره کال نه و تېر چې د سلیمان مور ناڅاپه مړه شوه، هغه روغه رمټه وه، ټولو ویل چې دا کار د عقیدې و، مګر حاجي تر اوسه دا خبره نه منله، عقیدې یوازې یو زوی (زمان) وزېږاوه او نوره دا هم شنډه شوه، د زماني له زېږېدو وروسته د سلما مور هم امیدواره شوه، خو لا یې ماشوم نه و زېږېدلی، چې حاجي له کوره وشړله. حاجي دا پلمه کوله چې ښځې یې له سلطان سره ګوتې خوږې کړې وې او تهوله ملامتي یې ځکه د سلما پر مور واچوله، چې هغه مهال سلطان ایله د اتلسوکالو و او دی یې نادان ګاڼه، خو دا چې خبره څه وه، بیا تر دې دمه چا ته څرګنده نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. سلما د خپل نیايي په کور کې وزبړېدله، لا به یوه کلنه وه چې عقیدې او حاجي خپل کور ته راوړه او دا دی اوس نو شکلې چټه پېغله وه. دا ټولې کیسې برېښنا ته سلیمان کړې وې، سلیمان به تل ویل چې سلما په دغو ټولو خبرو خبره ده، ځکه خو داسې بد سترګې ده، په رښتیا هم چې یوځل به د سلما ژبه چا ته پرېکه شوه، نو مګر خدای کراره کړې وه، له هر چا نه یې له حاجي سره ډېره ژبه کوله او کله به یې د نورو پر سر حق ناحقه حاجي سپکاوه، خو حاجي به هېڅ هم نه ویل، هغه هڅه کوله چې د سلما سترګه پر ده ونه لګېږي، نورو ته به یې پټ، پټ وویل:

ــ هغه لیونۍ ده، کار پرې مه لرئ .

سلما په کور کې پرته له برېښنا نه له هېچا سره نه غږېدله، پر عقیدې یې د سازمانۍ نوم ایښی و، دغه نوم عقیده د اور لوخړه جوړوله، خو د سلما پر ژبه پرته له سازمانۍ بل نوم عقیدې ته نه راته. برېښنا ته دغه خورا شتمنه کورنۍ عجیبه ښکارېده، په تېره د سلما کړه وړه ورته ډېر هېښونکي وو. مګر سلما ورته ګرمه نه برېښېده .

ورځې همداسې تېرېدې، د حاجي دوی له کور څخه هېڅوک نه راتله، یوازې یوه ورځ سلما د برېښنا دوی کور ته په ښادۍ کې پټه راننوته. لومړی خو د برېښنا هېڅ باور نه راته، سلما ته یې په ناباورۍ کتل، په خپلو سترګو یې باور نه درلود، چې رښتیا به ویني، ځکه خو یې سلما ته په ناباورۍ وویل:

ــ اوس نو ته رښتیا راغلې یې؟

د سلما په سترګو کې اوښکې راښکاره شوې، برېښنا ترخه موسکا وکړه، په ټوکو یې ویل:

ــ یانې چې ستاسې په تخم کې دونه رحم شته .

سلما سر ښکته نیولی و، برېښنا ورنژدې شوه، په یوازېنې لاس یې د هغې ګڅه مټه ونیوله، په کرکه یې وویل:

ــ وینې یو بل لاس لا لرم، یانې چې یو بل تور هم راباندې لګولی شئ. سلطان ته ووایه، طالبان پښې هم پرېکوي، درې توره خو دې راباندې پور دي .

ــبرېښنا وریندارې! دا ټول کار د عقیدې دی، د هغې سازمانۍ دی، هغې سره زرغونه وریندراه هم یو لاس وه، که نه سلطان لالا خو ستا د تېښتې نه پس څه نه ویل.

برېښنا په چټکۍ د سلما مټه خوشې کړه، لکه څه چې یې ورک کړي وي، داسې یې شا و خوا ته په ترورتیا وکتل :

ــ ته درواغ وایې، د سلطان خوا کوې .

ــوریندار! زه رښتیا درته وایم، ولا چې همداسې ده، دا هر څه د هغې سازمانۍ دي .

ــنو ته وایې چې د سلطان هېڅ لاس په کې نه و؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــسلطان هم ورسره و، خو دونه نه، هغه په دي کار خوښ نه و، زه رښتیا وایم، څو واره يې زرغونې ورېنداري او دې سازمانۍ ته وويل، چې دا زمونږ د کور بدنامي ده، خو سازمانۍ ویل چې د برېښنا عقل باید سر ته راشي .

ــسلما! درواغ مه وایه، زه وړه نه یم، وپوهېدې؟

ــورېنداري! ته هسې پر سلطان ورور بدګومانه يې، که نه هغه خوار کی دونه ملامته نه دی .

ــنو سلطان ورسره څنګه منله؟

ــحاجي بابا ورته وويل چې له حقه يې محروموي، که نه سطان داسې نه کول .

ــحاجي صیب هغه نو ولې...

ــورېنداري! ولې ساده يې، حاجي بابا ته هم دغې سازمانۍ دا خبره ښودلې وه، که نه حاجي بابا او دا خبره ډېر سره لرې دي .

برېښنا د چوترې له پاسه پر پړنې خاورې کېناسته، په چرتي انداز يې وويل:

ــ ګومان مې نه راځي، چې د طالبانو په وخت کې دې...

ــورېندارا! عقیدې مور په خپل لاس هغه مولوي عتیق الله دی، که څه بلا هغه ته پیسې ورکړې، هغه پیسې چې ستاسې کور کې پیدا کړې، هغه هم دغې سازمانۍ لولۍ ورکړې وې، دا کنچنۍ له هېڅ کاره بېرته نه ده. ګومان مې نه شي چې دا دې له دغه مولوي سره تار ونه لري .

ــښه نو هغه پیسې؟

ــهو! هغه پیسې سازمانۍ ورکړې وې، دا خبرې يې ما په خپلو غوږو واورېدې، چې زرغونې ورېندار ته يې کیسه کوله .

ــخو زما باور نه راځي .

ــباور به دې هله راشي، چې څرک هم درنه یوسي .

برېښنا پرې چیغه کړه:

ــ الماسې! څه له دا بد زیری راکوې؟

ــورېنداري! زه دا خبرې ځکه کوم چې ته کابل پرېږده، دغه سازمانۍ دې پرېښوولو والا نه ده .

ــنو هغه به څه وکې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـڅه يې ونه کړه، د هغې هر څه په وس دي، ورېندار وتښته !

ـډېره يې راته مه پرسوه، نور يې نو څه په وس نه دي .

ـدا هسې ځان غولول دي، هغې تا ته هېڅ نه دي پرې ايښي .

برېښنا په کړيکه وويل:

ــ الماسې! خوله دې نيسه، نور نو پرتې ونه وايې !

ـپرتې نه وايم، ورېندار رښتيا خوارېږه نه لري، تا ته اوس يوازې څرک پاتې دی، هغه هم درنه اخلي .

برېښنا په سترېيا وويل:

ــ نو څه وکړم؟

ـوتښته دا زه درته وايم، وتښته همدا يې لار ده.

برېښنا يوه شېبه غلې شوه، بيا يې په کرارۍ وويل :

ـزه ورسره دعوه کوم .

ـته ورسره دعوه نه شې کولی، پوهېږې تا ټولې دعوې بايللې دي، په يوه مات او ګوډ پياده چې ته ورته عدالت وايې، هېڅ نه کېږي، زه اوس هم درته وايم، لا سرې وخت دی بيا به ارمان وکړې. هغه وخت به يوازې لاسونه ټکوې .

الماسې دا وويل ټادري يې پر سرکړه او همداسې پرته له مخه ښې له کوره ووته. په کوڅه کې په اوچتو ګامونو روانه شوه، له ژر، ژر ګامونو يې قهر ژلی حالت اوچت محسوسېده، پر لاره له ځان سره بونګېده، هغه ډارېده چې که برېښنا دا لوبه بايلوي، نو د دې ټول پلانونه له خاورو سره خاورې کېږي. يو ځل به بيا د ځووم وار لپاره عقيده ګټونکې شي. سلما عجيبه شان د عقيدې پر عقدوي ځواک باور درلود، د سلما په زړه کې د غچ اخيستنې اور غرغنډې وهلې، د دغه اور د سرو لمبو په بدرګه کې د زاړه زندان له ځنګه تېره شوه. د ترافيکو د لوی رياست د سوړې، سوړې ودانۍ له يوې سوړې، چې اوس خلکو ترې سړک ته د تلو لنډه لاره جوړه کړې وه، سړک ته ووته. د سړک پر غاړه يوې ولاړې زړې ټکسي ته ورخته او په داسې حال کې چې له کړکۍ نه دباندې د ښار رنګې بنګې منظرې ته يې په قهر ژلو سترګو کتل، تر ژبې لاندې يې وويل :

ــ عقيدې که برېښنا خرې څه در ونه رسول، ولاکه خو روغه رانه لاړه شې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

بریښنا امنې او سراج ته دا خبره سپینه وکړه، چې که عقیده ورسره د څرک پر سر دعوه پیله کړي، دا یې ورسره پر مخه بیایي. ټولو له دې کاره منع کړه، ټولو پر دې خبره ټینګار کاوه، چې برېښنا د سلما خبره ومني او وتښتي، خو برېښنا همدا ویل :

ــ زه به په محکمه کې پر قرآن قسم وکړم، چې له هېچا سره به واده نه کوم، ان د حاجي په کور کې اوسېږم، خو زوی نه ورکوم او بیا نو دوی ولې له ما نه زوی واخلي. سلیمان چې مړ شوی دی،دوی په کوم حق ما نه زوی اخلي؟

سراج که څومره استدلال ورسره وکړ، خو برېښنا پر خپلې خبرې کلکه ولاړه وه او ویل یې :

ــ زه ورسره دعوه کوم، زه دا دعوه حتماً ګټم. برېښنا له ځان سره دا لوړه کړې وه، تر هغو چې عقیده دعوه ونه کړي، دا به غږ نه پورته کوي، په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، د تېښتې یې ورته وویل، خو برېښنا به هغه رټله. ټول په تېره سلما برېښنا ته هېښه پاتې وه، له هغې برېښنا نه، چې سترګې یې هم په دروندواله اړولې، د دویم تن تر مخې یې خبره هم نه شوه کولای، کله چې کوژده شوله، نو له سراج سره پوره یوه میاشت نه مخامخ کېده، سلطان څو، څو ځله ووهله، خو له ډېره ډاره یې په زړه کې هم نه ګرځول، چې ګنې سلطان وهلې ده، هماغې برېښنا په کلکه سراج ته وویل :

ــ که مې ساتلی شئ، خو ښه او که نه ما ته کورونه ډېر دي .

سراج هم له ډېرې هېښتیا داسې غلی شو، چې بیا یې سڼ هم ونه خوت .

پوره دوې نورې میاشتې سلطان دوی ببخې غلي وو. برېښینا انګېرل ګنې زرغونې او عقیدې ترې لاس اخیستی دی او بله دا چې د یو او بل له خولې یې اورېدل، چې حاجې پر دې خبره کلک ولاړ دی، چې څرک د برېښنا زوی دی، هېڅوک یې د اخیستلو حق نه لري. دې خبرې برېښنا زښته ډېره هیله منه کړې وه، همدا وجه وه چې ځانته د یوې دندې پیدا کولو لپاره ګرځېده. دا مهال خو ښځو ته د دندو پیداکېدل، سم د مرغۍ پې وې، خو په روغتیایي چارو او په ښځینه نانوایانو کې ښځو ته دندې پیداکېدې. برېښنا غوښتل، داسې یوه دنده پیداکړي، چې د دې او څرک د خوراک او پوښاک پېټی یې پرې اوچت شي. د وزیر اکبر خان په روغتون کې یې ځانته د چپړاسې دنده موندلې وه، زښته ډېره ورته خوښه وه. که څه هم دې د حقوقو پوهنځی لوستی و، خو اوس مهال ورته د چپړاسې دنده هم لوی غنیمت ښکارېده، دا ځکه چې د وزیراکبر خان په روغتون کې چپړاسیتوب هم ښځو ته نیمه پاچایي وه. سراج له دې دندې سره دومره خوښ نه و، همدایې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رئيس ستا ځواني ته سترګې نيولې دي، که نه دونه ښه سړی نه دی. برېښنا به په دې خبرو سره او شنه واوښته، لکه کړکه چرګه ببره به شوه او په قهر به يې وويل:

ـ ابا هر سور ږيری ملا شا ګل نه دی، دا ولې تاسې سړي پر ټولو سړيانو بدګمانه يئ، لکه په سړو کې چې ښه انسان نشته، که څنګه؟

که څه هم برېښنا ته د پلار خبرې رښتيا ښکارېدې، خو اوس يې له سره اوبه تېرې ګڼلې او اوس ورته يوازې د نس غم، غم ښکارېده. په اصل کې هغې انګېرل، چې د پلار پر اوږو يو زياتی بار دی، هسې خو يې پلار د خپلې څلور کسيزې کورنۍ پېټی نه شو اوچتولی او لا پرې زيات و، ځکه خو برېښنا د خپل او زوی پېټي د ورلو وېلاړ کړی و، په دې ورځو کې خو هسې هم خپلې ګاندې ته يې عجيبه شان هيله پيداشوې وه؛ کله به يې څرک په خيالونو، خيالونو ځوان کړ، هغه به يې ډاکټر جوړ کړ، کوزده به يې ورته وکړه او کله به يې په خيالونو، خيالونو له عقيدې او زرغونې نه غچ واخسيته. دواړې به يې داسې وکړولې، له پښيمانۍ نه سر او تندی وهي، سلطان ته به يې داسې ارواپې زيان ورساوه، چې پر بېوسۍ يې دا ژړېده، خو کله به يې خيال ليده، چې هلته لرې السکا ته تللې ده، هلته هېڅ افغان نشته، له خپښانو او خپلوانو نه هېڅوک نه ويني. په خپل لاس يې ګټي او په خپله يې څټي. دغو خيالونو نو اوس د برېښنا شپه او ورځ نيولې وه، د منګولې غوښېدل يې ببخې له ياده وتې وو ، ان د خپلې منګلولې په غوښېدو لا خوښه وه، چې ګنې د زرغونې او عقيدې له شره خو پرې خلاصه شوه. په رښتيا هم زرغونه او عقيده داسې غلې ناستې وې، چې د سلما پر خبرو اوس د برېښنا شک او ناباوري پر زياتېدو وه، دا خبره سلماکړې وه چې پر برېښنا د غلا تور عقيدې او زرغونې لګولی و او دا هر څه د دوی دواړو کار و. د برېښنا خو يو له دې وجې باور نه راته، چې زرغونه بايد له دې نه لا خوښه وي، چې دا پرې بن نه شوه او عقيده مور خو يو مهال د ښځو سازمان له هڅاندو غړو نه وه، د ښځو د انساني حقوقو په هکله يې له وړکتوبه په وار، وار په لوړو غونډو کې د عقيدې مور نارې او وېناوې اورېدلې وې، په محکموکې يې په وارو، وارو له قاضيانو سره د عقيدې د شخړو کيسې اورېدلې وې، چې څنګه يې د ښځو له حقوقو نه دفاع کوله او کله، کله به يې يوه وړه فضايي مسئله دومره پېچلې کړه، چې ان خبره به يې د ګوندي مرکزي کمېټې تر دارالنشاء ورسېده. خو عقيده مور به تر هغو نه تر شا کېده، تر څو چې ښځه به يې ګټلې نه وه. په دې وجه به د برېښنا څنګه باور راغلی وای، چې عقيدې مور دې دا کار کړی وي، خو بيا به يې هم کله، کله په زړه کې راګرځېدل، نه چې د سلطان د کورنۍ بيا پېريان وتورېږي. په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، هغې به بس همدا يوه خبره کوله :

ـ ورېنداري وتښته، وايم وتښته، تا ته بله لارنه ده پاتې، وتښته !

خو د سلطان او عقيدې چوپتيا برېښنا د سلما پر خبرو بې باوره کوله. داسې ورته برېښيده چې سلما مل ته وايي، لار ګوره او غله ته وايي لار نيسه. سلما به يې هر ځل خواشينې او ماېېجنه لېږله. سلما به چې د برېښنا دوی له کوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووته، نو مخامخ به کور ته لاړه، کور ته له ننوتو سره به يې جوخت د سلطان کوټې پسې ورمنډې کړې، د دې به اولنۍ خبره داوه :

ــ زوی د برېښنا حق دی، اخيستل يې ګناه ده .

خو سلطان به چې ټوله ورځ يې د ويډيو او ډش پروګرامونو هغه هم د لوڅو چينلونو په ليدو تېروله، پرته له دې چې دې له وګوري، اورې به يې پورته وغورځولې او په قهر به يې يو بل چينل رامخې ته کړ. د هغه دا کړنې سلما ته ويل چې ښه راباندې نه لګېږي. د برېښنا سپکې سپورې د سلطان له زړه نه لا نه وې وتلې او لا يې يوه، يوه په زړه وه، د برېښنا منګولې تر غوڅېدو وروسته سلطان يو ځل هم نه وتوانېده، چې برېښنا ووينې، تر څو د هغې په بدنامۍ، بې وسۍ او غوڅ لاس ملنډې ووهي او ورته په ياد يې کړي، چې له ده سره په واده نه کولو يې څومره خطا کړې ده. څو، څو ځله يې زړه شوی و، چې کور ته ورشي، خو په نيمه لار کې له خپل هوډه راګرځېدلی و، د راګرځېدو پر مهال يې سلما او سراج ته څو کنځلې هم کړې وې. بيا يې هم د برېښنا تورو سترګو او مهينې موسکا لا په زړه چکونه لګول او لا يې له پخوا نه لېوالتيا ورته ډېره وه. هغه انګېرل چې وروستيو ناخوالو به د برېښنا ښکلا زيانمنه کړې وي، خو باور يې درلود، چې ښکلا به يې کمزورې شوې نه وي، دا ځکه چې د هغه عقيده وه، که ښکلا څومره وټوکل شي، په بله بڼه راڅرګندېږي او لا يې رنګينې ډېرېږي. همدغو انګېرنو به سلطان ځوراوه او داسې يې احساسوله، چې د ټولو ستونزو سره، سره بيا هم برېښنا ورته ګرانه ده او بيا يې هم زړه په وارو، وارو غواړي چې هغه خپله کړي. له دې انګيرنوبه يې مغز وسوځېد او په کور کې به يې ناحقه شخړه جوړه کړه. خو عقيده له پخوا نه سرکښه، مغروره او خوښه ښکارېده، د پخوا په شان ډېره نه ګړېده، له خپل يوازېني زوی (زمان) سره هم چندانې نه ګړېده، غلې ناستې پاستې يې ټول هېښ کړې وو، يوازې چې به کله، کله له زرغونې سره سترګه په سترګه شوه، نو پر شونډو به يې خندا راښکاره شوه او زرغونې به هم ورته په موسکا ځواب ورکړ. د دوی دواړو دا ور موسکاوو ټول هېښ کړې وو .

د زرغونې د واده لس کاله کېدل، خو په دغو لسو کلونو کې داسې ورځ نه وه، چې زرغونه او عقيده دې له يو او بل سره ټونګه پر ټونګه نه شي، خبرې خو يې هېڅکله هم يو له بل سره نه کولې، د عقيدې ژبه به د دې د نيمګړتيا په ګنلو، ګنلو وچېده، چې د دې دا کار به کله، کله سلطان دومره قهرژلی کړ، چې د زرغونې په وهلو ټکولو به يې لاس پورې کړ او تر هغو به يې وهله، چې خوار کۍ به له اخ او ټوخه ولوېده. يوه ورځ خو يې د پلار کور ته ولېږله، خو که حاجي منځګړی شوی نه وای، نو اوس به يې لا د وخته په دربيو تيرو ويشتې وه. په هغه کال د حاجي په منځګړېتوب سلطان ايله د زرغونې راوړلو ته خوښه وکړه .

عقيدې به تل دلته او هلته ويل چې: سلطان پر زرغونې خاورې شوی دی، دا خبره خو به ضرور د سلطان تر غوږ و رسېده، چې ګنې زرغونه هومره ښکلې نه ده چې بايد وای. زرغونې به چې څومره سينګار وکړ، نو د عقيدې د ملنډو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوي موسکا به ورته ټولې خوارۍ په اوبو لاهوکړي او لا به سلطان لمسېده؛ هغه به چې د عقيدې له ملنډو ډکه موسکا وليده، نو پر زرغونې به يې راغږم وهل :

ــ سرې چې بدرنګه وي، سينګار يې نور ام بدرنګوي، دا څه له پر ځان رنګونه تپې؟

خو اوس وضع بل شان شوې وه؛ اوس د عقيدې ژبه عجيبه شان د زرغونې په ستايلو، ستايلو وچېده، اوس له يو بل سره څنګ تر څنګ کېناستې او له يو بل سره يې په پسپسې خبرې کولې. دهغوی هېښنده تړاو ته کور بانه څه، چې له کوره دباندې خپل خپلوان هم هېښ پاتې وو .

د دوی دواړو چوپتيا، ان سلطان او حاجي هم په دې باوري کړې وو، چې نور نو له دوی نه برېښنا هېره ده. خو يوه ورځ ناڅاپه سراج په تېښتېدلې رنګ کور ته رانووت. دا ورځ هسکه وه، د نوي او تنکي پسرلي نرم لمر، لکه د سليمان نرم لاسونه، داسې د برېښنا تور اوږده وېښتان او نوې په غوښو ډک شوي اننګي ورنازول. هغه لمر ته ناسته وه، نوی پر خوږو خبرو راغلې ځرک يې په غېږ کې پروت و، هسې خو يې يوازې ناسته عدت ګرځېدلې وه، نو کراره، کراره يې ځرک ته سندره ويله:

ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه شين غمی پرې کېږده

مرغلرې پرې چاپېره کړه زر شه و زرګره !

دا سندرې نيا ورزده کړې وې، نيا ته برېښنا زښته ډېره ګرانه وه، بس ټوله ورځ به يې په غېږ کې غزېدلې وه او هغې به ورته د خپل مهال سندرې ويلې. اوس يې هم ځينې سندرې په يادې وې :

خيالي ملنګه ورو، ورو کوزه که ليلا له کجاوو .

يا داسې نورې، يا خود نيا له خولې سندرې خوږې وې او يا خو دا سندرې خوږې وې، چې تر دې دمه د برېښنا په زړه او ذهن کې ژوندۍ پاتې وې. برېښنا ايله ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه، سندره نوې راپيله کړې وه، چې د سراج غږ ورته غږ په ستونې کې وچ کړ:

ــ وبرېښنا وايم څه شوې؟ او چې څنګه يې پر برېښنا سترګې ولګېدلې، نو سمدلاسه يې ورته ټوله کيسه وکړه .

نن سراج ته سلطان خپل سرې رالېږلی و، چې سراج خبر کړي. تر څو برېښنا محکمې ته راحاضره شي. سراج چې خپله خبره پای ته ورسوله، نو برېښنا وخندل:

ــ ابا ته هسې وارخطا يې، خو زه نه ډارېږم. خو له الوتي بڼې ځخه يې دا ځرګنده وه، چې ښه د مزی ډارېدله او هسې هينډې اخيستې وه. سراج خپله خبره وکړه وخوځېده، همداسې له کوره ووت .

برېښنا تر مازيګره انديښمنه ښکارېده. خو هڅه يې کوله چې نور پرې ونه پوهېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر مازيګر و، چې سلما د خپلې سکنې تورۍ زوی اکبر خان سره د دوی کور ته راننوته،

سلما پوهېده چې برېښنا به د وچې منې تر ځنګ ولاړه وي، ځکه خو د کوټې پر ځای سيده انګړ ته ووته .

برېښنا د وچې منې تر ځنګ غلې ناسته وه، څرک ترې ګرد څرخېده، خو دا خپلو اندېښنو په مخه کړې وه. سلما وړاندې ورغله، په کراره يې سلام ورواچاوه، برېښنا د سلما له سلامه سره شڼ وواهه، خو د سلما د سلام ځواب يې ونه وايه، هماغه شان يې غلې، غلې وروکتل. سلما مخامخ کېناسته او په نرۍ موسکا يې وويل:

ــ ورېنداري اوس يې نو ورسره ګاله، وګورم چې چا ښه ويل او چا بد. برېښنا تر سترګو لاندې وروکتل، بيا يې اکبرخان ته وکتل، چې د چوترې له پاسه له زلمي سره ولاړ و او سپينې ټوپۍ او سپين واسکټ ورته ننګرهارۍ بڼه لا جوتوله او دوی ته يې په خپل کليوال انداز کتل. برېښنا ترې په کرارۍ سترګې واړولې او په ټيټ غږ يې سلماته وويل :

ــ سلما زه نه وايم چې تا بد ويل، يا ما ښه ويل، خو زه به دا لوبه ګټم، زه پر دې خبرې يقين لرم .

دسلما په غوښنو شونډو کې د ملنډو يوه موسکا رابره شوه:

ــ ورېنداري! ستا چرګ يوه پښه لري .

ــ نا، داسې نه ده .

ــ نوځنګه ده، چې له خپل خره نه، نه راکوزېږې؟

په داسې حال کې چې برېښنا د ځا پر برغولي سترګې نښلولې وې ، په قهر ژلې ژبه يې وويل:

ــ سلما دا خبره بايد سپينه شي. زه نوره د اندېښنو توان نه لرم، زه غواړم هر څه سپين شي. نور نو بايد دا تنسته وشلېږي، دا کېږي، که هغه کېږي، له ډېرو خبرو او غمونو نه به خلاصه يم .

ـ او که هغوی...

برېښنا پر سلما برچ وهل او خبره يې ورته په ستوني کې وچه کړه:

ــ نا، سلما داسې به نه کېږي، اخر زه مور يم چې واده نه کوم، په ځوانه ځوانۍ دوه کلن ماشوم لويوم، دا خلک او د هغوی قانون له ما نه څه غواړي؟ زه به يې ضرور ګټم، داسې يې نه پرېږدم .

ـ خو ورېنداري! په تېښته کې هېڅ تاوان نشته زما ومنه، دلته يوازې يوکال ښايي يو کال .

ــ بس که سلما! ستا يوې تېښتې رانه د ډېران لوټه جوړه کړه، بلې ته مې ګډوه، زه په خپلو کارونو ښه پوهېږم، وپوهېدې، بيا هم درته وايم چې په هغه اولې تېښتې مې هم غول خوړلې، خو دا ځل نه تښتم، ورسره وهم يې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا له دې خبرې سره جوخت مخ پر کوټې منډه کړه. سلما پر خپل ځای هېښنه پېښنه ولاړه وه، څرک په نرمو قدمونو په مور پسې وخوځېد. خو سلما پر خپل ځای ولاړه وه، ښايي ډېره موده به ولاړه وه، چې د امنې غږ راپه خود کړه:

ــ لورې کار مه ورسره لره! برېښنا نو اوس د پښيانو غوندې اوږې پورته غورځولې دي، کله يې اوږې ښکته کېږي .

سلما په نهيلۍ او پرته له کومې خبرې اترې وخوځېده. د اکبر څنګ ته چې ورسېده، نو په کرار او نهيلي غږ يې وويل :

ــ اکبره! اوس درسره ځم .

اکبر خان د سلما په خبره هېښ پېښ شو، خو سلما تمه نه شوه او همداسې په منډه د سراج دوی له کوره ووته .

اکبر خان يوکليوال زلمی و، سره له دې چې هغه د سلما د توری يوازېنی زوی و او سره له دې چې سلما يې په وارو، وارو له عقيدې او حاجي نه غوښتې وه، خو دواړو ورته خوښه نه ورکوله، ځکه چې که سلما له اکبر سره واده کړی وای، نو د سلما د مور ټول راوړی ميراث د اکبر خان کېده. عقيدې هڅه کوله چې سلما خپل وراره ته ورکوژده کړي او حاجي صيب هڅه درلوده، چې خپل وراره ته يې ورکوژده کړي .

اکبرخان نالوستی و، په کلي کې زېږېدلی او لوی شوی و، يو بشپړکليوال زلمی و، خو سلما يې چې د يوازېنۍ تورې لور وه، زښته ورته ډېره ګرانه وه. که څومره به حاجي او عقيدې ورته د جرګو سپکاوی کاوه، بيا يې هم په وارو، وارو غوښته. خو سلما ته اکبر يوازې د تورې زوی ښکارېده، هېڅکله يې هم دا نه وه احساس کړې، چې اکبر دې ته لږ کدرې هم ګران وي، يا دې هغه سره مينه ولري. خو د عقيدې او حاجي له کسده يې له اکبر خان سره ډېره نژدې ناسته ولاړه کوله. همدا وجه وه چې اکبر خان ګومان کاوه، ګنې سلما ته ګران دی. سلما د عقيدې او حاجي په نيتونوخبره وه، ځکه کله چې له برېښنا نه نهيلې شوه، نوهوډ يې وکړ چې له اکبر خان سره په سپينو پايڅو وتښتي. که څه هم سلما يو لوړه لوستې نجلۍ وه او اکبر خان يو بشپړ نالوستی زلمی و، هغه کليوال و او دا ښاري نجلۍ وه، بس د عقيدې مور له کسده ورسره وخوځېده، ګنې په دې ډول ترې غچ واخلي، خو اکبر د دې په دا ډول ورلو نه وخوښ .

د سراج دوی د کور تر مخې تم شو، سلما ته يې په مينه ناک نظر وکتل :

ــ ګوره ترورزی! زه دې غواړم، بيا دې ام غواړم، تر اغې پورې دې غواړم چې رادې کې، خو دا شان چې ته ما سره ځې، دا خلک، دا تربوران او دا کليوال به راته څه وايي؟

ــ کليوال په تا پورې نه خاندي، پر ما به خاندي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــخو زه به سلطان لالا ته ځنګه ګورم او له حاجي ماما سره به څنګه سترګه په سترګه کېږم؟

ــراځه، راځه! اغوی اسې هم سترګې نه لري، که نه په اینړور به یې لاس نه غوځاوه .

اکبر خان په ننواتو وویل :

ــ ګوره سلما ښه جلۍ شه! په خبره خو ځان لږ پوه که که نه؟

سلما په دې خبره وقهرېده:

ــ سمه ده هېڅ خبره نه ده، ځم د بل چا کره.

اکبر خان له ډېره قهره سور او شین واوښت .

ــ ترورزۍ! دا څه سپيتانه راته کوې؟

ــرښتیا درته وایم، په تا کې زما د وړلو غاښ نشته، داسې څوک به پیدا کم، چې دا غاښ ولري.

اکبر خان اوږده سا واخیسته :

ــ سيي ده، ځه څه چې کېږي نو کېږي به، خو پام دې وي چې دا خبره بیا ونه کې !

سلما او اکبر خان دواړه پر لاره وخوځېدل. سلما د تلو پر مهال د برېښنا دوی کور ته وکتل، لکه هلته ناستې برېښنا ته چې وایي :

ــ دا ټول ستا دلاسه دي .

بیا یې یو دوه ګامه وړاندې روان کلیوال، غنم رنګې ننګرهارې، ساده اکبر خان سر تر پښو له نظره په نرمۍ تېرکړ، له ځان سره یې وویل :

ــ دا هم قسمت شو؟

له اکبر خان سره د سلما ناځاپي تلل د حاجي کورنۍ هم هېښه کړې وه او هم خپه. د عقیدې له خبرو او ناکرارۍ نه د هغې قهر ژلی او ماڼچن حالت ښه ځرګندېده. عقیدې ته د برېښنا له تېښتې د سلما تلل دروند ښکارېده، زرغونې او عقیدې په ګډه په دې ګروهمنې وې، چې دا ټول د برېښنا لمسون و. خو د سلطان او حاجي صیب ګروهې بېلې، بېلې وې؛ سلطان عقیده مور ګرمه بلله، چې سلما یې بې ځایه او بې وجې ځوروله، خو حاجي بیا سلطان پر دې خبرې پړ ګاڼه، چې له برېښنا سره یې څو، څو ځلې سلما ترټلې او بې ځایه وهلې وه. سلطان په دې خبره کې بیا هم عقیده مور ګرمه ګڼله، ګنې عقیده وه چې دې یې د سلما وهلو او ټکولو ته هڅاوه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلما د تېښتې پېښې د څو ورځو لپاره د حاجي کورنۍ له ځان سره بوخته وساتله او برېښنا يې ترې هېره کړه، خو د ورځو په تېرېدو ورو، ورو د سلما تېښتې خپل ارزښت له لاسه ورکړ او يو ځل بيا برېښنا رااياده شوه. مګر د عقيدې مور له زړه نه دا نه وتل، چې دا دې د برېښنا لمسون نه و، سره له دې يې پر خپل قهر پرده واچوله او پټوله يې، نو ځکه خو يې بيا د ځان په سينګار ګوتې پورې کړې. عقيده مور چې لا ځوانه وه، لا ئې د شقيقيو وېښتان سپين شوي وو او نور سر يې تګ تور و، خو مخ يې د ځوانو ښځو په شان ښوی او ښکلی و، ځکه خو ډول و ډال ورسره ښه ايسېده. دا د هغې عدت و چې کله به يې غوښتل، په حاجي صيب کومه غټه خبره ومني، نو په سينګار او ډول ډال به يې لاس پورې کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

د نوي کال لسمه ورځ وه، چې يو ناڅاپه برېښنا له کوره بې له څرکه ووته، هغې هېڅا ته څه ونه ويل، په لاره کې يې زړه بې واره ټوپونه وهل، په منډو روانه وه، له دهمزنگه تر وزير اکبر خان مېنې پورې په پښو ډېره لار وه، هغه هم په منډو روانه وه. که څه هم پر لاره د تورو ډاډسنو د تېز برېښنده تګ له وجې ټکرونو او مرگ ژوبلو خطرونه ډېر وو او همداشان د امر بالمعروف د سړيو له خوا وهلو ټکولو گواښونه خو گړی په گړی وو، مگر برېښنا پر سړک داسې روانه وه، لکه دا هر څه چې هېڅ وي. لنډو سړکونو ته گرځېده، له گړنديو قدمونو څخه يې ناکراره حالت او لېوالتيا اوچته ښکارېده، خو په دغو گړنديو گامونوکې يوې وړې هيلې هم کله، کله سا اخيسته. د برېښنا زړه ته هېڅ دا نه لوېده، چې گنې څوک به د دې دا ننواتې ونه مني. هغې انگېرل چې دا خو د هغوی په گټه هم ده، ځکه خو يې گام پر گام هيله ځواکمنېدله. د هغوی د ښکلي کور په ليدو يې زړه په درزا پيل وکړ؛ لړه ټکنۍ غوندې شوه، شېبه يې قدم هم نه شو اخيستی، خو بيا يې هم سل زړونه يو کړل او د کور د دروازې دننه يې قدم کېښود. همدا چې د هغوی کور ته ننوته، ټول هېښ پېښ پاتې شول، يوه شېبه خو ټول داسې غلی وو، لکه په هېچا کې چې سا نه وي. ټولو ورته په راوتلو رډو سترگو کتل .

د حاجي صيب په سترگو کې يوې عجيبې خوښۍ څرک وواهه، خو د بنې له خطونوڅخه يې بې وسې اوچته ښکارېده. حاجي نو اوس د څو کالو وړاندې تکړه او ځواکمن حاجي نه و، د زړه ناروغۍ زښت ډېرکمزوری کړی و. دنگ او غبرگ حاجي اوس يو موټی شوی و .

عقيدې مور ته يې وکتل، د هغې له سترگو د پخوا په شان هماغه اور تويېده. د زرغونې په بڼه کې ډار او کرکه يو ځای نغښتې وه. زماني له خوښۍ نه پر خپلو لاړ بېزنو شونډو ژبه راتېروله، خو سلطان په ټولو کې غلی او ارام ښکارېده، هغه برېښنا ته په نرمۍ کتل، برېښنا له پخوا نه ډېره خواره ښکارېده؛ زړې جامې يې په تن او زړې څادرۍ يې د سوالگرو په شان غټه، غټه سوري لرل. خو بڼې او ښکلې پژۍ يې د سلطان په سترگو کې خپله بې سارې ښکلا ساتلې وه. د هغې ښکلې د هوسۍ سترگې له پخوا نه ښکلې شوې وې او سلطان د دې وجه دا وگڼله، چې کله ښکلا وير ځپلې شي، نو بيا خو ترې يو شهکار تابلو جوړ شي او هغه ته برېښنا هم د پنځ يو بې سارې ښکلی تابلو ښکاره شوه؛ ملا يې له پخوا ډېره نرۍ او ماتېدونکې شوې وه، نرۍ سپينه د عاجو غاړه يې لا نوره هم هسکه شوې وه، خو هغه گلابې شونډې يې چې د سليمان له مرگه وروسته يې د سلطان ټول فکر و ذکر ځانته اړولی و، اوس نو گلابي او تازه نه وې، تکې زېړې وې، داسې زيړې لکه په څو تېروماياشتو کې ورته څاڅکې وينه نه وي رسېدلې. خولا هم زړه راښکونکې وې او پر ډېرو زړو نوې لا د لمبو گډولو پوره ځواک درلود .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان هڅه کوله چې د بربښنا غوڅ لاس ووینې، خو بربښنا هغه د خپلې زړې څادرۍ لاندې پټ کړی و. حاجي ورته د کېناستو وویل، خو بربښنا نه کېناسته، عقیدې ته یې مخ کړ، په کرارۍ او ننواتو یې وویل :

ــ ما ویل که چېرې...

زر غلې شوه، ټول ورسره غلي وو، یو ځل یې بیا ټولو ته په ډار، ډار وکتل:

ــ ما ویل که زه چېرې دلته... ما ویل که چېرې زه دلته راشم نو...

په دې خبره ټول هېښ شول، ټولو یو بل ته وکتل، خو په دې منځ کې عقیده له قهره له ځایه وارغوچېده، په لوړ قهر ژلي غږ یې په داسې حال کې چې د وجود له شورېدو سره یې په غاړه او غوږونو کې د سرو زرو غاړکۍ او غوږ والي هم ورسره شوریېدې وویل:

ــ هغه وخت چې د بیې وې، لکه شینګرۍ وتښتېدې، اوس چې دې هغه مونجړا پلار نه شي ساتلی او تم مرداره لته شوې، راځې. خوار کې خدای پوهېږي، چې طالبانو به درباندې څه، څه کړي وي .

بربښنا عقیدې مور ته په هېښتیا کتل، په خوله کې یې ژبه وچه شوه، عقیدې مور خپلو خبرو ته نوې کړۍ ورواچولې :

ــ زه د زندانونو له حال نه ښه خبره یم، یوه ښځه هم ولاکه ترې روغه راووځي، ته نو وایې چې ته به ورته داسې سره او سپینه ناسته وې او هغوی به درته کتل، خدای پوهېږي چې څه به یې درباندې تېر کړې وي .

حاجي پر خپلې ښځې وقهرېده:

ــ جلۍ دا څه بد وایې، دا خو ستا اینرور ده، د دې کور عزت دی، ته ولې په داسې عمر لېونۍ شوې یې؟

ــ دا عزت دې د ټول کور سر خوري، دا نوځه عزت دی، اوس چې یې پلار ورته ډوډۍ نه شي اچولی، راغلې چې ستاسې کور ته راځم .

په تندۍ یې بربښنا ته وکتل :

ــ ته دې کور ته یو قدم هم نه شې اخیستی، ښه دې غوږونه خلاص که، دا خوبونه دې نور نو اوبو ته ووایه !

ټول له هېښتیا نه هېښ پېښ شول، زرغونې له عقیدې سره د هوا! سر وخوځاوه، سلطان بې غږ و غوږه ناست و، حاجي څادر وڅانډه له ځایه پاڅېد او له کوټې نه ووت. زماني څه ویلو ته خوله پرانیستله، خو عقیدې ورته پر مخ څپېړه ورکړه او په قهر یې ورته وویل :

ــ ته لیونی په څه پوهېږې چې زه دا هر څه ستا دپاره کوم .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا لږه تر شا شوه، همدا چې په خپلو زړو بوټونو کې یې پښې ننه ایستې، د عقیدې پر خوا یې لاړې تو کړې او په قهر ژلې ژبه یې وویل :

ــ اوس نو تم په ما خبرې کوې، هغه د پرچمیانو او شورویانوغویمنډ دې لکه چې هېر شوي .

له دې سره په منډه وخوځېده او پرته له دې چې تر شا وګوري، په لوړ غږ یې وویل:

ــ زه سبا قاضي ته حاضرېږم او همداسې په چټکو ګامونو له کوره ووته. د موټر پیسې ورسره نه وې، په پښو وخوځېده. په ځغاسته روانه وه، له پښو سره یې اوښکو هم منډې وهلې. پر ژبه یې کله، کله ځانته یوه، یوه کنځله هم راتله، پر ځان قهرژلې وه، داسې لکه دا ټوله ګناه په دې کې وي ،کور ته په رسېدو سمدلاسه د خپلې هندارې په یوې ورې ټوټې پسې، چې تل به یې د څرک تر بالښت لاندې کېښوده، په لټه کې شوه. همدا چې هینداره یې ومونده، راوایې خیسته، له کوټې نه ووته، یوه شېبه یې د چوترې له پاسه هیندارې ته کتل، له خپلې څېرې یې کرکه وشوه. ناڅاپه یې هینداره پر ځمکې وویشته او له ځان سره یې په قهر وویل :

ــ لعنت دې پر دې څېرې وي، چې خدای ما ته راکړې ده .

بیا یې د هنیدارې ماتو ټوټو ته وکتل، د هیندارې په ټوټو کې یې خپل مخ ولید او له دې سره یې قهر نور هم ډېر شو. له ځایه په چټکۍ جګه شوه او مخ پر وچې منې یې ور منډه کړه؛ له منې یې غېږه تاو کړه، د وچې منې د ماتولو هڅه یې وکړه، د منې تنه کړه وړه شوه، خو ماته یې نه شوه کړای، لکه د برېښنا زړه چې پرې یخ شوي نه وي، داسې یې زور پرې زیات کړ، د منې خواره او وچه تنه، چې له بېخه هسې هم چینجو سکینه کړې وه، د برېښنا په زور راماته شوه او چینجو وهلې ریښې یې د نرمې مځکې له غېږې راووتې .

د ونې راماتېدو برېښنا ته خوند ورکړ، شېبه یې ورته په مزه، مزه کتل، خو قهر یې پرې لږ نه شو، د لېونو په شان یې شا و خوا وکتل، په ټول انګړ کې پرته د هغه درې میاشتنې چور ګوړی، چې همدا څو ورځې دمخه یې څرک ته اخیستی و، د هغه له مرغانچې پرته په انګړ کې یې نور څه تر سترګو نه شوه .

په رښتیا هم په انګړ کې وچکالي ګډه وه؛ یو شین بوټی هم په انګړ کې نه ښکارېده. که څه هم ځا له اوبو ډکه وه او د اوبو ښه پرېماني وه، خو د انګړ درېیو پلونو ته لوړو درې پوړېزو خاورینو کورنو د لمر وړانګې راایسارولې، ځکه خو په دغه وړوکی انګړ کې، هغه د چا خبره اغزی هم نه شین کېده .

د انګړ لمر پرېواته ته جوړې ورې مرغانچې کې وړوکی درې میاشتنی چرګوړی هم دا دی سیوری ځپلی ښکارېده، د هغه خوار غاړه له پخوا نه نرۍ شوې وه او وزرونه یې ورو، ورو راځوړندېدل، چې یوه دانه به یې خولې ته کړه، نو بس د هغې تېرولو لپاره به یې پوره ګړۍ صبر کاوه. برېښنا چې وروکتل، نو خوارکی چرګوړی سر په خپلو ځوړندو وزرونو کې ننه ایستی و او په رڼا ورځ ویده ښکارېده، خو د دې عجیبه کرکه ترې وشوه، ورمنډه یې کړه، د مرغانچې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وړې دروازې نه يې لاس وردننه کړ، خوارکی وزر ځوړندی چرګوړی يې په مرغانچه کې راونيو او همالته يې په نوکارو ترې سر غوڅ کړ. بيا يې بېرته مرغانچې ته ورګوزار کړ، خپله يې د ښتنکو په ننداره شوه. د چرګوړې له هرې ښتنکې سره يې د قهر کچه ورو، ورو راټيټېده. همدا چې د چرګوړې ښتنکې ورو او لړې شوې، نو د دې سترګې هم درنې شوې، مخ پر کوټې وخوځېده او پرته له دې چې د کوټې ټيټې او رسۍ ته ناست زلمی، ګلالۍ سراج او امنې ته وګوري، پر نيولۍ اوږده وغزېده او شېبه وروسته يې خوب د سترو ليمو مېلمه شو. په همدې شېبه کې سراج له کړکۍ نه، چې تر اوسه له هغې نه د دې ننداره کوله، دې له مخ راواړاوه، خو په کرارۍ يې داسې چې يوازې يې امنه واوري وويل:

ــ څوک ونه وينم چې برېښنا ته يوه خبره هم وکړي، هغه چې هر څه کوي خوښه ئې .

بيا په وېر ژلي او ماښچه بڼه له ځايه پاڅېد او د برېښنا سر ته په کرارۍ کېناست. امنې ته يې وکتل، د هغې سترګې اوښلنې وې، ده ورو وويل:

ــ ښځې دعا ورته کوه که نه... که سبا روغه جګه شوه...

سبا چې برېښنا له خوبه پاڅېده، د منې د ونې په ليدو هېښنه پاتې شوه، د منې ډنګروکي سيوري وهلې ونه د ځا تر غاړې له بېخه رالوېدلې وه او چينجو وهلې تورې لنډې، لنډې خوسا شوي ملې يې دې ته هېښوونکې وې. کله چې ګلالۍ ورته د چرګوړې وويل، نو لا له قهر سره او شنه شوه، هغې ګومان کاوه چې دا کار چا په غوښتې کړی، خو چې زلمي ورته ټوله کيسه وکړه، ښه شېبه خو يې باور نه کاوه، خو چې باور يې راغی، نو ځان ته هېښنه وه، ګومان يې وکړ ښايي لېونۍ شوې به وي او يا به لېونۍ کېږي. سره له دې هم د هغې په دې خبره هېڅ باور نه راته، چې دې دې منه له بېخه ايستلې وي او يا دې يې د چرګوړې سر ورغوڅ کړی وي. په ذهن کې يې د دې پېښې يوه کليمه هم نه موندله، ځکه خو يې نو دا د زلمي او ګلالۍ ملنډې وګڼلې. برېښنا همداسې د سر غوڅې چرګوړې سر ته ولاړه وه، هغې په نابا‌ورۍ چررګوړې ته کتل، دغه چرګوړې ته يې څومره هيلې درلودې، چې دا به غټ شي، پټکه به شي، هګۍ به واچوي او دا به يې څرک ته کله، کله پخوي. بيا به يې چرګوړی وشي او داسې يو دوه افغانۍ به هم ترې ترلاسه شي. خو اوس چرګوړی سر غوڅی پروت و .

برېښنا په همدې فکرونو کې وه، چې سراج پرې غږکړ :

ــ لورې نن خو به محکمې ته ځې، نه چې بيا سرۍ درپسې راولېږي !

برېښنا د محکمې له نوم سره ډکه وخوړه، خو ژر يې ځان راغونډکړ، دا ځکه، هغې نه غوښتل چې پلار يې د دې په څېره کې بې وسې ووينې او يا داسې حس کړي، چې برېښنا له محکمې نه ډارېږي. د طالبانو څه عجيبې محکمې وې؛ نه سړي ليدلې او نه ترې خبرېدل، يوازې به يې شاهدان او مدعيان راوغوښتل. يوه مولوي به څه ترې پوښتل،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهدانو به د شاهدۍ مراسم پر ځای کړل او بیا به مولویان او قاضیان په یوه کوټه کې راټول شول او پرېکړه به یې وکړه .

قاضیانو برېښنا ځو، څو ځله راوغوښته او هر ځل به یې ترې پوښتل چې: خپل زوی ته یې شیدې ورکړې او که نه؟

برېښنا به د هغوی د پوښتنو په وړاندې ځوابونه ویل، خو سبا یې بیا راوغوښته. د قاضیانو چلند ورسره نرم و، داسې ښکارېده، چې قاضیان د برېښنا خبرو ته غوږ ږدي. سلطان دوی هم ځو، څو ځله شاهدان وړاندې کړل، شاهدانو به پر دې ټینګار کاوه، چې برېښنا خپل زوی ته شیدې نه دي ورکړې، قاضیان په عجیبې ځلور لارې کې پاتې وو. شاهدانو چې به هر ځل نوې نوې راتلل، همدا به یې ویل چې: برېښنا د سلیمان له مرګه مخکې په خپل زوی خپلې شیدې اودرولې وې، هغه مهال ځرک یو میاشتنی و او برېښنا د قسم په کولو همدا نارې وهلې، چې خپل زوی ته یې تر یونیم کلنۍ شیدې ورکړې دي. په دې منځ کې یې برېښنا عدلي معایناتو ته اړه کړه. د عدلي معایناتو د خبر په خبرېدو برېښنا یوې عجیبې خوښۍ پسې واخسیته؛ هغې او سراج په دې باور درلود، چې تر عدلي معایناتو وروسته به هر څه روښانه شي، اخر برېښنا خپل زوی ځرک ته یونیم کال مکملې شیدې ورکړې دي. برېښنا ځو، څو ځله سراج ته ورياده کړه :

ــ تازه منع کولم، وګوره رښتیا نه پټېږي.

هغې دا خبر خپلو ټولو دوستانو ته ورساوه، چې ګنې نور نو د عقیدې له شره خلاصېږي او زوی به هم دې ته پاتې وي، خو دوستانو ته یې دا ډېره عجیبه وه، چې د طالبانو قاضیانو د شاهدانو په خوله نه دي کړي او برېښنا د عدلي کتنې لپاره لېږي. هیچا ته دا خبره باور کړونې نه وه، اخر سلطان دوی خو پنځ، پنځ شاهدان وړاندې کول. په محکمه کې ډېر ملایان او مولویان هم په دې خبرې خواشیني وو، هغوی د دې مسئلې مسوول قاضي مولوي عبدالمجید کمونیست ګاڼه. ځینو خو یې په دې تور ناوه، چې ګنې له برېښنا ورته څه څځېږي. که څه هم ټول د برېښنا د پلار په اقتصادي حالت خبر وو، ځکه خو ټولو داسې انګېرل، چې ګنې برېښنا د پیسو پر ځای د ځوانۍ مستۍ ور څځوي. که څه هم دا خبرې مولوي عبدالمجید ته رسېدلې، خو هغه سر پرې نه ګراوه او په یوې نرۍ موسکا به یې وویل :

ــ پروا نه کوي، خو رښتیا باید معلوم سي، دا شاهدان کله، کله درواغ وايي او بل زه پکر کوم، چې دا سلطان دوی دا شاهدان په کوڅه کې پیداکوي، زما خو باور نه راځي، چې دونې خلکو دې دا ښځه په خپلو سترګو لیدلې وي .

دا نو د مولوي عبدالمجید حنفي ګروه وه، هغه پر دې کلک باور درلود، چې دا شاهدان رښتیا نه وايي، ځکه خو یې د عدلي معایناتو امر وکړ، مولوي عبدالمجیدد مصر په الازهر کې لوست کړی و، دغه زده کړی مولوي عجیبه شان پر برېښنا باور پیدا کړی و، هغه تر ورستي بریده هڅه کوله، چې برېښنا بې ګناه ووځي او ځرک برېښنا ته پاتې شي، هغه سراج ته ډاډ ورکړ، چې دا سکالو به له امیرالمؤمنین سره هم که اړه شوه شریکه کړي. مولوي عبدالمجید حنفي به ټوله ورځ د کتابونو پاڼې اړولې او کرښې به یې په نښه کولې، د هغه د دفتر خادم په دې ورځو کې ځو، څو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله د هغه له کوټې نه سوړ شوې چای، پرته له دې چې د مولوي شونډې هم ورورسېږي وړې وې. هغه به دومره د کتابونو ابو مسلم، بخاري او داسې نور و کتابونو په لوستلو کې ډوب و، چې کله، کله به ډوډۍ هم ترې هېره شوه او وږی به کور ته خوځېده، د هغه دغو هڅو د ډېرو هغو کسانو، چې پر ده يې شک درلود، د هغوی ګومان يې په باور بدل کړی و، خو مولوي عبدالمجيد حنفي په دې خبرو پسې نه ګرځېده، برېښنا يې په خپل امر سره عدلي کتنې ته ولېږله .

برېښنا د کتنې پر لور روانه وه، داسې هيلو او خوښيو راچاپېره کړې وه، چې د لارې په اوږدوالې هم ونه پوهېده، چې کور ته راستنه شوه. دومره خوښه وه چې په ځان هېڅ نه پوهېده. همدا چې کور ته ننوته، پرته له دې چې سراج او امنې ته وګوري، په ګډا، ګډا کوټې ته ننوته. پر ځرک، چې د ګلالۍ په غېږ کې پروت و، پرېوته او د هغه د مخ و لاسونو په ښکلولو يې لاس پورې کړ، خدازده چې ځومره موده به يې ښکلاوه، بيا يې په غېږ کې راجګ کړ او په ګډا، ګډا له کوټې ووته. اوس نو له دباندې نه ځکه ډار نه و، چې اوړی و او هوا هم ښه توده وه، نو د ځرک د سړو وهلو ډار نه و او که ساړه هم وای، نو اوس خو برېښنا له ډېرې خوښيه په سړو او تودو نه پوهېده .

برېښنا پر چوترې تاوه راتاوه شوه او بيا دچوترې پر يوې برخې کېناسته، هغه چې به ډېره خوښه وه، نو سمدلاسه به يې سندره پيل کړه، د هغې بس همدا يوه سندره زده وه:

اوګۍ جوړه که

زر شه و زرګره

شيرين يار به مې خدای راولي

پس له غنم لوه .

د هغې د خوښۍ سندره همدا وه او چې خپه به وه، نو که يې کومه سندره پر شونډو ځرخېده، هغه به يوازې سپينه سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه

ګونګۍ شوې ولې، ګونګۍ شوې ولې نه وايې حالونه .

برېښنا به دا دواړې سندرې داسې په خواږه غږ ويلې، داسې به يې ژوند ورکاوه، لکه چې د هوګۍ جوړېدو ته د رښتيا هم همدومره لېواله وي، لکه چې تيارو ترې ځوک لوټلې وي او دا يې له سپوږمۍ پته غواړي. د اوګۍ پر سندره به يې شونډو ته سا ورکړه او وبه يې خندولې. خو د سپوږمۍ سندرې به د اوښکو نيز پرانيست، لکه برېښنا چې ټول ژوند بس دغه دوه سندرې ويلې وي او ټول ژوند يې له همدغو دوو سندرو ځخه جوړوي .

خو نن برېښنا خوښه وه، هغې په لوړ غږ د اوګۍ سندره ويله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سراج او امنې ورته د کوټې له کړکۍ نه کتل، دواړه هېښ پاتې وو، اخر برېښنا هېڅکله هم د مور و پلار تر مخې نه وه نڅېدلې او نه يې د سندرو لپاره خپلې ګلابي شونډې پرانيستې وې. سره له دې چې د برېښنا پلار سراج سندرې او نڅا د نڅاګرو کړنه ګڼله او تل به يې دا کار غانده او ويل به يې چې دا عبسات دی، ژوند، ژوند دی هغه که ښه وي، که بد، په ګډا او سندرو نه ژوند رنګيني مومي او نه انسان ارواپې کراري دا کار د بد سترګو خلکو دی .

برېښنا دا خبرې په وارو، وارو له پلاره اورېدلې وې، ځکه خو يې ګډا نه وه زده، نو يوازې يې لاسونه او پښې په مزه خوځولې. خو د هغې ننۍ ګډا او سندرو سراج ته عجيبه خوند ورکړ، يوې خوږې موسکا د هغه وچې شونډې په خوځښت راوستلې، نن ورته برېښنا بد سترګې ونه برېښېده، بلکې لا يې د هغې د خوږې سندرې په ستاينه خوله خلاصه کړه :

ــ جلۍ! دغه د خلکو د خولو په سندرو کې څه عجيبه ښکلا پرته ده، ته ګوره په څه ساده کليماتو يې څه ښه ښکلى انځور جوړکړی دی:

شين غمی پرې کېږده

مرغلرې ترې چاپيره کړه

زرشه وزرګره

شيرين يار به مې خدای راولي

پس له غنم لو

ــ دبرېښنا دا سندره ډېره خوښېږي، خدای زده چې دا جلۍ ولې بس دغه دوې سندرې وايي.

ــبله کومه سندره وايي؟

سپينې سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه

ګونګۍ شوې ولې

ګونګۍ شوې ولې نه وايې حالونه.

ماددې له خولې نه له هغه وخته، چې په سرو سپينو پوهېدلې ده، بله سندره نه ده اورېدلې، چې د دې جلۍ ولې يوازې همدا سندرې پر خوله راځي .

ــ ښايي د دې په خاطر چې برېښنا زما لور ده او زما په شان يې سندرې او ګډاوې نه خوښېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نا، داسې نه ده، ته بېخي نه يې پوه شوی، وګوره برېښنا خپله خوښي په دې سندرې ښکاره کوي او د غم سندره خو يې هغه بله ده. کله چې انسان په يو څه خپل احساسات ښکاره کوي، هغه ورته ارزښت لري او هغه ورته له هر څه ګران وي .

ـښځې دا خبره پرېږده، وګوره زمونږ برېښنا بيا د پېغلتوب د وخت په شان خوښه ده، ما ته خو دا خوب ښکاري .

امنې تر سترګو لاندې برېښنا ته وکتل او په کرارۍ يې وويل:

ـ خو زه ډارېږم.

سراج برېښنا نه مخ امنې ته واړاوه او په خندانه ژبه يې وويل:

ـ ښه ته هسې هم د ډار ګوډی يې، ووايه چې بيا دې په زړه کې څه ګرځېدلي؟

ـما ويل که دا دعوه زمونږ برېښنا ونه ګټي؟

سراج لږ په ورو قهر ژلي غږ وويل:

نه، داسې به ونه شي .

ـاو که داسې وشي، نو بيا؟

ـ ته څه وايې ته له دې ډارېږې چې ځرک به.......

ـهو! خو ځرک به واخلي که نه.

ـوادې يې خلي، نر يې کې، زر يې کې .

ـدا څه وايې، د برېښنا پلاره؟

ـرښتيا وايم، ته وګوره دغه ځرک زمونږ برېښنا ته څه ورکړي، ته ورته وګوره د هغه ګل غوندې برېښنا نه د غارونو بګوه جوړه شوې، دا زوی نه دی، د خدای قهر دی، زه يې له لمسي بېزاره کړی يم، هغوی هسې ورته ګوري .

امنې په هېښتيا سراج ته کتل، بيا يې انګړ ته سترګې واړولې، له انګړ خو لا دمخه د برېښنا د مستې خندا غږ راته، خو چې دې وروکتل، نو هېښه پاتې شوه، دا ځکه برېښنا پر ځلورو روانه وه او ځرک يې پر ملا ناست و، د برېښنا د تورو لونګينو وېښتو اوږده کوځې يې کلکله نيولې او برېښنا ته يې چو، چو ويل.

خو د برېښنا د مستې خندا څپو د ځرک د ټيټ غږ چو، چو له ځان سره لوټه .

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا دونه ډېر شاهدان او دا د عدلي معايناتو نتيجه لورې زه داسې فكركوم، چې دا هر څه پيسو په چپه اړولي، كه نه رښتيا خو داسې نه وه .

برېښنا ته يې وكتل، هغې خپل مخ نه و پټ كړی، ځكه خو يې په ښكلو سترګو كې هر څه ښكارېدل، سراج بيا وويل :

ــ دوی دا ام پلمه ونيوله، چې ګنې مونږ د هلک د لويولو پيسې نه لرو، اوس نو غريبې هم فيصلې بدلوي، كه نه نوره څه خبره پاتې نه وه. تر سترګو لاندې يې برېښنا ته وكتل، هغه هماغسې په لوڅ مخ غلې روانه وه، ان د سترګو د نظر ټكی يې هم نه ښكارېده، د دې لپاره چې هغه پر خبرو راولي، سراج بياوويل:

ـزويه! ته ځوانه يې، لا ډېره ځوانه او بل كه اولاد څونه لرې وي، څونه يو بل ونه پېژني، يو بل ونه ويني، د دوی تر منځ دارښته نه تمامېږي. زويه دا رشته پرته له خدايه هېڅ قدرت هم نه شي شلولی .

سراج دا وويل، بيا يې وړاندې وكتل. سلطان او حاجي يو بل سره ښنګ پر ښنګ روان وو، عقيده له ماشومه سره لږه ترشا روانه وه، چې كله، كله به يې تر شا هم نيم د ملنډو او غروره ډک نظر واچاوه، تر شا يې وكتل، هېڅوک نه و، دهلېز تياره او تش و، بيا يې برېښنا ته وكتل، برېښنا غلې وه، هماغه شان غلې وه. هغې سيده كتل، خو بانه يې نه خوځېدل، سراج بيا وغوښتل چې هغه پر خبرو راولي :

ــ رښتيا زويه! مونږ دونه پيسې كله لرو، چې څرک په ناز و نعمت كې لوی كوو، څه ښه وشو، چې خپل لمسی يې واخيست .

سراج د محكمې تر فيصلې وروسته چې د برېښنا په حق كې يې وكړ، خپل زړه او اوږې يې سپكې احساسولې. كه څه هم برېښنا په محكمه كې څرک ته د شيدو په نه وركولو تورنه شوه او دا خبره عدليې معايناتو هم تائيد كړې وه. برېښنا په دې تور چې د غريب لور ده او څرک په مړه خېټه نه شي ساتلای، له څرک محرومه شوې وه، خو بيا هم سراج خوښ و، هغه څو، څو ځله په زړه كې وويل :

ابۍ مړه شوه، تبه يې وشكېده .

تر سترګولاندې يې برېښنا ته وكتل، هغه داسې غلې وه، لكه هېڅ هم نه وي پېښ شوي. سراج لږ خوښ غوندې شو، له ځان سره يې وويل :

ــ اوس به نو هم ايله د برېښنا په كولموكې اوبه تودې شي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريښنا ورو قدمونه تېزکړل، همدا چي له محکمې راوتله، نو له ټولو دمخه سړک ته ورسېده، تر شا يې وکتل، سراج په خپل مينه ناک نظر ونازوله . دي ترې په کرارۍ مخ واړاوه، بيا يې تر هوايي ډګره پر غزيدلي سړک د نظر نيلی وځغلاوه، پر دغه سړک موټران داسې په منډو وو، هغه د چا خبره لکه اوګره چې سرېږي .

د ځغلنده موټرانوپه مخ کې يوې تورې ډاډسنې د لېونو تګ درلود، هغه له ټولو تېزه وه، برېښنا قدمونه ګړندي کړل،اوس نو ترې څرک او عقيده هم تر شا پاتې وو ، څرک ته يې په يوه ناڅرګند نظر وکتل، لکه يوه بېګانه ته چې ګوري، خود دغو مړو نظرونو تر شا څه شور ماشور پروت و او د دغو بېګانه نظرونو ذهن زړه کومې پرېکړې ته چمتوالی کاوه، په دې نو هېڅوک نه پوهېدل، اخر هغه غلې وه، بې احساسه ښکارېده، لکه هېڅ چې هم ورڅخه نه وي اخيستل شوي، هېڅ او هېڅ نه وي شوې. ماشوم مور ته د ورتلو په هڅه ځان مخ خوا ته ورکش کړ، خو د عقيدې ځواکمنو منګولو له يوه قدم ډېر پرېنښود، لکه د مور په ليدو چې د ماشوم زړه ډاډه شوی وي، داسې غلی شو.

برېښنا له څرکه په نرمۍ مخ واړاوه، بيا يې د سړک پر اوږدوالي نظر ښخ کړ، له ليرې څو ډاډسنې په منډه راروانې وې، برېښنا قدمونه چټک کړل، د سړک منځ ته يې وځغاستل، په همدې شېبه کې ډاډسنه د سترې محکمې له مخې په تيزۍ تېره شوه، د ډاډسنې له تېروېدو نه به شېبه نه وه تېره، چې د سړک پر مخ د وينو سرو ليکو د سراج پر سترګو تورې پردې راخورې کړې او له دې سره يوه وژونکې چوپتيا د څو شېبو لپاره راخوره شوه، په دې چوپتيا کې يوازېنۍ غږ، چې ډېر محسوس و، هغه دا وه چې عقيدې ورو د څرک لاس خوشې کړ او دا وړوکی غږ، دا هغه غږ و چې ټولو واورېد، خو له دې غږ سره سلطان عقيدې ته مخ راواړاوه او تر ژبې لاندې يې وويل :

ـــمور! همدا دې غوښتل؟

حاجي په ټيټ غږ ورسره غبرګه کړه:

پام دې وي چې زرغونه هم ورسره وه.

بيا يې څرک ته وکتل، چې له ټولو نه جلا د سړک پر غاړه ولاړ و، اوس يې نو لاس عقيدې نه و نيولی او اوس يې يوه د لاس پسې شا و خوا کتل، هغه به کله شا او کله مخې ته وکتل، ګوندې خپله خواره او ډنګروکې مور بيا مومي.

۱۳۸۱\لیندی \ ۱۱

کابل څلورم مکروريان

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library